

words
words without boundaries

ความลับแห่งความลับ The Secret of Secrets

แดน บราวน์
เขียน

อรัญญ์ พันธพงศ์
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์พยายามไขความลับของจักรวาลมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เราอ่าน
แสงจากดวงดาว ถอดรหัสชีวิต และใช้วิทยาศาสตร์อธิบายปรากฏการณ์รอบตัว
ทว่าปริศนาซึ่งอยู่ใกล้ตัวที่สุดกลับยังลึกลับและยากจะหยั่งถึง - **จิตสำนึกคืออะไร**

อะไรทำให้เรารู้สึก นึกคิด จดจำ และรับรู้ตัวตนเองมีอยู่ เมื่อร่างกาย
สิ้นสุดลง ตัวตนของเราจะดับสูญไปพร้อมกัน หรือจะยังคงดำรงอยู่ในรูปแบบ
ที่มนุษย์ยังไม่เข้าใจ

The Secret of Secrets หยิบคำถามเก่าแก่เหล่านี้มาถกทอเป็น
การผจญภัยครั้งใหม่ของโรเบิร์ต แลงดอน โดยมีฉากหลังเป็นกรุงปราก
ที่ซึ่งประวัติศาสตร์ ตำนาน และศาสตร์เร้นลับดำรงอยู่เคียงข้างวิทยาการล้ำสมัย

แลงดอนเดินทางมาที่นี่เพื่อฟังการบรรยายครั้งสำคัญของแคเทอริน
โซโลมอน นักวิทยาศาสตร์ผู้ศึกษาธรรมชาติของจิตสำนึก เธอกำลังจะเผยแพร่
ผลงานที่อาจสั่นคลอนความเชื่อเดิมของมนุษย์ แต่ทุกอย่างพลิกผันเมื่อแคเทอริน
และต้นฉบับของเธอหายไป แลงดอนจึงถูกดึงเข้าสู่การไล่ล่าซึ่งมีเดิมพันสูงกว่า
การไขรหัสหรือเปิดโปงความลับในอดีต เพราะสิ่งที่กำลังถูกช่วงชิงอาจเปลี่ยน
ความเข้าใจของเราต่อชีวิต ความตาย และความหมายของการเป็นตัวเราเอง

ผู้อ่านจะได้พบทุกองค์ประกอบที่ทำให้นวนิยายของแดน บราวน์ เป็น
ที่จดจำ ทั้งปริศนาซับซ้อน ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ที่ชวนให้มองโลก
ต่างไป ตลอดจนการไล่ล่าระทึกขวัญที่แทบไม่เปิดโอกาสให้วางหนังสือ แต่ภายใต้
เหตุการณ์ทั้งหมด จะมีคำถามหนึ่งติดตามผู้อ่านไปตลอดเรื่อง - **เมื่อคนที่เรารัก
จากไป สิ่งที่เราเรียกว่า“ตัวตน” ของเขาสิ้นสุดลงจริงหรือไม่**

แดน บราวน์ ชวนเราออกสำรวจพรมแดนระหว่างวิทยาศาสตร์กับ
ความเชื่อ ระหว่างสิ่งที่พิสูจน์ได้กับสิ่งที่มนุษย์ยังไม่เข้าใจ และบางทีความลับ
สุดยิ่งใหญ่อาจไม่ได้ซ่อนอยู่ในวิหารเก่าแก่ เอกสารโบราณ หรือองค์กรทรงอำนาจ
แต่อยู่ในตัวเราเองมาตั้งแต่ต้น

วิลลาเพิตาเช็ก
(ทำเนียบเอกอัครราชทูตสหรัฐ)

กรุงปราค

แม่น้ำวิลตาวา

กำแพงดริปสตัน

สวนวอลเลนสไตน์

รูปปั้นคาฟคา

♦ สวนฮิวเกอ

♦ โรงแรมฟอร์ซันส์

♦ จัตุรัสเมืองเก่า

เคลเมนทิ-num

ขยายเฉพาะพื้นที่

♦ โรงแรมโมซาร์ทปราค

พิพิธภัณฑ์

คัมปา

♦ สะพาน

ลิเรียน

♦ เดอะเดนซิงเฮาส์

ป้อมไม้กางเขน

♦ อาร์กู-ติกู

สวนฟิลิโมนคา

♦ ถนนเซคามินา

แม่น้ำวิลตาวา

แต่เจสัน คอฟแมน บรรณาธิการและเพื่อนรักของผม
หากปราศจากเขา การเขียนนิยายเหล่านี้คงแทบเป็นไปไม่ได้เลย
และคงสนุกน้อยลงมาก

วันที่วิทยาศาสตร์เริ่มหันมาศึกษาปรากฏการณ์ที่จับต้องไม่ได้
มันจะก้าวหน้าในเวลาเพียงหนึ่งทศวรรษ
มากกว่าตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาเสียอีก

— นิโคลา เทสลา

 ข้อเท็จจริง :

งานศิลปะ โบราณวัตถุ สัญลักษณ์ และเอกสารทั้งหมดในนิยายเรื่องนี้
มีอยู่จริง

การทดลอง เทคโนโลยี และผลลัพธ์ทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดสอดคล้อง
กับความเป็นจริง

องค์กรทั้งหมดในนิยายเรื่องนี้มีอยู่จริง

บทนำ

อัน ต้องตายไปแล้วแน่ เธอคิด

เธอกำลังล่องลอยอยู่เหนือยอดแหลมของหอคอยในย่านเมืองเก่า เมืองล่าง หอคอยเรียงรองของมหาวิหารเซนต์วิตส์ส่องประกายท่ามกลางแสงไฟ ระยิบระยับที่ดูราวกับท้องทะเล เธอกวาดสายตา หากว่าเธอยังมีดวงตาดูมองไปตามเนินน้อยๆ ที่ชื่อคาสเซลฮิลล์เรื่อยลงไปสู่ใจกลางของนครหลวงแห่งโบฮีเมีย ต่อด้วยถนนคดเคี้ยววกวนดุจเขาวงกตซึ่งปกคลุมด้วยหิมะที่เพิ่งตกใหม่ๆ

กรุงปราก

เธอรู้สึกสับสนงงงวยขณะพยายามทำความเข้าใจสถานะที่กำลังเผชิญอยู่นี้ *ฉันคือนักประสาทวิทยา* เธอยืนยันกับตัวเอง *ฉันยังมีสติสัมปชัญญะคืออยู่* ประโยคหลังนี้ เธอคิดว่ามันยังน่ากังขา

สิ่งเดียวที่ดอกเตอร์บริจิตา เกสเนอร์ รู้อย่างแน่ชัด ณ ขณะนี้ก็คือ เธอลอยอยู่เหนือกรุงปรากอันเป็นแดนดินถิ่นเกิด ไม่ได้อยู่ในร่างของตัวเอง เธอไร้มวลและไร้รูป ทว่าส่วนอื่นที่เหลือ ตัวเธอที่แท้จริง – ทั้งตัวตนข้างใน และจิตสำนึก – ดูเหมือนยังคงอยู่ครบถ้วนและตื่นตัว กำลังลอยผ่านอากาศอย่างช้าๆ ไปทางแม่น้ำวัลตาวา

เกสเนอร์นึกเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่ออกเลย มีแค่ความทรงจำเพียงรางๆ ถึงความเจ็บปวดตามร่างกาย แต่เวลานี้ร่างของเธอดูเหมือนประกอบขึ้นจากอากาศที่เธอกำลังลอยผ่านเพียงเท่านั้น ความรู้สึกนี้ไม่เหมือนความรู้สึกใดที่เธอเคยประสบพบเจอ แม้จะขัดกับสัญชาตญาณทางปัญญาของเธอทั้งหมด แต่เธอก็คิดคำอธิบายได้เพียงอย่างเดียว

ฉันตายไปแล้ว นี่คือโลกหลังความตาย

แม้ในขณะที่ความคิดนั้นก่อตัวขึ้นมา เธอก็มองว่าเป็นความคิดไร้เหตุผล
อยู่ดี

โลกหลังความตายเป็นเรื่องหลงผิดที่เรามีส่วนร่วม...มันแต่งขึ้นมาเพื่อให้
เราพอจะทนอยู่กับชีวิตจริงได้

ในฐานะแพทย์ เกสเนอร์คุ้นเคยกับความตาย รวมทั้งความเป็นอวสาน
ของมันเป็นอย่างลึกซึ้ง สมัยเรียนแพทย์ ตอนผ่าตัดศึกษาสมองมนุษย์ เกสเนอร์เข้าใจ
ได้ในที่สุดว่า ทุกสิ่งที่ประกอบกันเป็นตัวตนของคนคนหนึ่ง – ไม่ว่าจะเป็นความหวัง
ความกลัว ความฝัน ความทรงจำ – เป็นเพียงสารประกอบทางเคมีที่กระจายตัว
อยู่ได้ด้วยประจุไฟฟ้าในสมองของเรา เมื่อคนคนหนึ่งตาย แหล่งพลังงานในสมอง
ก็ถูกตัดขาด แล้วเคมีทั้งหมดนั้นก็สลายกลายเป็นแอ่งของเหลวที่ไร้ความหมาย
ลบลือนร่องรอยทุกอย่างที่บ่งบอกว่าคนผู้นั้นเคยเป็นใครไปจนหมดสิ้น

เมื่อเราตายก็คือตาย

จบเพียงเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นเธอล่องลอยไปเหนือส่วนที่จัดแต่งตามหลักสมมาตร
ในพระราชวังวอลเลนสไตน์ เธอกลับรู้สึกมีชีวิตอย่างแท้จริง เธอมองดูหิมะ
ที่โปรยปรายลงมารอบตัว – หรือทะเลผ่าน ตัวก้นนะ – และที่น่าประหลาดก็คือ
เธอไม่รู้สึกลอยเลยสักนิด ราวกับว่าจิตของเธอเพียงแค่หลุดลอยไปในอากาศ
โดยที่สติสัมปชัญญะยังคงอยู่ครบถ้วน

สมองของเธอยังทำงานอยู่ เธอบอกตัวเอง แสดงว่าฉันต้องยังมีชีวิตอยู่สิ

สิ่งเดียวที่เกสเนอร์สรุปได้ก็คือ ตอนนั้นเธออยู่ในสภาวะที่วรรณกรรม
ทางการแพทย์เรียกว่า ประสพการณ์นอกกายเนื้อ ซึ่งเป็นอาการประสาทหลอน
ที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ป่วยขั้นวิกฤตได้รับการช่วยชีวิตขึ้นมาหลังจากกำลังจะเสียชีวิต
ในทางการแพทย์

ประสพการณ์นอกกายเนื้อมักจะปรากฏในลักษณะเดียวกันเสมอ –
ความรู้สึกว่าจิตแยกออกจากร่างกายชั่วระยะเวลาหนึ่ง ล่องลอยสู่เบื้องบน
และลอยไปโดยปราศจากรูปร่าง แม้จะรู้สึกเหมือนเป็นประสพการณ์จริง
แต่ประสพการณ์นอกกายเนื้อก็เป็นเพียงการเดินทางในจินตนาการ ซึ่งมักจะ
ถูกกระตุ้นจากภาวะความเครียดอย่างรุนแรงและภาวะสมองขาดออกซิเจน
บางครั้งเกิดร่วมกับการใช้ยาระงับความรู้สึกในห้องฉุกเฉิน อย่างเช่น ยาเคตามีน

ฉันกำลังมองเห็นภาพหลอน เกสเนอร์ยืนยันกับตัวเองขณะที่ทอดสายตาดู
มองลงไปยังคิ๊งน้ำมีดดาของแม่น้ำวัลตาวาที่ไหลลดเคี้ยวผ่านเมืองนี้ แต่ถ้า
นี่คือประสพการณ์นอกกายเนื้อ...ถ้าอย่างนั้นฉันก็กำลังจะตายนะสิ

เกสเนอร์ประหลาดใจที่รู้สึกสงบได้เช่นนี้ และพยายามนึกว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

ฉันเป็นผู้หญิงวัยสี่สิบเก้าปีที่สุขภาพดี...แล้วทำไมฉันกำลังจะตาย

ชั่วขณะนั้นเอง ความทรงจำอันน่ากลัวก็ผุดขึ้นในจิตสำนึกของเกสเนอร์ เธอคิดออกแล้วว่าร่างกายของเธอกำลังนอนอยู่ที่ไหน ณ เวลานี้...และที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่านั้น เธอถูกกระทำอะไรบ้าง

เธออยู่ในท่านอนหงาย ร่างตึงติดอยู่กับเครื่องมือที่เธอเป็นคนคิดขึ้นมาเอง อสุรกายตนหนึ่งยืนตระหง่านอยู่เบื้องหน้า สิ่งมีชีวิตตนนั้นดูเหมือนมนุษย์ยุคดึกดำบรรพ์ที่คลานขึ้นมาจากพื้นพิภพ ใบหน้ากับกะโหลกไร้เส้นผม ฉาบด้วยดินเหนียวสกปรกเป็นชั้นหนา และมีรอยแตกร้าวราวกับพื้นผิวดวงจันทร์ เธอมองเห็นเพียงดวงตาที่อัดแน่นด้วยความเกลียดชังอยู่หลังหน้ากากดินนั้น บนหน้าผากของมันสลักแบบหยาบๆ เป็นอักษรสามตัวในภาษาโบราณ

“แกทำแบบนี้ทำไม!” เกสเนอร์ร้องถามด้วยความตื่นตระหนก “แกเป็นใคร!” แกเป็นตัวอะไร!

“ข้าคือผู้ปกป้องเธอ” เจ้าอสุรกายตอบ เสียงของมันดังก้อง สำเนียงคล้ายชาวสลาฟ “เธอไว้ใจเจ้า...แล้วเจ้าก็ทรยศเธอ”

“ใคร!” เกสเนอร์ถาม

อสุรกายเอ่ยชื่อผู้หญิงคนนั้น เกสเนอร์รู้สึกใจหายวูบ มันรู้ได้ยังไงว่าฉันเคยทำอะไรลงไป!

แขนสองข้างของเธอเริ่มรู้สึกหนักอึ้งและเย็นยะเยือก แล้วเกสเนอร์ก็ตระหนักว่าเจ้าอสุรกายได้เริ่มกระบวนการนั้นแล้ว อึดใจต่อมา ความเจ็บแปลบเกินทนทนก็แผ่ซ่านไปตามแขนซ้าย กระจายไปตามหลอดเลือดดำบริเวณข้อพับแขน ก่อนจะแล่นขึ้นมายังหัวไหล่ “ได้โปรด หยุดเถอะ” เธอหอบหายใจ

“บอกข้ามาให้หมด” มันออกคำสั่งขณะที่ความรู้สึกเจ็บปวดทรมานแล่นมาถึงไต้วงแขนของเธอ

“ฉันจะบอก!” เกสเนอร์ตอบรับด้วยอาการลนลาน แล้วเจ้าอสุรกายก็หยุดเครื่องมือนั้น ระวังความเจ็บปวดที่หัวไหล่ของเธอ แต่ความปวดแสบปวดร้อนอย่างรุนแรงยังคงอยู่

เกสเนอร์พูดผ่านฟันที่ขบแน่นให้เร็วเท่าที่จะทำได้ด้วยความหวาดกลัวสุดชีวิต รีบเร่งเปิดเผยความลับที่เธอเคยปฏิญาณว่าจะเก็บไว้กับตัว เธอตอบคำถามของมัน บอกความจริงอันน่าตกใจเกี่ยวกับสิ่งที่เธอกับพรรคพวกร่วมกันสร้างลึกลงไปได้กรุงปรก

อสุรกายจ้องลงมาถึงเธอจากด้านหลังหน้าากดินหนา ดวงตาเย็บเย็น
คู่นั้นลึกลงด้วยความเข้าใจ...และความเกลียดชัง

“แกสร้างสถานที่สุดสยองขึ้นมาได้พื้นพิภพ” มันกระซิบ “พวกแกทุกคน
สมควรตาย” มันเปิดเครื่องอีกครั้งโดยไม่ลังเล แล้วเดินตรงไปยังประตู

“ไม่...!” เธอกรี๊ดร้องเมื่อความเจ็บปวดร้าวเข้าสู่ใจอีกครั้ง แล่นผ่าน
หัวไหล่เข้าสู่ทรวงอก “ขอรับรอง อย่าไปเลย...สิ่งนี้จะฆ่าฉัน!”

“ใช่” มันเหลียวหน้ามาพูด “แต่ความตายไม่ใช่จุดจบหรอก ข้าเคยตาย
มาแล้วหลายครั้ง”

จบคำ เจ้าอสุรกายก็หายวับไป และทันใดนั้นเกสเนอร์ก็กำลังลอย
อยู่กลางอากาศอีกครั้ง เธอพยายามร้องขอความเมตตา แต่เสียงของเธอถูก
กลบกลืนด้วยเสียงฟ้าผ่าดังสนั่นขณะที่ท้องฟ้าเบื้องบนดูราวกับแยกออกจากกัน
เธอรู้สึกเหมือนตกอยู่ภายใต้แรงดึงดูดที่มองไม่เห็น - เหมือนแรงโน้มถ่วง
สลักกลับด้าน - ยกเธอลอยสูง ดิ่งขึ้นไปสู่เบื้องบน

ในช่วงเวลาหลายปี ดอกเตอร์บริจิตา เกสเนอร์ เคยเย้ยหยันคำกล่าวอ้าง
ของผู้ป่วยที่บอกว่าพวกเขากลับมาจากปากเหวแห่งความตาย ตอนนี้อย่างไร
ต้องมาสดภาวนา ขอให้ตนได้เป็นหนึ่งในวิญญาณไม่กี่ดวงเหล่านั้นที่เคยเขยิบเข้า
ใกล้ปากเหวแห่งการดับสูญ ได้ชะโงกมองลงไปใหนุบเหวมรณะ และถอยกลับมา
จากหน้าผาชั้นแท่งนั้นได้ด้วยเหตุใดไม่อาจรู้

ฉันตายไม่ได้...ฉันต้องไปเตือนคนอื่น ๆ!

แต่เธอรู้ว่าสายเกินไป

ชีวิตนี้ดับสลายแล้ว

1

โรเบิร์ต แลงดอน ตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกสงบ ตื่นมาท่ามกลางห้องพลั่วไหวของดนตรีคลาสสิกจากเสียงปลุกของโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะข้างเตียง เพลง *มอร์นิ่งมู๊ด* ของกรีกอาจเป็นตัวเลือกที่แสนจะธรรมดา แต่เขาคิดเสมอว่านี่เป็นดนตรีสีน้ำตาลที่สมบูรณ์แบบสำหรับการเริ่มต้นวันใหม่ จังหวะที่เสียงเครื่องเป่าค่อยๆ ดังขึ้น แลงดอนปล่อยให้ล่องลอยไปในสภาวะง่วง หลงลืมไปชั่วขณะว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

อา ใช้ เขานึกขึ้นได้พร้อมกับยิ้มให้ตัวเอง นครแห่งหอคอยร้อยยอด

ในแสงสลัว แลงดอนมองสำรวจหน้าต่างโค้งบานใหญ่ มีตู้ลิ้นชักโบราณสมัยเอ็ดเวิร์ดกับโคมไฟหินอะลาสเตอร์ขนาดข้าง พรหมหนานุ่มที่ถักทอด้วยมือ ยังมีกลิ่นกุหลาบกลิ่นกระจายจากบริการจัดเตียงก่อนนอนของโรงแรมเมื่อคืนนี้

แลงดอนมาถึงกรุงปรากเมื่อสามวันก่อน และเข้าพักที่โรงแรมโพธิ์ซีซันส์เหมือนเช่นที่ผ่านมา เมื่อผู้จัดการโรงแรมยืนยันกรานว่าจะอัปเดตห้องพักของแลงดอนเป็นห้องรอยัลสวีตสามห้องนอน เขาก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเป็นเพราะเขาใช้บริการโรงแรมในเครือนี้เป็นประจำ หรือเป็นเพราะชื่อเสียงของผู้หญิงที่เขาเดินทางมาด้วยกันแน่ ซึ่งอย่างหลังดูจะเป็นไปได้มากกว่า

“แขกสุดพิเศษของเราควรค่ากับห้องพักสุดพิเศษของเราครับ” ผู้จัดการยืนยัน

ห้องสวีตมีสามห้องนอนพร้อมห้องน้ำในตัว ห้องนั่งเล่น ห้องรับประทานอาหาร แกรนด์เปียโนตัวใหญ่ และหน้าต่างเบย์วินโดว์ตรงกลางห้องที่ประดับด้วยช่อดอกทิวลิปสีแดง สีขาว และสีน้ำเงินสวยหรู - ของขวัญต้อนรับจากสถานทูตสหรัฐฯ ห้องแต่งตัวของแลงดอนมีรองเท้าแตะขนสัตว์เนื้อนุ่มประดับอักษรย่อ *RL*. ไม่น่าจะมาจากซีราร์ลฟ ลอเรน หรือกนะ เขาคิด

รู้สึกประทับใจกับการใส่ใจรายละเอียดแขกแต่ละคน

ตอนนี้ขณะนอนสบายอยู่บนเตียง ฟังเสียงดนตรีปลุก เขารู้สึกถึงสัมผัสจากมืออ่อนนุ่มบนหัวไหล่

“โรเบิร์ต” เสียงกระซิบแผ่วเบา

แสงตอนพลิกตัว รู้สึกว่าชีพจรของตัวเองเต้นเร็วขึ้น เธออยู่ตรงนั้นกำลังส่งยิ้มให้เขา ดวงตาสีเทาหม่นยังอยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น แพมมยาสีดำคลอเคลียบนเนินไหล่

“อรุณสวัสดิ์ คนสวย” เขาตอบ

เธอยื่นมือมาลูบแก้มเขา กลิ่นน้ำหอมมาลาโดโซวาจยังอบอวลอยู่บนข้อมือของเธอ

แสงตอนขึ้นชมคุณลักษณะอันงดงามของแคเทอริน แม้จะอายุมากกว่าแสงดอนสี่ปี แต่เธอกลับงดงามจับตามากขึ้นในทุกๆ ครั้งที่เขาได้พบ – ทั้งรื้อรอยจากการหัวเราะที่ซัดขึ้น เส้นผมสีเทาจางๆ ที่แซมอยู่ท่ามกลางเรือนผมดำ แวตาสีเล่นคู่กัน และสติปัญญาอันน่าทึ่ง

แสงดอนรู้จักผู้หญิงนำหลงใหลคนนี้ตั้งแต่สมัยเรียนที่พริ้นซ์ตัน ตอนนั้นเธอเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ที่อายุน้อย ส่วนเขาเป็นนักศึกษาปริญญาตรี เขาเป็นนักเรียนชายที่แอบชอบเธอเจียบๆ โดยเธออาจไม่เคยรู้ หรืออาจรู้แต่ไม่มีใจตอบ แต่ทั้งสองสนุกกับการหยอกล้อกันฉันเพื่อนตั้งแต่ฉันเริ่มมา แม้กระทั่งหลังจากที่หน้าที่การงานของเธอพุ่งทะยาน และแสงดอนกลายเป็นศาสตราจารย์ผู้มีชื่อเสียงระดับโลก ทั้งสองก็ยังติดต่อกันเป็นครั้งคราวมาโดยตลอด

จังหวะเวลาคือสิ่งสำคัญที่สุด แสงดอนรู้แล้วในตอนนั้น ยังรู้สึกที่ไม่หายที่ทั้งสองตกหลุมรักกันอย่างรวดเร็วในระหว่างการเดินทางมาทำงานแบบกะทันหันครั้งนี้

ขณะที่เพลง*มอร์นิงมู๊ด* ไต่ระดับสู่ช่วงบรรเลงเต็มวงตามทำนองหลัก เขารั้งตัวเธอมากอดในอ้อมแขนอันแข็งแรง เธอซุกตัวซบแผงอกของเขา “หลับสบายไหม” เขากระซิบ “ไม่ฝันร้ายอีกแล้วใช่ไหม”

เธอสายตาระงับแล้วถอนหายใจ “น่าอายจัง มันแย่มากเลย”

เมื่อคืนเธอตกใจตื่นจากฝันร้ายที่สมจริงอย่างยิ่ง แสงดอนต้องปลอบอยู่นานเกือบชั่วโมงกว่าเธอจะหลับต่อได้ แสงดอนยืนยันกับเธอว่าความฝันที่แจ่มชัดผิดปกติเป็นผลมาจากเหล้ากลั่นสมุนไพรโฮมเมดที่เธอไม่ควรดื่มก่อนนอน แสงดอนคิดมาตลอดว่าเหล้าชนิดนี้ควรเสิร์ฟพร้อมคำเตือนกำกับว่า

เป็นที่นิยมในยุคเบลล์เอป็อกด้วยคุณสมบัติหลอนประสาท

“ไม่เอาอีกแล้ว” เธอรับปากกับเขา

แสงดอนเอี่ยมมือออกไปปิดเสียงดนตรี “หลับตานะ ผมจะกลับมาให้ทันมือเข้า”

“อยู่กับฉันเถอะนะ” เธอแกล้งอ่อนพร้อมกับการกอดเขาไว้ “คุณงวายน้าหนึ่งวันก็ได้”

“คงไม่ได้ถ้าคุณยังอยากให้เป็นแฟนเด็กกว่าที่หุ่นดีแบบนี้ต่อไป” เขาพูดขณะลุกขึ้นนั่งพร้อมรอยยิ้มมุมปาก แสงดอนวิ่งเหาะๆ เป็นระยะทางสามกิโลเมตรไปยังสตรีทฮอฟสวิมมิงเซนเตอร์เพื่อว่ายน้ำเป็นประจำทุกเช้า

“ข้างนอกยังมีต้อยเลย” เธอย้ำ “คุณว่ายน้ำที่ไม่ได้หรือไง”

“ที่สระของโรงแรมนะเธอ”

“ทำไมไม่ได้ล่ะ ก็น้ำเหมือนกัน”

“สระเล็กนิดเดียว จ้วงแขนสองทีก็ถึงขอบสระแล้ว”

“พูดแบบนี้ฉันล่อได้นะ โรเบิร์ต แต่ฉันจะยอมให้ก็แล้วกัน”

แสงดอนยิ้ม “คุณนี่ตลกนะ นอนต่อเถอะ ผมจะมากินอาหารเช้าพร้อมกับคุณ”

เธอทำหน้าอน ปาหมอนใส่เขา แล้วพลิกตัวไปอีกทาง

แสงดอนสวมชุดวอร์มประจำคณะของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด แล้วเดินตรงไปยังประตู เลือกลงบันไดแทนที่จะใช้ลิฟต์ส่วนตัวแคบๆ ของห้องสวีต

เมื่อถึงชั้นล่าง เขาก้าวยาวๆ ผ่านโถงทางเดินหรรษาที่เชื่อมส่วนต่อเติมอาคารสโตร์บาโรกริมแม่น้ำกับลิบบีโรงแรม ระหว่างทางเขาผ่านตู้โชว์สวยหรูที่เขียนว่า **กิจกรรมสำคัญในกรุงปราก** ภายในมีภาพโปสเตอร์ใส่กรอบจำนวนหนึ่งซึ่งแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับคอนเสิร์ต ทัวร์ และการบรรยายประจำสัปดาห์นี้

โปสเตอร์มันเงาตรงกลางเรียกรอยยิ้มจากเขา

ชุดการบรรยายแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

ยีนดีตอนรับสู่ปราสาทปราก

นักวิทยาศาสตร์โนเอติก

ผู้ได้รับการยกย่องระดับนานาชาติ

ดร.แคทอรีน โซโลมอน

อรุณสวัสดิ์ คนสวย เขารำพึงและชื่นชมภาพถ่ายหน้าตรงของผู้หญิง คนเดียวกับที่เขาเพิ่งจุ่มพิตที่ชั้นบน

การบรรยายของแคเทอรินเมื่อคืนนี้มีคนเข้าฟังแน่นจนคนเหลือแต่ที่ยืน ไม่ใช่เรื่องเล่นๆเลย ในเมื่อเธอพูดในเวลาดิสลาฟฮอลล์อันเลื่องชื่อของ ปราสาทปราก – ห้องโถงหลังคาโค้งกว้างใหญ่ซึ่งในยุคเรอเนซองส์เคยใช้จัดการ ประลองยุทธ์ในร่มของเหล่าอัศวินบนหลังม้าในชุดเกราะเต็มยศ

การบรรยายชุดนี้เป็นหนึ่งในการบรรยายที่ได้รับการยกย่องมากที่สุด ในยุโรป มักเชิญวิทยากรแถวหน้าและดึงดูดผู้ฟังที่กระตือรือร้นจากทั่วโลกเสมอ เมื่อคืนนี้ก็ไม่ว่ากัน และภายในห้องโถงที่แน่นขนัดก็กึกก้องไปด้วยเสียงปรบมือ เมื่อมีการแนะนำตัวแคเทอริน

“ขอบคุณค่ะ ทุกคน” แคเทอรินพูดขณะเดินขึ้นเวทีด้วยท่าที่สงบบ และมั่นใจ เธอสวมเสื้อสเวตเตอร์ผ้าแคชเมียร์สีชาวกับกางเกงสแล็กของ ดีไซน์เนอร์ชื่อดังที่รับกับรูปร่างของเธออย่างไว้ที่ติ “ฉันขอเริ่มต้นคำฉันท์ด้วยการ ตอบคำถามหนึ่งข้อที่มีคนถามฉันแทบทุกวัน” เธอยิ้มกว้าง แล้วดึงไมโครโฟน ออกจากขาตั้ง “วิทยาศาสตร์ในเอติกคือเรื่องบ้าบออะไร!”

เสียงหัวเราะระลอกหนึ่งดังไปทั่วห้องขณะที่กลุ่มผู้ชมเริ่มตั้งใจฟัง

“ตอบแบบง่าย ๆ เลยนะค่ะ” แคเทอรินเริ่ม “วิทยาศาสตร์ในเอติกคือ การศึกษาจิตสำนึกของมนุษย์ ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ใครหลายคนเชื่อ การศึกษา เรื่องจิตสำนึกนี้ไม่ใช่ศาสตร์ใหม่แต่อย่างใด – อันที่จริงมันเป็นศาสตร์เก่าแก่ที่สุดในโลกเลยทีเดียว นับตั้งแต่มนุษย์เริ่มบันทึกประวัติศาสตร์ เราได้แสวงหาคำตอบให้กับปริศนาที่มีมายาวนานเกี่ยวกับจิตของมนุษย์...ธรรมชาติของจิตสำนึก และจิตวิญญาณ และตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา เราได้สำรวจคำถามเหล่านี้ผ่าน...มุมมองทางศาสนาเป็นหลัก”

แคเทอรินก้าวลงจากเวที เดินมายังกลุ่มผู้ฟังแถวหน้า “และเมื่อพูดถึง ศาสนา สุภาพบุรุษและสุภาพสตรีทุกท่านคะ ฉันสังเกตเห็นว่าเรามีผู้ฟังคนหนึ่ง อยู่กับเราในคำฉันท์นี้ด้วย นักวิชาการด้านศาสนวิทยาสัญลักษณ์¹ ผู้มีชื่อเสียง ระดับโลก ศาสตราจารย์โรเบิร์ต แลงดอน ค่ะ”

แลงดอนได้ยินเสียงพูดพิมพ์ด้วยความตื่นเต้นในกลุ่มผู้ฟัง เธอกำลังทำอะไรของเธอเนี่ย!

“ศาสตราจารย์ค่ะ” เธอพูดเมื่อเดินมาอยู่ตรงหน้าเขาพร้อมรอยยิ้ม

¹ Religious symbology การศึกษาและตีความสัญลักษณ์ทางศาสนาในบริบททางประวัติศาสตร์ ศิลปะ และวัฒนธรรม

“ไม่ทราบว่าจะขอใช้ประโยชน์จากความเชี่ยวชาญของคุณสักครู่ได้หรือเปล่า ช่วยยื่นขึ้นหน่อยได้ไหมคะ”

แสงดอนลุกขึ้นยืนด้วยความสุภาพ พร้อมกับส่งยิ้มให้เธอเพื่อบอกเป็นนัยว่า งานนี้มีเอาคืนแน่ๆ

“ฉันมีข้อสงสัยค่ะ ศาสตราจารย์...ว่าสัญลักษณ์ทางศาสนาที่พบเจอบ่อยที่สุดในโลกคืออะไร”

คำตอบนั้นง่ายแสนง่าย แคเทอรินน่าจะเคยอ่านบทความของแสงดอนในหัวข้อนี้และรู้คำตอบของเขายู่แล้ว ไม่อย่างนั้นเธอก็จะต้องผิดหวังอย่างมาก

แสงดอนรับไมโครโฟนแล้วหันไปหาใบหน้ากระตือรือร้นมากมายซึ่งอยู่ภายใต้แสงสลัวจากโคมระย้าที่ห้อยลงมาจากโศฬเหล็กโบราณ “สวัสดีครับ ทุกคน” เขาพูด เสียงทุ้มนุ่มดังกังวานผ่านลำโพง “และขอขอบคุณ ดร.โซโลมอนที่ยัดเยียดโอกาสนี้ให้ผมแบบไม่ทันตั้งตัวเช่นนี้”

ผู้ฟังบรรยายพากันปรบมือ

“เอละครับ” เขาพูด “สัญลักษณ์ทางศาสนาที่พบเจอบ่อยที่สุดในโลกใช้ไหม มีใครเดาได้บ้างครับ”

มีคนยกมือนับสิบคน

“เยี่ยมครับ” แสงดอนพูด “มีใครที่เดาว่าไม่ใช่ไม้กางเขนไหมครับ”

ทุกคนลดแขนลง

แสงดอนหัวเราะเบาๆ “จริงอยู่ครับที่ไม้กางเขนเป็นที่พบเห็นแพร่หลายอย่างยิ่ง แต่มันก็เป็นสัญลักษณ์เฉพาะของศาสนาคริสต์ อันที่จริงมีสัญลักษณ์สากลอย่างหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในงานศิลปะของทุกๆ ศาสนาในประวัติศาสตร์”

ผู้ฟังมองหน้ากันด้วยสีหน้างุนงง

“พวกคุณทุกคนเคยเห็นมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว” แสงดอนกระตุ้นให้คิด “อาจจะในศิลาจารึกไฮโรกซ์ตีของชาวอียิปต์”

เขาเว้นจังหวะ

“แล้วผอบของพระเจ้ากนิษกะในศาสนาฮินดูละ หรือภาพพระคริสต์ผู้ทรงสรรพานภาพอันโด่งดัง”

ทั้งห้องเงียบ สายตาว่างเปล่า

เอละสิ แสงดอนคิด มีแต่พวกเรียนสายวิทย์สินะ

“นอกจากนี้ยังปรากฏในภาพวาดอันเลื่องชื่อนับร้อยชิ้นในสมัยเรอเนสซองซ์ - ภาพพระแม่มารีย์แห่งภูผา (*Virgin of the Rocks*) ภาพที่สองของเลโอนาร์โด ดา วินชี ภาพแม่พระรับสาร (*The Annunciation*) ของ

ฟรา อันเจลิโก ภาพการคร่ำครวญถึงพระคริสต์ (Lamentation) ของจิออตโต ภาพพระคริสต์ทรงถูกผจญ (Temptation of Christ) ของทิเชียน และภาพแม่พระและพระกุมาร (Madonna and Child) อีกนับไม่ถ้วน...”

ยังไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

“สัญลักษณ์ที่ผมกำลังพูดถึง” เขาพูด “คือรัศมี”

แคเทอรินยิ้ม ดูเหมือนจะรู้อยู่แล้วว่าเขาจะตอบอย่างนี้

“รัศมี” แลงดอนพูดต่อ “ก็คือวงแสงที่ปรากฏอยู่บนศีรษะของผู้รู้แจ้งในศาสนาคริสต์ รัศมีปรากฏอยู่รอบศีรษะพระเยซู พระแม่มารี และเหล่านักบุญ ย้อนกลับไปไกลกว่านั้น รัศมีดวงอาทิตย์ปรากฏอยู่รอบศีรษะเทพเจ้าราชของชาวอียิปต์โบราณ และในศาสนาทางฝั่งตะวันออก รัศมีเรืองรองปรากฏอยู่เหนือศีรษะพระพุทธเจ้าและทวยเทพในศาสนาฮินดู”

“ยอดเยี่ยมมาก ขอบคุณค่ะ ศาสตราจารย์” แคเทอรินพูดพร้อมกับยื่นมือไปจับไมโครโฟน แต่แลงดอนเมินไม่สนเธอแล้วแกลังหมุนตัวหนี – เป็นการเอาคืนเล็กๆ อย่าคิดตั้งคำถามกับนักประวัติศาสตร์ถ้าคุณไม่อยากจะคำตอบแบบละเอียดยิบ

“ผมควรจะเสริมอีกด้วย” แลงดอนพูดขณะที่กลุ่มคนหัวเราะด้วยความขบขัน “ว่ารัศมีมีรูปทรง ขนาด และรูปแบบการนำเสนอทางศิลปะที่แตกต่างกันไป บ้างเป็นวงแสงสีทองทึบ บ้างก็โปร่งใส เป็นรูปสี่เหลี่ยมเลยก็มี คัมภีร์ยิวโบราณบรรยายภาพศีรษะของโมเสสว่ามี ‘ฮีลา’ ล้อมรอบ – คำฮีบรูคำนี้เหมือนกับคำว่า ‘รัศมี’ หรือ ‘การแผ่กระจายแสง’ รัศมีพิเศษบางรูปแบบมีลำแสงแผ่ออกมาด้วย...ลำแสงเป็นแนวๆ ที่แผ่กระจายออกไปทุกทิศทาง”

แลงดอนหันกลับไปหาแคเทอรินพร้อมรอยยิ้มยียวน “บางทีดร.โซโลมอนอาจจะรู้จักได้ว่ารัศมีแบบนี้เรียกว่าอะไร” เขาจ่อไม้ค้ำไปที่เธอ

“มงกุฎแสงค่ะ” เธอตอบโดยไม่ลังเล

เธอทำการบ้านมาก่อนแล้ว แลงดอนดึงไม้ค้ำกลับมาหาริมฝีปากตัวเอง “ใช่ครับ มงกุฎแสงเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญมาก ปรากฏให้เห็นเรื่อยมาในประวัติศาสตร์ ประดับอยู่บนศีรษะขององค์ฮอรัส เทพเฮลิออส ปโตเลมี ซีซาร์...และแม้กระทั่งมหารูปแห่งโรดส์อันสูงตระหง่าน”

แลงดอนส่งยิ้มอย่างมีเลศนัยให้กลุ่มผู้ฟัง “มีน้อยคนนักที่คิดได้ แต่สิ่งที่มีคนถ่ายุมมากที่สุดในงานหัตถกรรมนิวยอร์กก็คือ...มงกุฎแสง”

ผู้ฟังทำหน้าสงสัย แคเทอรินก็เช่นกัน

“มีใครเคยได้ไหมครับ” เขาถาม “ไม่มีพวกคุณคนไหนเคยถ่ายภาพ

มงกุฎแสงที่อยู่สูงขึ้นไปสามร้อยฟุตเหนืออ่าวนิวยอร์กเลยเธอครับ” แลงดอน
รอขณะที่ผู้ฟังส่งเสียงพิมพ์หลังจากคิดได้

“รูปปั้นเทพีเสรีภาพ!” ใครคนหนึ่งส่งเสียงตอบ

“ถูกต้องครับ” แลงดอนพูด “รูปปั้นเทพีเสรีภาพสวมมงกุฎแสง - ซึ่งเป็น
รัศมีเก่าแก่โบราณ - สัญลักษณ์สากลที่เราใช้กันมายาวนานในประวัติศาสตร์
เพื่อป้องกันถึงความเป็นบุคคลพิเศษ ซึ่งเราเชื่อกันว่าเป็นผู้มีปัญญารู้แจ้ง...
หรือสภาวะ...จิตสำนึกชั้นสูง”

แคเทอรินยิ้มสดใส ขณะที่แลงดอนส่งไมค์คืนให้เธอ ขอบขอบคุณ
เธอขยับปากพูดกับเขา ขณะที่เขากลับไปนั่งท่ามกลางเสียงปรบมือ

แคเทอรินเดินกลับขึ้นเวที “ตามที่ศาสตราจารย์แลงดอนเพิ่งกล่าวไว้
อย่างเรียบง่าย มนุษย์เรารุ่นคิดเรื่องจิตสำนึกมาช้านานแล้ว แต่แม้กระทั่ง
ปัจจุบันนี้ ด้วยวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้า เรายังมีปัญหาในการนิยาม คำนี้
อันที่จริงนักวิทยาศาสตร์จำนวนมากไม่กล้าแม้แต่จะพูดถึงจิตสำนึกด้วยซ้ำ”
แคเทอรินกวาดตามองไปโดยรอบ แล้วพูดกระชับว่า “พวกเขาเรียกมันเสียงๆ
เหมือนเป็นคำต้องห้าม”

เสียงหัวเราะเบาๆ กระจายไปทั่วห้องอีกครั้ง

แคเทอรินพยักหน้าให้กับผู้หญิงสวมแว่นตาที่นั่งอยู่แถวหน้า “คุณ
ผู้หญิงคะ คุณจะนิยามจิตสำนึกอย่างไรดี”

ผู้หญิงคนนั้นนั่งคิดชั่วขณะ “ฉันคิดว่า...คือการตระหนักรู้ถึงการมีตัวตน
ของฉันค่ะ”

“เยี่ยมค่ะ” แคเทอรินพูด “แล้วการตระหนักรู้นั้นมาจากไหนคะ”

“เดาว่ามาจากสมองของฉันค่ะ” เธอพูด “ความรู้สึกนึกคิด แนวคิด
จินตนาการ...การทำงานของสมองที่ทำให้ฉันเป็นตัวฉัน”

“ตอบได้ดีค่ะ ขอบขอบคุณค่ะ” แคเทอรินมองกลับไปยังกลุ่มผู้ฟัง
“วันนี้เราทุกคนเริ่มต้นด้วยการเห็นตรงกันในหลักการพื้นฐานนี้ได้ไหมคะ จิตสำนึก
ถูกสร้างขึ้นด้วยสมองของเรา - ก่อนเพื่อนำหนักสามปอนด์ที่ประกอบไปด้วย
เซลล์ประสาทแปดหมื่นหกพันล้านเซลล์ภายในกะโหลกของเรา - ด้วยเหตุนี้
จิตสำนึกจึงอยู่ภายในหัวของเรา”

ทุกคนพากันพยักหน้า

“ยอดเยี่ยมค่ะ” แคเทอรินพูด “เราทุกคนเพิ่งเห็นตรงกันเรื่องแบบจำลอง
จิตสำนึกของมนุษย์ซึ่งเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน” ผ่านไปอีดีใจหนึ่ง เธอถอนหายใจ
อย่างหนัก “ปัญหาก็คือ...แบบจำลองอันเป็นที่ยอมรับในปัจจุบันคือความ

ผิดพลาดมหันต์ จิตสำนึกของเราไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจากสมองของเรา และอันที่จริง จิตสำนึกของเราไม่ได้อยู่ภายในหัวของเราด้วยซ้ำ”

ความเจ็บบจากความตะลึงงันตามมา

ผู้หญิงใส่แว่นที่นั่งแถวหน้าพูดขึ้นว่า “แต่...ถ้าจิตสำนึกของฉันไม่ได้อยู่ภายในหัวของฉัน...แล้วมันอยู่ที่ไหนล่ะคะ”

“ฉันดีใจที่คุณถามนะคะ” แคนเทอร์ินพูดพร้อมกับส่งยิ้มให้กลุ่มผู้ฟัง “เตรียมตัวให้พร้อมค่ะ ทุกคน ค่ะ นี่เราจะได้พบเจอเรื่องน่าตื่นตะลึงอย่างมาก”

เยี่ยมที่สุด แลงดอนคิดขณะเดินไปยังล็อบบี้โรงแรม ยังคงได้ยินเสียงผู้ฟังที่ยืนขึ้นปรบมือให้แคนเทอร์ิน เธอแสดงความสามารถในการบรรยายได้อย่างน่าประทับใจจนกลุ่มผู้ฟังตกตะลึงและเรียกร้องให้เธอพูดต่อ เมื่อใครคนหนึ่งถามถึงงานปัจจุบันของเธอ แคนเทอร์ินตอบว่า เธอเพิ่งจะเขียนหนังสือเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งเธอหวังว่าจะกำหนดนิยามใหม่ให้กับกระบวนการค้นคว้าของจิตสำนึกในปัจจุบัน

แลงดอนช่วยให้แคนเทอร์ินได้ทำสัญญาตีพิมพ์หนังสือ ทั้งที่เขายังไม่ได้อ่านต้นฉบับของเธอเลยด้วยซ้ำ เธอเปิดเผยเนื้อหาของหนังสือมากพอจะทำให้แลงดอนรู้สึกทึ่งและอยากอ่าน แต่เขารู้สึกได้ว่าเธอเก็บงำการไขความกระจ่างน่าทึ่งที่สุดเอาไว้กับตัว แคนเทอร์ิน โขโลมอน มีเรื่องให้ประหลาดใจได้ตลอด

ตอนนี้ ขณะเดินใกล้ถึงล็อบบี้โรงแรม แลงดอนนึกขึ้นได้ในทันทีว่า แคนเทอร์ินมีนัดตอนแปดโมงเช้ากับ ดร.บริจิตา เกสเนอร์ - นักประสาทวิทยาชาวเช็กชื่อดัง ซึ่งเป็นคนติดต่อเชิญแคนเทอร์ินให้มาเข้าร่วมการบรรยาย คำเชิญของเกสเนอร์นั้นเอื้อเฟื้ออย่างยิ่ง แต่หลังจากเจอกับผู้หญิงคนนี้เมื่อคืนหลังจบการบรรยายและพบว่าเธอน่ารำคาญเกินจะทน ตอนนี้แลงดอนแอบหวังในใจว่า แคนเทอร์ินจะหลบลิ้มเวลาและเลือกกินอาหารเข้ากับเขาแทน

เขาสลัดความคิดนั้นทิ้งไป ขณะเดินเข้าสู่ล็อบบี้ ดิမ်ด้ากลิ่นหอมของดอกกุหลาบสวยหุ่ที่มักประดับอยู่ตรงทางเข้าหลักอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ภาพที่เขาเห็นในล็อบบี้ดูไม่น่าอภิรมย์เสียเลย

เจ้าหน้าที่ตำรวจในชุดดำสองคนกำลังเดินสำรวจตรวจตราไปทั่วพื้นที่โถงสูงสูนซ์พันธุ์เยอรมันเซเวิร์ตสองตัวไปด้วย สุนัขทั้งคู่ใส่เสื้อกั๊กกันกระสุนที่เขียนว่า *โบลีชีเย (ตำรวจ)* และกำลังสูดดมกลิ่นไปทั่วราวกับกำลังค้นหา...อะไรบางอย่าง

ดูไม่ดีเลย แลงดอนเดินไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมครับ”

“โอ้ ดีทุกอย่างครับ คุณแสงดอน!” ผู้จัดการซึ่งแต่งตัวเนี้ยบไว้ที่טיפะห์จะค้อมคำนับให้ขณะรีบออกมาทักทายแสงดอน “ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ ศาสตราจารย์ เมื่อคืนนี้มีปัญหาเล็กน้อย แต่เป็นแค่สัญญาณเตือนผิดพลาด” เขายืนยันพร้อมกับสายศีรษะราวกับไม่อย่ากใส่ใจ “แค่เป็นการป้องกันไว้ก่อนนะครับ ก็อย่างที่คุณทราบ การดูแลความปลอดภัยเป็นเรื่องสำคัญสูงสุดที่โรงแรมโฟร์ซีซั่นส์ปราคครับ”

แสงดอนมองไปยังตำราจ ปัญหาเล็กน้อยนั้นหรือ คนพวกนี้ดูไม่เล็กน้อยเลยสักนิด

“คุณกำลังจะออกไปกลับวายน้าใช้ไหมครับ” ผู้จัดการถาม “ให้ผมเรียกรถให้ดีไหมครับ”

“ไม่เป็นไรครับ ขอคุณ” แสงดอนตอบพร้อมกับเดินตรงไปยังประตู “ผมจะวิ่งเหยาะๆไป ผมชอบรับอากาศสดชื่น”

“แต่หิมะกำลังตกนะครับ!”

ชานิวอิงแลนด์โดยกำเนิดเหลือบมองออกไปยังเกล็ดหิมะที่เริ่มโปรยปรายลงมาข้างนอก แล้วส่งยิ้มให้ผู้จัดการ “ถ้าผมยังไม่กลับมาในอีกหนึ่งชั่วโมง ส่งสุนัขตัวหนึ่งในนี้ไปขุดร่างผมขึ้นมาด้วยก็แล้วกัน”

2

โกเลม เดินยาโยยกเขยกฝ่าหิมะ ชายผ้าคลุมไหล่สีดำยาวลากไปตามโคลนสกปรกที่ปกคลุมถนนคาโปรวา รองเท้าบูตพื้นหนาคูใหญ่ที่ถูกดบังภายใต้ผ้าคลุมให้ความรู้สึกหนักอึ้งจนมันแทบยกขาไม่ขึ้น บนใบหน้าและกะโหลกศีรษะของมันดินเหนียวเป็นชั้นหนาเริ่มแข็งตัวขึ้นในสภาพอากาศเย็น

ข้าต้องกลับไปให้ถึงบ้าน

อีเทอร์กำลังก่อตัว

ด้วยเกรงว่าอีเทอร์อาจจะเข้าครอบงำเสียก่อน โกเลมจึงล้วงมือลงไปใกระเป๋า แล้วหยิบแท่งโลหะเล็กๆ ที่พกติดตัวไว้ตลอดเวลาออกมา มันยกสิ่งนั้นขึ้นมาที่ศีรษะ แล้วกดลงกลางกระหม่อม ถูวนเป็นวงเล็กๆ บนดินเหนียวที่แห้งกรัง

ยังก่อน มันพิมพ์เบาๆ พร้อมกับหลับตาลง

อีเทอร์สลายตัวไป อย่างน้อยก็ระยะหนึ่ง แล้วมันก็เก็บแท่งโลหะกลับเข้ากระเป๋า แล้วย่ำเดินต่อ

อีกไม่กี่ช่วงตึกเท่านั้น ข้าก็จะได้ปลดปล่อย

จัตุรัสเมืองเก่า - หรือที่เรียกกันในกรุงปรากว่าสตาโรมัค ไร้ผู้คนในยามเช้าอันมืดมัวเช่นนี้ มีเพียงนักท่องเที่ยวยสองคนที่ถือขนมเคลือบน้ำตาลหน้าใหม่และกำลังเงยหน้ามองนาฬิกายุคกลางอันโด่งดัง ทุกๆ ชั่วโมง นาฬิกาโบราณเรือนนี้จะนำเสนอ “ขบวนอัศวิน” หรือเหล่าตุ๊กตานกยูงที่สลัปลับเปลี่ยนกันเข้าและออกตามกลไกผ่านหน้าต่างสองช่องเล็กๆ บนหน้าปัดนาฬิกา

หมูนวนอย่างไม่รู้จบมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 15 โกเลมคิด แต่ก็ยังดึงดูดฝูงแกะให้มาชมการแสดงนี้อยู่ดี

ขณะที่โกเลมเดินผ่านคนคู่นั้น พวกเขาเหลียวมองมาแวบหนึ่งแล้วก็

สุดลมหายใจเหือกโดยไม่ตั้งใจ พร้อมกับถอยไปก้าวหนึ่ง มันคุ้นเคยกับปฏิกิริยา เช่นนี้จากคนแปลกหน้าเป็นอย่างดี นี่เป็นสิ่งที่เตือนใจว่ามันมีรูปร่าง ถึงแม้พวกเขา จะมองไม่เห็นก็ตามว่าตัวตนที่แท้จริงของมันคืออะไร

ข้าคือโกเลม

ข้าไม่ได้มาจากโลกเดียวกับพวกเจ้า

โกเลมรู้สึกเหมือนลอยคว้างคว้างในบางครา รวากับว่ามันอาจจะหลุดลอย หายไป แล้วมันก็ชอบห่อหุ้มเปลือกนอกของตัวเองด้วยผ้าคลุมไหล่นี้อ่อนนุ่ม น้ำหนักของผ้าคลุมไหล่นี้อบอบประพัสพื้นหนายิ่งย่ำให้รู้สึกถึงแรงโน้มถ่วงของโลก ซึ่งช่วยยึดมันไว้กับพื้นดิน ศีรษะบาบดินเหนียวกับผ้าคลุมไหล่นี้อึดทำให้ มันดูแปลกตาน่ากลัว แม้กระทั่งในปรากฏที่ผู้คนแต่งชุดแฟนซีกันเป็นปกติ ในยามค่ำคืน

แต่สิ่งที่ทำให้โกเลมเป็นภาพสะดุดตาอย่างแท้จริงคือตัวอักษรโบราณ สามตัวที่ประทับอยู่กลางหน้าผาก...สลักอยู่ในเนื้อดินเหนียวด้วยเกรียงผสมสี

บท ๕

อักษรฮีบรูสามตัว - อาเลฟ เมม ทาฟ - อ่านจากขวาไปซ้าย สะกด เป็นคำว่า **เอเมต (EMET)**

ความจริง

ความจริงคือสิ่งที่นำพาโกเลมมายังกรุงปราก และความจริงคือสิ่งที่ ทร.เกสเนอร์เปิดเผยให้มันรู้เมื่อคืนนี้ - การสารภาพโดยละเอียดเกี่ยวกับความ โหดร้ายทารุณที่เธอกับพรรคพวกร่วมมือกันทำลึกลงไปได้กรุงปราก อาชญากรรม ของพวกเขาน่าชิงชังรังเกียจ แต่กระนั้นก็เทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่พวกเขาวางแผน จะทำในอนาคตอันใกล้

ข้าจะทำลายมันให้สิ้นซาก มันบอกตัวเอง ทำลายให้แหลกเป็นจุณ

โกเลมนึกภาพสิ่งประดิษฐ์ชั่วร้ายของคนพวกนั้น...ถูกทำลายจนสิ้นซาก... เป็นโพรงคุกรุ่นในพื้นที่พิภพ แม้ภารกิจนี้จะยากลำบาก แต่มันมั่นใจว่าจะทำสำเร็จ ทร.เกสเนอร์เปิดเผยทุกสิ่งที่มีมันจำเป็นต้องรู้ออกมาแล้ว

ข้าต้องลงมือโดยเร็ว โอกาสมีเพียงน้อยนิด มันบอกตัวเอง แผนการ เริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างในความคิดของมันแล้ว

ตอนนี้โกเลมเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เคลื่อนตัวออกห่าง จากจัตุรัส แล้วเดินเข้าตรอกแคบที่ทอดตัวคดเคี้ยวเพื่อไปยังแฟลตของมัน

ย่านเมืองเก่ามีตรอกชอกชอยราวกับเขาวงกต ขึ้นชื่อว่าเป็นย่านที่คึกคัก ในยามค่ำคืนและมีผู้คนที่มีเอกลักษณ์มากมาย - คาเฟ่วรรณกรรมทีนสาสำหรับ นักเขียนและปัญญาชน บาร์อะนอนิมัสสำหรับพวกแอ็กเกอร์และพวกที่แสวงหา ความตื่นเต้นเร้าใจ บาร์เฮมมิงเวย์สำหรับพวกมีรสนิยมและพวกที่ชอบดื่ม ค็อกเทล แนนอนว่ามีพิพิธภัณฑ์เชิร์ชแมชีนส์ที่เปิดจนดึกและดึงดูดฝูงชน มามุงดูจนดึกดื่นด้วย

ขณะที่โกเลมเดินลัดเลาะไปในตรอกอันวาววอน มันสังเกตว่ามันไม่ได้กำลัง คิดถึงความน่าสะพรึงกลัวที่ตนเพิ่งกระทำต่อ ดร.บริจิตตา เกสเนอร์ หรือข้อมูล อันน่าตกใจที่มันค้นออกมาได้ - แต่มันคิดถึงเธอคนนั้น มากกว่า

มันคิดถึงเธอเสมอ

ข้าคือผู้ปกป้องเธอ

ข้ากับเธอเปรียบดังสองอนุภาคที่พัวพันและเกี่ยวกระหวัดกันไปชั่ววันรันดร์

จุดมุ่งหมายเดียวของมันบนโลกนี้คือปกป้องคุ้มครองเธอ แต่เธอไม่เคย รับรู้ว่ามันมีตัวตนอยู่ แม้กระนั้นช่วงเวลาของมันได้รับใช้เธอก็ถือเป็นเกียรติ การแบกรับหน้าที่ดูแลใครอีกคนเป็นพันธกิจอันสูงส่ง แต่การกระทำเช่นนั้น โดยไม่เปิดเผยตัวตนและไม่ได้รับการยอมรับใดๆ...นั่น เป็นการกระทำด้วยความรักอันเสียสละอย่างแท้จริง

เทวดาผู้พิทักษ์มีหลายรูปแบบ

เธอไว้วางใจง่าย และถูกดึงเข้ามาสู่โลกแห่งวิทยาศาสตร์อันชั่วร้ายโดยไม่รู้ตัว เธอมองไม่เห็นเหล่าหลามที่ว่ายวนอยู่รอบตัว คินนี่โกเลมสังหารหลาม หนึ่งโน้นไปแล้ว แต่ตอนนี้มีคราบเลือดอยู่ในน้ำ ไม่ช้าพลั่งอำนาจอันยิ่งใหญ่ จะโผล่ขึ้นมาจากเบื้องลึกเพื่อค้นหาว่าเกิดอะไรขึ้น...เพื่อปกป้องความลับของ สิ่งพวกมันประดิษฐ์ขึ้นมา

พวกแกจะมาเมื่อสายเกินไป มันคิด ถ้าได้ดินสุดสะพรึงของคนพวกนั้น จะพังทลายลงโดยไม่ช้าภายใต้บาปอันหนักอึ้งของมันเอง...พ่ายแพ้ให้แก่สิ่งประดิษฐ์ อัจฉริยะของตน

ขณะที่มันเร่งฝีเท้าไปบนถนนที่ปกคลุมด้วยหิมะ โกเลมรู้สึกได้ว่าอิเทอร์ หวนกลับมา และเริ่มก่อตัวหวนรอบตัว มันถูกลงโทษบนศีรษะอีกครั้ง

ไม่ช้าหรอก มันให้สัญญา

ในกรุงลอนดอน ชาวอเมริกันที่ชื่อพินช์เช็ดแวนตาคาร์เทียร์บองแตร์และ
เดินไปมาภายในห้องทำงานหรรษา ความร้อนรนของเขาแปรเปลี่ยนไปเป็น
ความหวั่นวิตกอย่างหนัก

เกสเนอร์หายหัวไปไหน ทำไมฉันติดต่อเธอไม่ได้

เขารู้ว่านักประสาทวิทยาชาวเช็กผู้นี้เข้าร่วมการบรรยายของแคเทอริน
โซโลมอน ที่ปราสาทปรากเมื่อคืนนี้ หลังจากนั้นเธอส่งข้อความที่น่าตกใจ
มาถึงพินช์เกี่ยวกับหนังสือที่โซโลมอนจะตีพิมพ์ในไม่ช้า ไม่ใช่ข่าวดีเลย
เกสเนอร์รับปากว่าจะโทร.มาหาพินช์เพื่อรายงานความคืบหน้า

ตราบถึงตอนนี้ พินช์ยังไม่ได้ข่าวคราวอะไรเลย และนี่ก็เกือบรุ่งสางแล้ว

เขาส่งข้อความและโทร.หาเธอหลายครั้ง แต่ไม่มีการตอบกลับ

*หกชั่วโมงผ่านไป...เกสเนอร์เป็นคนละเอียดรอบคอบ - แบบนี้ช่างไม่สมกับ
เป็นเธอเลย*

เนื่องจากได้แต่งงานได้เป็นใหญ่เป็นโตในสายงานด้วยการเชื้อสายชาตญาณ
ตัวเอง พินช์จึงเรียนรู้ที่จะรับฟังเสียงในหัวของตน โซคไม่ดีที่ตอนนี้เสียงนั้น
บอกเขาว่ามีเรื่องผิดพลาดเข้าขั้นอันตรายเกิดขึ้นในกรุงปราก

3

อากาศ ฤดูหนาวให้ความรู้สึกสดชื่นและกระปรี้กระเปร่าขณะที่โรเบิร์ต แลงดอน วิ่งไปทางทิศใต้ตามถนนครีชอฟนิตสกา ฝีก้าวยาวทิ้งรอยเท้าเป็น รอยทางโดดเด่นยวบยบนทางเท้าที่ปกคลุมด้วยหิมะบาง ๆ

เขารู้สึกมาตลอดว่ากรุงปรากมีมนตร์ขลัง รวากับเป็นห้วงขณะหนึ่งซึ่งหยุดนิ่งอยู่ในกาลเวลา เนื่องจากได้รับความเสียหายในสงครามโลกครั้งที่สอง น้อยกว่าเมืองอื่นๆ ในทวีปยุโรป เมืองหลวงทางประวัติศาสตร์ของแคว้นโบฮีเมีย จึงยังมีทิวทัศน์อันตระการตา ยังคงงดงามโดดเด่นด้วยสถาปัตยกรรมเก่าแก่ดั้งเดิมทั้งหมด – ซึ่งเป็นการผสมผสานศิลปะแบบโรมานเนสก์ กอทิก บาโรก อาร์ตนูโว และนีโอคลาสสิกได้อย่างมีเอกลักษณ์และยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์

ชื่อเล่นของเมือง – *สโตเวฆาตา* – มีความหมายตรงตัวว่า “นครแห่ง หอคอยร้อยยอด” แม้ว่ายอดแหลมและยอดหอคอยทั้งหมดในกรุงปราก มีจำนวนใกล้เคียงเจ็ดร้อยยอดมากกว่า ในฤดูร้อน บางครั้งนครแห่งนี้ จะสว่างไสวจากแสงไฟสีเขียวเจิดจ้าจำนวนมาก ว่ากันว่าภาพอันน่าตื่นตาตื่นใจนี้ เป็นแรงบันดาลใจให้ฮอลลีวูดสร้างภาพเมืองมรกตของ *พ่อมดแห่งออซ (The Wizard of Oz)* – ดินแดนลึกลับซึ่งเชื่อกันว่าเป็นแหล่งรวมความเป็นไปได้ อันน่าอัศจรรย์ เช่นเดียวกับกรุงปราก

ขณะที่แลงดอนวิ่งเหยาะ ๆ ข้ามถนนแพตแนร์ชสกา เขารู้สึกราวกับ กำลังวิ่งผ่านหน้าหนังสือประวัติศาสตร์ ตัวอาคารด้านหน้าขนาดมหึมาของ เคลเมนทิnum แห่งปรากตั้งตระหง่านอยู่ทางซ้ายมือ ที่นี่มีกลุ่มอาคารขนาด สองเฮกตาร์อันเป็นที่ตั้งของหอคอยชมวิวที่นักดาราศาสตร์ ทีโค บราห์ และ โยฮันเนส เคปเลอร์ เคยใช้ รวมทั้งห้องสมุดสไตส์บาโรกอันงามวิจิตรที่เก็บ รวบรวมหนังสือเทววิทยาโบราณมากกว่าสองหมื่นเล่ม ห้องสมุดแห่งนี้เป็น

สถานที่โปรดของแลงดอนในกรุงปราก อาจจะรวมถึงทั่วทั้งยุโรปเลยทีเดียวได้ เขากับแคเทอรินเพิ่งไปชมนิทรรศการใหม่ล่าสุดของที่นี่เมื่อวานนี้เอง

ตอนนี้ขณะที่เขาเลี้ยวขวาตรงโบสถ์เซนต์ฟรานซิสแห่งอัสซีซี เบื้องหน้า เขามองเห็นทางเข้าฝั่งตะวันออกของหนึ่งในสถานที่อันเลื่องชื่อที่สุดของเมือง สว่างไสวอยู่ในแสงสีอำพันจากโคมไฟตะเกียงแก๊สของกรุงปรากที่หาได้ยาก คาร์ลูปโฟมสต์ - หรือสะพานชาร์ลส์ - ได้รับการยกย่องจากคนจำนวนมากว่าเป็น สะพานที่โรแมนติกที่สุดในโลก สร้างขึ้นจากหินทรายโบฮีเมีย สองข้างสะพาน มีรูปปั้นนักบุญคริสเตียนเรียงเป็นแถวจำนวนสามสิบองค์ สะพานทอดยาว เป็นระยะทางกว่าครึ่งกิโลเมตรข้ามแม่น้ำวัลตาวาอันสงบนิ่ง สุดปลายสะพาน ทั้งสองด้านมีหอคอยรักษาการณ์ขนาดใหญ่คอยปกป้องดูแล ในอดีตสะพาน แห่งนี้เคยเป็นเส้นทางการค้าสำคัญระหว่างยุโรปตะวันออกกับยุโรปตะวันตก

แลงดอนวิ่งลอดซุ้มโค้งของหอคอยฝั่งตะวันออก พอโผล่พ้นออกไป ก็เห็นผืนหิมะขาวบริสุทธิ์ทอดยาวอยู่เบื้องหน้า สะพานแห่งนี้เปิดให้คนเดินเท้า เท่านั้น แต่กระนั้นในโมงยามนี้ก็ยังไม่มีรอยเท้าแม้แต่รอยเดียว

บนสะพานชาร์ลส์มีฉันเพียงคนเดียว แลงดอนคิด ช่วงเป็นช่วงเวลา ที่น่าจดจำ เขาเคยอยู่คนเดียวลักษณะนี้ในพิพิธภัณฑ์ลูฟร์กับโมนาลิซา แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นไม่น่าอภิมรย์เท่าตอนนี้

ฝัก้าวของแลงดอนยาวขึ้นเมื่อเขาเริ่มรักษาจังหวะการวิ่งได้ พอมาถึงอีกฝั่ง ของแม่น้ำ เขาก็วิ่งได้แบบสบายๆ ทางขวามือของเขาที่สว่างไสวและสูงเด่น ตัดกับฉากท้องฟ้าสีทึมคือสถานที่อันเป็นที่รักและหวงแหนยิ่งของเมืองนี้

ปราสาทปราก

นี่คือกลุ่มปราสาทที่ใหญ่ที่สุดในโลก ครอบคลุมพื้นที่มากกว่าครึ่งกิโลเมตร จากประตูฝั่งตะวันตกไปจนสุดเขตฝั่งตะวันออก และมีพื้นที่เกือบห้าล้าน ตารางฟุต กำแพงชั้นนอกโอบล้อมสวนที่จัดแต่งอย่างเป็นระเบียบทุกแห่ง มีพระราชวังที่งดงามอย่างเรียบง่ายสี่แห่ง และโบสถ์คริสต์สี่แห่ง รวมทั้ง มหาวิหารเซนต์วิตัสอันงดงามตระการตา ซึ่งเป็นที่เก็บรักษาเครื่องราชกกุธภัณฑ์ โบฮีเมีย รวมทั้งมงกุฏของนักบุญเวนเซสลาส ผู้ปกครองอันเป็นที่รักและได้รับการรำลึกถึงอยู่ในเพลงคริสต์มาสยอดนิยม

ขณะที่แลงดอนวิ่งผ่านใต้หอคอยฝั่งตะวันตกของสะพานชาร์ลส์ เขาหัวเราะ กับตัวเองขณะที่นึกถึงเหตุการณ์ที่ปราสาทปรากเมื่อคืนก่อน

แคเทอรินเป็นจอมตื้อได้เหมือนกัน

“ไปร่วมงานบรรยายของฉันนะ โรเบิร์ต!” เธอพูดตอนโทรหาเขาเมื่อ

สองสัปดาห์ก่อนเพื่อหว่านล้อมให้เขาเดินทางมากรุงเทพฯ “ทุกอย่างเหมาะเจาะลงตัว – ช่วงนั้นคุณปิดเทอมฤดูหนาวนี่นา ทริปนี้ฉันดูแลเอง”

แสงตอนพิจารณาข้อเสนอแสนขี้เล่นของเธอ พวกเขาทั้งคู่สนุกกับการหยอกล้อกันนั้นเพื่อนโดยที่ยังเคารพซึ่งกันและกันมาโดยตลอด แล้วเขาก็เริ่มอยากโยนความระมัดระวังทิ้งไปและรับข้อเสนอฉบับของเธอ

“ยั่วใจมากเลย แคเทอริน ปรากฏมีมนตร์เสน่ห์ แต่เอาจริง ๆ แล้ว–”

“ขอพูดตรง ๆ เลยนะ” เธอพูดตัดบทเขา “ฉันต้องการคู่ควง โอเคไหม เอาละ ฉันพูดไปแล้ว ฉันต้องการคู่เด็ดไปร่วมงานบรรยายของตัวเอง”

แสงตอนหัวเราะลั่น “คุณโทรมาเพราะอย่างนี้เหรอ นักวิทยาศาสตร์ชื่อดังระดับโลกอย่างคุณ...ต้องการคู่ควงเนี่ยนะ”

“ก็แค่คนควงแขนออกงานนะ โรเบิร์ต มิงานเลี้ยงมือคำหุหุสำหรับสปอนเซอร์ แล้วฉันก็จะต้องขึ้นพูดในหอประชุมชื่อดัง – วลาด...อะไรสักอย่าง”

“วลาดิสลาฟ/ฮอลส์?! ในปราสาทปรากใช่หรือเปล่า”

“ใช่เลย”

แสงตอนประทับใจ การบรรยายประจำไตรมาสของมหาวิทยาลัยชาร์ลส์คือหนึ่งในงานอันทรงเกียรติที่สุดในยุโรป แต่ดูเหมือนว่างานนี้จะหุหุหามีระดับมากกว่าที่เขาคินตนาการไว้เสียอีก

“แน่ใจหรือว่าคุณอยากได้นักสัญลักษณ์วิทยาควงแขนไปงานเลี้ยงมือคำหุหุ”

“ฉันชวนคลุณีย์แล้ว แต่ชุดทักซิโดของเขายังอยู่ที่ร้านซักแห้งนะสิ”

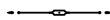
แสงตอนทำเสียงโอตครวญ “นักวิทยาศาสตร์ในเอตึกตึกไม่เล็กแบบนี้ทุกคนหรือเปล่า”

“เฉพาะคนเก่ง ๆ เท่านั้นแหละ” เธอพูด “และฉันจะถือว่าคุณตอบรับแล้วนะ”

สองสัปดาห์เปลี่ยนแปลงอะไร ๆ ได้มากมายเหลือเกิน แสงตอนคิดในใจยังคงยิ้มขณะวิ่งมาถึงอีกฝั่งของสะพานชาร์ลส์ ปรากฏมีคนต้องมนตร์สมคำร่ำลือ...ราวกับมีพลังวิเศษโบราณเป็นตัวเร่งปฏิกิริยา บางสิ่งบางอย่างได้เกิดขึ้นที่นี่...

แสงตอนไม่มีทางลืมวันแรกของเขากับแคเทอรินในเมืองลึกลับแห่งนี้ – ทั้งสองหลงทางอยู่ท่ามกลางถนนปูหินที่วกวนดังเขาวงกต...วิ่งจับมือกันฝ่าสายฝนพรำ...เข้าไปหลบใต้ซุ้มประตูของพระราชวังคินสกีในจัตุรัสเมืองเก่า...และที่นั่นเอง ขณะหายใจหอบ ใต้เงาของหอนาฬิกา...ทั้งสองก็จูบกันเป็นครั้งแรก

ซึ่งให้ความรู้สึกเป็นธรรมชาติอย่างน่าประหลาดหลังจากมีตรากายยาวนานหลายสิบปี
ไม่ว่าจะเป็นเพราะกรุงปราก จังหวะเวลาที่เหมาะสม หรือพลังที่มองไม่เห็น
คอยขับเคลื่อน แลวดอนก็ไม่ว่าจู้ แต่มันก่อให้เกิดเคมีบางอย่างที่คาดไม่ถึง
ระหว่างพวกเขาทั้งคู่ ซึ่งนับวันมีแต่จะแรงกล้ามากยิ่งขึ้น

อีกฟากของเมือง โกเลมเลียวตรงหัวมุมสุดท้าย และมาถึงอาคารที่พักของมัน
ด้วยความอ่อนล้า มันไขประตูด่านนอกแล้วก้าวไปยังโถงทางเข้าเล็ก ๆ ของที่พัก
ทางเข้ามืดมัว แต่มันเลือกไม่เปิดไฟ ค่อย ๆ เดินผ่านทางเดินแคบไปยัง
ห้องบันไดลับ มันคลำทางขึ้นไปในความมืด จับราวเพื่อนำทาง สองขาปวดระบม
และแข็งขึ้นในทุก ๆ อย่างก้าว มันนึกขอบคุณเมื่อไปถึงประตูห้องพักในที่สุด
หลังจากปิดหิมะออกจากกรงเท้าบูตอย่างระมัดระวัง โกเลมก็ไขประตูแล้ว
ก้าวเข้าไปข้างใน

แฟลตของมันปกคลุมด้วยความมืดมิด

ตรงตามที่เขาสร้างไว้ทุกอย่าง

เพดานและผนังด้านในทาสีดำทึบ หน้าต่างปิดทับด้วยผ้าม่านเนื้อหนา
พื้นไม้เคลือบเงาหม่นมัวและไม่สะท้อนแสงใดๆ เครื่องเรือนก็แทบไม่มี

โกเลมสลับสวิตช์หลัก แล้วไฟแบล็กไลต์นับสิบดวงก็ฉายแสงไปทั่วห้องพัก
สาดแสงสีม่วงระเรื่อไปบนข้าวของที่มีสีอ่อนจาง บ้านของมันดูราวกับเป็น
อีกโลกหนึ่ง - เรืองแสงและพราวเลื่อน - ซึ่งช่วยให้มันรู้สึกผ่อนคลายในทันที
การเคลื่อนไหวอยู่ในพื้นที่นี้ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังล่องลอยไปในความเว้งว่าง
อันลึกล้ำ...ลอยจากวัตถุราวแสงขึ้นหนึ่งไปยังอีกขึ้นหนึ่ง

การอยู่โดยปราศจากแสงธรรมชาติช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ “ปราศจาก
กลางวันกลางคืน” - โลกไร้กาลเวลาที่ร่างกายของมันไม่ต้องรับรู้สัญญาณบอก
กลางวันกลางคืน มารกิจของโกเลมทำให้มันใช้ชีวิตไม่เป็นเวลา การอยู่โดย
ไม่มีแสงสว่างช่วยปลดปล่อยจังหวะชีวิตของมันจากอิทธิพลของโม่งยาม
ตารางชีวิตที่คาดเดาได้เป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดสำหรับคนธรรมดาทั่วไปเท่านั้น...
พวกที่ไร้ซึ่งมาระ

ข้ามีหน้าที่รับใช้เธอในโม่งยามที่คาดเดาไม่ได้ - ทั้งกลางวันและกลางคืน

มันค่อย ๆ เดินไปในความมืดอันน่าขนลุก เข้าสู่ห้องแต่งตัว แล้ว
ถอดเสื้อคลุมกับรองเท้าบูตออก ตอนนี้ร่างกายตั้งแต่ลำคอลงไปเปลี่ยนเปล่า

ผิวของมันดูซีดในแสงสีดำ แต่มันเลี้ยวไม่มอง โกเลมตั้งใจไม่ให้มีกระจก
ในสถานที่บูชา เว้นแต่กระจกส่องหน้าอันน้อยที่มันเอาไว้ใช้หาดินเหนียวบนใบหน้า

การมองเห็นรูปร่างภายนอกของตัวเองทำให้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจเสมอ
นี่ไม่ใช่ร่างของข้า

ข้าเพียงแต่มาปรากฏกายอยู่ในร่างนี้เท่านั้น

โกเลมเดินย่ำเท้าเปล่าไปยังห้องน้ำ เปิดฝักบัวแล้วก้าวเข้าไป หลังจาก
ลอกเศษดินเหนียวที่เกาะอยู่บนกะโหลกศีรษะออกแล้ว มันหลับตาลง เงยหน้าขึ้น
รับสายน้ำอุ่น น้ำให้ความรู้สึกเหมือนได้รับการชำระล้างขณะที่เศษดินแห้งละลาย
กลายเป็นสายธารสีเข้มไหลลงไปตามร่างของมันและหมุนวนลงสู่ท่อระบาย

เมื่อมันใจว่าลบล้างร่องรอยของทุกสิ่งที่ยมันทำเมื่อคืนจนหมดสิ้นแล้ว
โกเลมก็ก้าวออกมาจากฝักบัวแล้วเช็ดตัว

ตอนนี้พลังดึงดูดจากอีเทอร์เริ่มรุนแรงขึ้น แต่มันไม่ได้เอื้อมไปหยิบแบ่ง
โลหะ

ถึงเวลาแล้ว

ในสภาพเปลือยเปล่า โกเลมเดินฝ่าความมืดไปยัง*สวาทินแญ* - ห้องพิเศษ
ที่มันสร้างขึ้นเพื่อรับของกำนัลนี้

ในความมืดสนิท มันเดินไปยังที่นอนปานซึ่งวางอยู่กลางห้อง เอนกายนอน
ด้วยความอ่อนนุ่ม จัดร่างเปลือยเปล่าอยู่ในท่านอนหงายตรงกลางที่นอนพอดี

จากนั้นมันก็เอนลูกบอลซิลิโคนแบบมีรูยี่ห่อ*เฟิงเปาเบบี้อัด*ไว้ในปาก...
แล้วปลดปล่อย

4

กุณิสก ของที่นั่งด้วย แลงดอนคิดเมื่อมาถึงสตราฮอฟสวิมมิงเซนเตอร์จังหวะเดียวกับที่ผู้ดูแลสถานที่ไซประตูลาการ แลงดอนแทบไม่รู้จักประสบการณ์อื่นใดที่ให้ความรู้สึกสุดพิเศษมากไปกว่าการได้ครองสระว่ายน้ำความยาวยี่สิบห้าฟุตเพียงคนเดียว เขาเจอล็อกเกอร์ที่เช่าไว้ สวมกางเกงว่ายน้ำน้ำสปีโด อาบน้ำอย่างนับไว คว่ำแว่นตาว่ายน้ำแว่นควิชเซอร์ แล้วออกเดินไปยังสระ

หลอดไฟฟลูออเรสเซนต์เหนือศีรษะเพิงเริ่มส่องสว่าง แล้วห้องก็ยังมีมืดเป็นส่วนใหญ่ แลงดอนยืนวางนิ้วเท้าเลยจากขอบสระ มองออกไปยังแผ่นน้ำเรียบที่ดูเหมือนกระจกสีดำบานมหึมา

วิหารแห่งอะธินา เขาคิดในใจขณะนึกถึงวิธีที่ชาวกรีกโบราณฝึกศาสตร์การพยากรณ์จากเงาสะทอนโดยจ้องลงไปใ้ในสระน้ำมืดเพื่อให้เห็นภาพอนาคตเพียงแวบ เขานึกภาพแคเทอรินนอนหลับอยู่ที่ห้องของพวกเขาในโรงแรมและนึกสงสัยว่าเธออาจจะเป็นอนาคตของเขาหรือเปล่า ความคิดนั้นชวนให้หวั่นใจและตื่นตันในคราวเดียวกันสำหรับชายโสดชานแท้อย่างเขา

แลงดอนดึงแว่นลงมาปิดตา สูดหายใจลึก แล้วกระโจนไปเหนือแผ่นน้ำแทรกตัวทะลุผ่านพื้นผิว เมื่อลงไปอยู่ใต้น้ำ เขาก็ปล่อยตัวพุ่งไปสองวินาทีก่อนจะเริ่มเตะขาเหมือนท่าโลมาเป็นระยะทางสิบเมตรแล้วโผล่ศีรษะขึ้นมาว่ายน้ำในท่าฟรีสไตล์

ขณะเพิ่งสมาธิอยู่กับจังหวะการหายใจ แลงดอนค่อยๆ เข้าสู่ภาวะคล้ายการทำสมาธิอย่างที่มีมักจะเกิดขึ้นเสมอเวลาที่เขาได้ว่ายน้ำ กล้ามเนื้อทั่วร่างเริ่มผ่อนคลาย ลำตัวเริ่มยืดหยุ่นและปราดเปรียว เขาพุ่งตัวฝ่าความมืดไปข้างหน้าด้วยความเร็วอันน่าประทับใจสำหรับชายวัยห้าสิบ

โดยปกติแล้วการว่ายน้ำช่วยให้แลงดอนหยุดคิดเรื่องในหัวทั้งหมด แต่

เข้านี้ แม้กระทั่งหลังจากว่ายรอบที่สี่ สมองของเขายังเต็มไปด้วยความคิด... ย่อนึกไปถึงช่วงต่าง ๆ ในระหว่างการบรรยายอันน่าประทับใจของแคเทอริน เมื่อคืนนี้

“จิตสำนึกของเราไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจากสมองของเรา และอันที่จริง จิตสำนึกของเราไม่ได้อยู่ภายในหัวของเราด้วยซ้ำ”

ถ้อยคำเหล่านั้นกระตุ้นความสงสัยของทุกคนในหอประชุม แต่แลงดอนรู้ว่าการบรรยายของเธอแต่ละถูกเนื้อหาในหนังสือที่กำลังจะตีพิมพ์ของเธอแค่เพียงผิวเผิน

เธออ้างว่าค้นพบบางอย่างที่เหลือเชื่อ

การค้นพบของแคเทอริน – ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม – คือความลับ เธอยังไม่ได้แพร่พรายให้ใครรู้ รวมทั้งแลงดอนด้วย แต่เธอกำลังอยู่หลายครั้งในช่วงหลายวันมานี้ บอกให้เขารู้ว่าการค้นคว้าเพื่อเขียนหนังสือของเธอนำไปสู่ความก้าวหน้าอันน่าอัศจรรย์ หลังจากการบรรยายของเธอเมื่อคืนนี้ แลงดอนเริ่มรู้สึกมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าหนังสือของแคเทอรินอาจมีศักยภาพมากพอจะสร้างแรงสั่นสะเทือนได้อย่างมหากาล

เธอไม่เคยกลัวการโต้แย้งอยู่แล้ว แลงดอนคิดในใจ เขาชอบดูเธอพูดจาทำท่ายพวกหัวโบราณในกลุ่มผู้ฟัง

“วิทยาศาสตร์มีประวัติศาสตร์อันยาวนานว่าด้วยเรื่องแบบจำลองความคิดที่มีข้อผิดพลาด” เธอประกาศ เสียงดังก้องไปทั่วลาดิสลาฟฮอลล์ “ทฤษฎีโลกแบน ระบบสุริยะที่มีโลกเป็นจุดศูนย์กลาง จักรวาลที่มีสภาวะคงตัว... ทั้งหมดนี้ล้วนแต่ไม่ถูกต้อง แม้ว่าครั้งหนึ่งเคยเป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับอย่างจริงจังและเชื่อว่าเป็นความจริงก็ตาม โชคดีที่ระบบความเชื่อของเราจะค่อย ๆ วิวัฒนาการเมื่อเผชิญกับความไม่สอดคล้องที่หาอธิบายได้ไม่มากพอ”

แคเทอรินหยิบรีโมตขึ้นมา แล้วหน้าจอข้างหลังเธอก็ปรากฏภาพแบบจำลองแนวคิดดาราศาสตร์ในยุคกลาง – ระบบสุริยะที่มีโลกเป็นจุดศูนย์กลาง “แนวคิดเรื่องโลกเป็นจุดศูนย์กลางเป็นที่ยอมรับมานานหลายศตวรรษว่าเป็นข้อเท็จจริงโดยสมบูรณ์ แต่เมื่อเวลาผ่านไป นักดาราศาสตร์ได้สังเกตเห็นการเคลื่อนที่ของดาวเคราะห์ที่ไม่สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว ความผิดปกติเหล่านั้นมีให้เห็นมากมายและชัดเจนเสียจนเรา...” เธอคลิกอีกครั้ง “สร้างแบบจำลองที่ต่างไปจากเดิมขึ้นมา” ตอนนี้หน้าจอฉายภาพระบบสุริยะสมัยใหม่ที่มีดวงอาทิตย์เป็นจุดศูนย์กลาง “แนวคิดใหม่นี้อธิบายปรากฏการณ์ที่ผิดปกติเหล่านั้นได้ทั้งหมด และตอนนี้การมีดวงอาทิตย์เป็นจุดศูนย์กลางก็เป็นความจริง

ที่เราอมรับกัน”

กลุ่มผู้ฟังนั่งเงียบขณะที่แคเทอรินเดินมายังด้านหน้าเวที

“เช่นเดียวกันค่ะ” เธอพูด “มีช่วงเวลาหนึ่งที่ผู้คนมองว่าแนวคิดโลกกลมเป็นเรื่องน่าขัน – มองว่าเป็นวิทยาศาสตร์นอกเรืตเสียด้วยซ้ำ ก็ในเมื่อถ้าโลกกลม น้ำในมหาสมุทรจะไม่ไหลออกไปหมดแล้วหรือไง พวกเราจำนวนมากจะไม่อยู่ในสภาพกลับหัวกลับหางหรือ หอหรือ อย่างไรก็ตาม เราเริ่มเห็นปรากฏการณ์ที่ไม่สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องโลกแบนทีละเล็กละน้อย – เงามโค้งของโลกในจันทร์ปราดา เรือที่แล่นไปสุดขอบฟ้า แล้วส่วนล่างของเรือค่อยๆ หายไปก่อนส่วนบน และแน่นอนว่ามาเจลลัน¹ ที่เดินเรือไปรอบโลก” เธอยิ้ม “นั่นไงล่ะ ได้เวลาเปิดรับแนวคิดใหม่แล้ว”

ผู้ฟังพยักหน้าด้วยความรู้สึกขบขัน

“สุภาพสตรีและสุภาพบุรุษคะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ฉันเชื่อว่าวิวัฒนาการในลักษณะเดียวกันกำลังจะเกิดขึ้นในสาขาจิตสำนึกของมนุษย์ เรากำลังจะเผชิญการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการทำความเข้าใจวิธีทำงานของสมอง ธรรมชาติของจิตสำนึก และอันที่จริงแล้ว...ธรรมชาติของความเป็นจริงเองด้วยค่ะ”

คิดการใหญ่ไม่ใช่เล่น แลงดอนคิด

“เช่นเดียวกับความเชื่อล้าสมัยทั้งหลาย” เธอพูด “แบบจำลองจิตสำนึกของมนุษย์ซึ่งเป็นที่ยอมรับในปัจจุบันกำลังเผชิญความท้าทายจากปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เริ่มเป็นกระแสเพิ่มมากขึ้น แล้วแบบจำลองเดิมนี่ก็ไม่สามารถให้คำอธิบายได้อีกแล้ว...ปรากฏการณ์เหล่านั้นที่ห้องแล็บโนเอติกทั่วโลกได้ตรวจสอบอย่างละเอียด และมนุษย์ก็ประสบพบเจอมานานหลายศตวรรษ ถึงอย่างนั้นวิทยาศาสตร์กระแสหลักก็ยังไม่ยอมทำความเข้าใจการมีอยู่ของปรากฏการณ์เหล่านี้ หรือแม้แต่จะยอมรับว่ามันเป็นเรื่องจริง ในทางตรงกันข้าม พวกเขากลับดูแลจนว่ามันเป็นแค่เรื่องบังเอิญและเป็นเรื่องผิดปกติ แล้วก็จัดรวมมันไว้ในหมวดหมู่ที่ไม่ได้รับความสนใจว่า – ‘เรื่องเหนือธรรมชาติ’ – ซึ่งกลายเป็นคำย่อของ ‘สิ่งที่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์’”

ถ้ากล่าวนั้นเรียกเสียงพึมพำมากมายจากด้านหลังของหอประชุม แต่แคเทอรินพูดต่อโดยไม่สะทกสะท้าน “อันที่จริงพวกคุณทุกคนคุ้นเคยกับปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติเหล่านี้เป็นอย่างดี” เธอกล่าว “มันมีชื่อเรียก

¹ Ferdinand Magellan (ราว 1480 - 1521) นักเดินเรือชาวโปรตุเกส ผู้นำคณะสำรวจที่ทำให้เกิดการเดินเรือรอบโลกสำเร็จเป็นครั้งแรก แม้เขาจะเสียชีวิตระหว่างทางที่ฟิลิปปินส์ก็ตาม

อย่างเช่นการรับรู้เหนือประสาทสัมผัส²...การหยั่งรู้อนาคต...โทรจิต...ญาณทิพย์...
ประสบการณ์นอกกายเหนือ แม้จะถูกจัดเป็นเรื่อง ‘เหนือ’ ธรรมชาติ แต่แท้จริง
แล้วมันเป็นเรื่องปกติธรรมดา มันเกิดขึ้นทุกเมื่อเชื่อวัน ทั้งในห้องแล็บ
ทางวิทยาศาสตร์ที่มีการควบคุมการทดลองอย่างเข้มงวด...และในโลกแห่งความ
เป็นจริงด้วย”

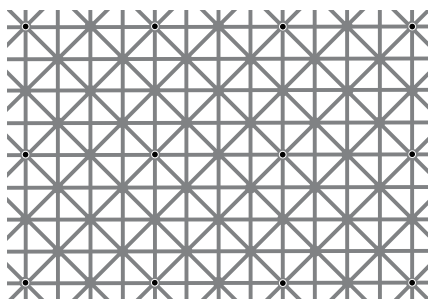
ช่วงเวลานั้นทั่วทั้งห้องเงียบสนิท

“คำถามไม่ได้อยู่ที่ว่าปรากฏการณ์เหล่านี้เป็นเรื่องจริงหรือไม่” แคเทอริน
พูด “วิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นเรื่องจริง คำถามก็คือ...ทำไมพวกเรา
จำนวนมากจึงยังมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้”

เธอกดปุ่ม แล้วภาพก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอด้านหลัง

ภาพลวงตาของเฮอรัมันน์ แลงดอนจำภาพลวงตาที่รู้จักกันแพร่หลายนี้
ได้ ในภาพนั้นดูเหมือนจุดสีดำจะปรากฏขึ้นและหายไปขึ้นอยู่กับว่าผู้มองเพ่ง
ไปยังจุดใดในภาพ

กลุ่มผู้ชมเริ่มมองเห็นตามนั้น เสียงพึมพำด้วยความประหลาดใจกระจาย
ไปทั่วห้อง

“ฉันแสดงภาพนี้ให้พวกคุณดูด้วยเหตุผลง่าย ๆ- เพื่อเตือนความจำ
พวกเราว่า การรับรู้ของมนุษย์เต็มไปด้วยจุดบอด” แคเทอรินสรุป “บางครั้ง
เรามัวแต่มองผิดทาง...จนไม่เห็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาเรา”

² ESP ย่อมาจาก Extrasensory Perception การรับรู้ข้อมูลโดยไม่ผ่านประสาทสัมผัสตามปกติ
เป็นคำรวมที่มักครอบคลุมปรากฏการณ์อย่างโทรจิต ญาณทิพย์ และการหยั่งรู้อนาคต

ห้องฟ้ายามเช้ายังมีมิติตตอนที่แสงดอนออกจากศูนย์ว้ายน้ำ แล้วเดินลงเนินกลับไ้ การทำสมาธิในน้ำสามสิบนาทีทำให้เขารู้สึกสงบ และการเดินกลับโรงแรมตามลำพังกำลังจะกลายเป็นช่วงเวลาหนึ่งของวันที่เขาชื่นชอบ เมื่อเดินไปใกล้ถึงแม่น้ำ นาฬิกาดิจิทัลที่ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยวสองแสงบอกเวลา 6.52 น.

มีเวลาเหลือเฟือ แลงดอนบอกตัวเอง ยังหวังว่าจะได้กลับไปซุกตัวอยู่บนเตียงกับแคเทอริน และกล่อมเธอให้ยกเลิกนัดตอนแปดโมงเช้ากับบริจิตา เกสเนอร์ นักประสาทวิทยาคนนั้นใช้วิธีพูดเกมบังคับให้แคเทอรินแวะไปเยี่ยมชมห้องแล็บของเธอเข้าวันนี้ แล้วแคเทอรินก็สุขภาพเกินกว่าจะปฏิเสธ

เมื่อแสงดอนมาถึงสะพานชาร์ลส์ เขาก็เห็นว่าแผ่นทิมะเนียนนุ่มไม่ได้ปราศจากรอยเหี่ยวย่นอยู่อีกต่อไป ตอนนั้นมันเต็มไปด้วยรอยเท้าของผู้คนที่ตื่นเช้าขณะเดินข้ามสะพาน หอคอยจุดที่ปรากฏขึ้นมาจากขาของเธอ เป็นส่วนเดียวที่ยังหลงเหลือจากโครงสร้างยุคกลางดั้งเดิม ไกลออกไปมีหอรักษาการณ์ “ใหม่” จากศตวรรษที่ 14 ในอดีตศีรษะที่โดนตัดจะถูกเสียบไว้บนเสาแหลม ณ ที่แห่งนี้เพื่อเตือนใจใครก็ตามที่คิดตั้งคำถามต่อการปกครองของราชวงศ์ฮับส์บูร์ก

ว่ากันว่าเราอาจยังคงได้ยินเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดของคนเหล่านั้นขณะเดินผ่าน

คำว่า “ปรากฏ” มีความหมายตรงตัวว่า “ตระหนักรู้” และแสงดอนรู้สึกราวกับก้าวข้ามตระหนักรู้ทุกครั้งที่เขาไปที่นี้ นครต้องมนตร์แห่งนี้เต็มไปด้วยเรื่องลึกลับ ภูตผี และวิญญาณมาเนิ่นนานหลายศตวรรษ แม้กระทั่งทุกวันนี้หนังสือแนะนำก็ยังกล่าวอ้างว่าเมืองนี้มีบรรยากาศเร้นลับเหนือธรรมชาติที่สัมผัสได้จริงสำหรับทุกคนที่เปิดใจรับมัน

ฉันคงไม่ใช่หนึ่งในนั้น แลงดอนรู้ แม้เขาต้องยอมรับว่าสะพานชาร์ลส์ให้ความรู้สึกราวกับเป็นอีกโลกหนึ่งในยามเช้าเช่นนี้ เมื่อทิมะที่กำลังโปรยปรายลงมาทำให้เกิดดวงแสงสลัว ๆ รอบโคมไฟตะเกียงแก๊ส

เมืองนี้เคยเป็นศูนย์กลางของศาสตร์ลึกลับในยุโรปมานานหลายศตวรรษ พระราชาธิบดีฟร็องซัวแห่งปรากได้แอบฝึกฝนศาสตร์การเล่นแร่แปรธาตุในห้องสเปคูลูมอัลเคมีที่อยู่ใต้ดิน ผู้มีญาณทิพย์อย่างจอห์น ดี กับเอ็ดเวิร์ด เคลลีย์ ได้เดินทางมาที่นี่เพื่อทำพิธีเพ่งดูภาพ เรียกวิญญาณ และสนทนากับเหล่าเทพทูตฟรังก์ คาฟคา นักเขียนชาวเช็กผู้ลึกลับก็เกิดและทำงานที่นี่ เขาเขียนวรรณกรรมเหนือจริงอันน่าทึ่งเรื่องเมตามอร์โฟซิส (*The Metamorphosis*)

ขณะที่แสงดอนเดินข้ามสะพานไปเรื่อย ๆ สายตาของเขาจับอยู่ที่โรงแรม
โพธิ์ชันสีซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ริมแม่น้ำไหลออกไป กระแสน้ำลึกของแม่น้ำวัลตาวา
ลาดกระทบฐานของโรงแรม เหนือผิวน้ำระยิบระยับ หน้าต่างห้องสวีตบนชั้นสอง
ของพวกเขายังคงมีอยู่

แคเทอรินยังหลับอยู่ เขาคิด ไม่แปลกแต่อย่างใดเมื่อเธอหลับไม่ได้นอน
เพราะฝันร้ายเมื่อคืนนี้

ประมาณระยะหนึ่งในสามของสะพานใหญ่มหัศจรรย์ แสงดอนผ่านรูปปั้น
ทองสำริดของนักบุญจอห์นแห่งนีโปมุก ถูกสังหาร ณ จุดนี้เลย เขาคิดด้วย
ความสิ้นสะท้าน พระราชารับสั่งให้นักบุญผู้นี้ละเมิดคำสาบานในการเก็บความลับ
จากคำสารภาพบาป โดยให้เปิดเผยความลับส่วนตัวของพระราชินี ทว่านักบวช
ปฏิเสธ พระราชาจึงสั่งให้ทรมานเขาและจับโยนลงจากสะพาน

แสงดอนกำลังจมอยู่ในห้วงความคิดเมื่อภาพอันแปลกตาเบื้องหน้า
ดึงดูดความสนใจของเขา ประมาณกึ่งกลางสะพาน ผู้หญิงในชุดดำกำลังเดินใกล้
เข้ามา แสงดอนเดาว่าเธอเพิ่งกลับจากงานเลี้ยงแต่งกายแฟนซี เพราะเธอสวม
เครื่องประดับศีรษะหน้าตาประหลาด - มงกุฎที่มีແຂກແຫລມເຣີວເລີກສີດຳหกແຂກ
ซื้อมาจากกะโหลกศีรษะ แผ่กระจายไปด้านบนและด้านข้างล้อมรอบศีรษะ
ของเธอ เหมือนกับ...

แสงดอนลั่นสะท้าน มงกุฎแสงสีดั่งนั้นหรือ

ความบังเอิญสุดประหลาดจากการเห็นมงกุฎแสงในเวลาเช้าเช่นนี้ทำให้
เขาตกใจและหวาดหวั่นเล็กน้อย แต่แสงดอนเตือนตัวเองว่าการแต่งคอสเพลย์
น่าเกลียดน่ากลัวเป็นเรื่องปกติในกรุงปราก

ยิ่งเธอเดินใกล้เข้ามา ภาพที่เห็นก็ยิ่งดูประหลาดขึ้น ผู้หญิงที่มีรัศมี
เป็นແຂກແຫລມดูราวกับตกอยู่ในภวังค์ เดินเหมือนคนไร้วิญญาณ ดวงตาลอย
มองเหม่อไปเบื้องหน้า แสงดอนกำลังจะเอ่ยถามว่าเธอไม่เป็นอะไรใช่ไหม
เมื่อเขาสั่งเกตเห็นสิ่งที่เธอถืออยู่ในมือ

ภาพที่เห็นทำเขาหยุดชะงัก

แต่นั้นมัน...เป็นไปได้!

ผู้หญิงคนนั้นกำหอกเงินในมือ

เหมือนกับในฝันร้ายของแคเทอรินเลย...

แสงดอนจ้องอาวุธปลายแหลม นึกสงสัยขึ้นมาทันทีว่าตอนนี้เขากำลัง
ฝันอยู่หรือไม่ ขณะที่ผู้หญิงคนนั้นเดินมาอยู่ในระยะนับเดียวกับเขา แสงดอน
ก็ตระหนักว่าตัวเขาหยุดเดินไปแล้ว ตัวแข็งทื่อด้วยความสับสนงงงวย ทันทีที่

หลุดจากวงค์ เขาหมุนตัวแล้วเรียกผู้หญิงคนนั้น พยายามดึงความสนใจจากเธอ
“ขอโทษครับ!” เขารีบพูดออกไป “คุณครับ?”
เธอไม่ได้ชะลอฝีเท้ายาว ๆ ราวกับไม่อยู่ในสภาวะที่จะได้ยินเขา
“สวัสดิ์ครับ!” แลงดอนตะโกนขณะยืนอยู่กับที่ แต่ผู้หญิงคนนั้นยังเดิน
โฉบผ่านไปราวกับเป็นภูตผี...วิญญาณมีขอบเขตที่ถูกพลังเร้นลับสะกดให้เดินข้าม
สะพาน

แลงดอนหมุนตัวเพื่อจะวิ่งตาม แต่ไปได้เพียงสองก้าวก็หยุดวิ่ง ครั้งนี้
ชะงักไปเพราะกลืนเหม็นน้ำ

กลิ่นที่ลอยตามร่างลึกลับนั้นเป็นกลิ่นอื่นไปไม่ได้

กลิ่นของ...ความตาย

กลิ่นสาบสาบนั้นส่งผลต่อแลงดอนในทันที เขาารู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา
โดยพลัน

พระเจ้าช่วย ไม่นะ...แคเทอรีน!

แลงดอนตอบสนองด้วยสัญชาตญาณล้วน ๆ เขาหมุนตัวกลับ ความหา
โทรศัพท์ในกระเป๋าด้วยอาการลนลาน ขณะเดียวกันก็ออกวิ่งสุดฝีเท้าไป
บนสะพานชาร์ลส์ ขณะมุ่งหน้าสู่โรงแรม เขาถือโทรศัพท์จ่อปากแล้วตะโกน
“เฮ้ ลีริ โทร.หนึ่ง-หนึ่ง-สอง!”

กว่าจะต่อสายได้ แลงดอนก็ข้ามสะพานมาถึงถนนคริสตอฟนิตสกแล้ว
“หนึ่ง-หนึ่ง-สองค่ะ” เสียงหนึ่งตอบมา “มีเรื่องฉุกเฉินอะไรคะ”

“โรงแรมโพร์ชีชั้นสี่ปราก!” แลงดอนตะโกนขณะเลี้ยวซ้าย แล้ววิ่งตาม
ทางเดินมืดไปยังโรงแรม “คุณต้องอพยพคนออกมา! เดี่ยวนี้เลย!”

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไร”

“โรเบิร์ต แลงดอน ผมเป็นชาวอเม-”

รถแท็กซี่พุ่งออกมาจากลานจอดข้างหน้า แล้วเขาก็กระแทกกับด้านข้างรถ
อย่างแรง โทรศัพท์มือถือหล่นลงบนถนนที่ปกคลุมด้วยหิมะ เขารีบเก็บมันขึ้นมา
แล้ววิ่งต่อ แต่สายหลุดไปแล้ว ช่างเถอะ ทางเข้าโรงแรมอยู่ตรงหน้านี่เอง

เขาหายใจหอบขณะวิ่งพรวดพราดเข้าไปในล็อบบี้ เมื่อเห็นผู้จัดการก็ตะโกน
บอก “ทุกคนต้องออกไปข้างนอก!”

เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไปแล้ว แต่แขกจำนวนหนึ่งซึ่งกำลังดื่มกาแฟยามเช้า
อย่างเป็นสุขเหลือบตาขึ้นมามองด้วยความประหลาดใจ

“ทุกคนกำลังตกอยู่ในอันตราย!” แลงดอนตะโกนบอกผู้จัดการอีกครั้ง
“ออกไปซะ!”

ชายคนนั้นรีบวิ่งมาหา สีหน้าตื่นตระหนก “ศาสตราจารย์ครับ ได้โปรด!
มีเรื่องอะไรเหรอครับ!”

แสงดอนวิ่งไปหาสัญญาณเตือนไฟไหม้บนผนัง และไม่รีรอ ทบกระจก
จนแตก แล้วดึงคันโยก

สัญญาณเตือนภัยดังลั่นในทันที

แสงดอนรีบวิ่งออกจากล็อบบี้ แล้วเร่งฝีเท้าไปตามทางเดินยาวสู่ปีกของ
อาคารอันเป็นที่ตั้งของห้องสวีตส่วนตัว เมื่อไปถึงด้านหลังของโรงแรม เขาไม่รอ
ขึ้นลิฟต์ รีบก้าวขึ้นบันไดที่ละสองขั้นไปยังโถงทางเข้าส่วนตัว ไขห้องรอยัลสวีต
พรวดพรวดเข้าไป แล้วตะโกนโหวกเหวกในความมืด

“แคเทอริน! ตื่น! ความฝันของคุณนะ...!” เขากดสวิตช์ไฟหลัก
แล้ววิ่งไปที่ห้องนอน เตี้ยว่างเปล่า เธออยู่ไหน! เขารวิ่งไปที่ห้องน้ำ ไม่มีใคร
เขามองหาตามพื้นที่อื่นๆ ในห้องด้วยความหมดหวัง เธอไม่อยู่ที่นั่น?

จังหวะนั้นเอง โบสถ์ที่อยู่ใกล้เคียงเริ่มตีระฆังเสียงดังวังเวง

เสียงนั้นทำให้แสงดอนตกใจกลัวสุดชีวิต บางอย่างบอกเขาว่าเขาไม่มีทาง
ออกจากโรงแรมได้ทันเวลา ด้วยความรักตัวกลัวตายและด้วยแรงกระตุ้นจาก
อะดรีนาลิน เขารีบวิ่งไปยังหน้าต่างเบย์วินโดว์ แล้วมองลงไปยังแม่น้ำวัลตาวา
อันลึกกล้า

ผิวน้ำเรียบสีเข้มทอดตัวอยู่เบื้องล่างเขาพอดี

ระฆังตีอย่างต่อเนื่อง

เขาพยายามจะคิด แต่ไม่มีความคิดใดๆ มีเพียงสัญชาตญาณดิบ
อันแรงกล้า – การเอาชีวิตรอด

แสงดอนกระซกหน้าต่างออกโดยไม่ลังเลแล้วปีนขึ้นไปบนขอบ ลมเย็น
วูบหนึ่งและหิมะที่ปลิวผ่านตัวไม่อาจช่วยระงับความตื่นตระหนกของเขาได้เลย

นี่คือทางเลือกเดียวของนาย

เขาก้าวไปยังขอบหน้าต่าง

จากนั้นแสงดอนก็สูญหายไจล็ก แล้วกระโจนออกไปสู่ความมืด

5

โรเบิร์ต แลงดอน อ้าปากหอบหายใจ

น้ำเย็นเยือกของแม่น้ำวัลตาว่าทำให้ระบบร่างกายของเขาช็อกคล้ายกับเป็นอัมพาต และขณะตะเกียกตะกายอยู่ในท่าลอยตัว เขารู้สึกได้ว่าน้ำหนักของเสื้อผ้าที่ชุ่มน้ำกำลังกดเขาลงสู่เบื้องล่าง

แคเทอรีน...

แลงดอนเงยหน้ามองหน้าต่างชั้นสองจากจุดที่เขากระโดดลงมา เหตุระเบิดที่เขาหวาดกลัวว่าจะเกิด...ยังไม่เกิด โรงแรมโพธิ์ซีซั่นส์ยังคงตั้งตระหง่านและอยู่ในสภาพดีดังเดิม

ในแสงไฟฉุกเฉินที่สว่างจ้า ตอนนี้แขกของโรงแรมกำลังกรูกันออกจากประตูด้านข้างไปยังเฉลียงกว้างที่มองเห็นท่าเทียบเรือของโรงแรมซึ่งยื่นออกมาในแม่น้ำ

ขณะพยายามถีบขาอยู่ในน้ำ แลงดอนรู้ในทันใดว่ากระแสน้ำกำลังจะพัดพาเขาไป ท่าเรือโรงแรมคงเป็นทางรอดเดียวที่เขาจะได้ปีนขึ้นจากน้ำก่อนจะถูกพัดลอยไปตามกระแสน้ำ

เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ตื่นตระหนก และออกแรงว่ายน้ำฟรีสไตล์ไปยังท่าเทียบเรือ แต่เขายกแขนแทบไม่ขึ้น เสื้อวอร์มชุ่มโชกเป็นเหมือนสมอที่ถ่วงน้ำหนักอยู่รอบตัว น้ำเย็นทำให้ระบบไหลเวียนเลือดหดตัว และแลงดอนรู้สึกได้ถึงสัญญาณเตือนแรกเริ่มของภาวะตัวเย็นจัดจากความเจ็บปวดที่แล่นผ่านข้อเท้ากับข้อมือ

ว้ายไป โรเบิร์ต...

แลงดอนหันมามองท่ากบเก๋ๆ กังๆ ออกแรงสู้กับกระแสน้ำและพยายามพาตัวไปยังท่าเทียบเรือของโรงแรม เขาเหลือบตามองไกลออกไป และนึกกลัวว่า

จะถูกซัดไปยังผายก้นน้ำที่อยู่ไม่ไกล - แต่แสงดอนรู้ว่าถ้าจะไปถึงขอบผาย เขาคงจะหมดสติและจมน้ำไปก่อนแล้ว

ออกแรงเข้าสิวะ!

ขณะที่สองแขนจ้วงฝ่ากระแสน้ำ ภาพของผู้หญิงลึกลับที่สวมมงกุฎแสง สีดำยังติดตรึงอยู่ในความคิดของแสงดอน เครื่องประดับศีรษะชิ้นนั้นอาจเป็น เหตุบังเอิญอันน่าตกใจ...แต่หอกของเธอล่ะ แล้วกลิ่นความตายอีกล่ะ

เป็นไปไม่ได้

เหลือเชื่อเกินจะหาคำอธิบาย

แสงดอนนึกสงสัยขึ้นมาแวบหนึ่งว่าเขายังหลับอยู่หรือเปล่า ติดอยู่ใน ผืนทรายที่ชัดเจนสมจริงเช่นเดียวกับความฝันที่แคเทอร์รีนประสบเมื่อคืนนี้ *ไม่* ความหนาวเข้าไปถึงกระดูกและจันทะหัวใจที่เต้นระรัวยืนยันได้ว่าเขาไม่ได้หลับ เช่นเดียวกับใครก็ตามที่เคยตกลงไปในแอ่งน้ำแข็งจะยืนยันได้ พอเกิดภาวะ ตัวเย็นจัดแบบนับพลัน สิ่งที่มาตามมาก็คือสภาวะอารมณ์ที่เกิดต่อเนื่องเป็น ลำดับ - ตกใจ ตื่นตระหนก ใจตรึงตรอง และสุดท้ายคือทำใจยอมรับ

ใช้ความตื่นตระหนกสิ เขาบอกตัวเอง ออกแรงว่ายอีก

แสงดอนว่ายตัดกระแสน้ำ จ้วงแขนอย่างรุ่มร่ามไปทางท่าเทียบเรือของ โรงแรม พยายามไม่ใส่ใจความเจ็บปวดที่ทวีขึ้น ยิ่งออกแรงก็ยิ่งเจ็บ แต่เสียง สัญญาณเตือนภัยของโรงแรมดูเหมือนจะดังขึ้น *ใกล้ขึ้น* ดวงตาของเขาปวดแสบ เพราะน้ำที่เย็นจัด สายตาก็เริ่มพร่ามัว

ตอนนี้ท่าเทียบเรืออยู่ใกล้แล้ว เป็นเงามืดทะมึนในแสงไฟฉุกเฉิน ที่สว่างจ้า แล้วแสงดอนก็บังคับตัวเองให้ว่ายไปหามัน ออกแรงส่งเฮือกสุดท้าย เมื่อมือของเขาสัมผัสพื้นผิวแข็งๆ นิ้วที่ชาก็แทบไม่รู้ลึถึงผิวไม้เนื้อหยาบ และยิ่งไม่มีแรงจะเกาะยึด เขาใช้มือไต่ไปตามท่าเรือที่ละซ้างๆ เพื่อไปยังบันได โลหะเล็ก ๆ ที่ติดอยู่ตรงนั้น ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดที่เหลืออยู่จุดจางตัวเองขึ้นไป ก่อนจะหึ่งตัวอย่างหมดสภาพบนพื้นท่าเรือ น้ำเจิ่งนองรอบตัวจากเสื้อผ้าที่เปียกชุ่ม

แสงดอนนอนนิ่ง ตัวลั่นสะท้านและหมดแรง เขารู้ตัวว่ายังคงตกอยู่ใน อันตรายร้ายแรง

ฉันจะหนาวตายอยู่ตรงนี้นี่ไม่ช้า ฉันต้องทำให้ตัวอุ่นขึ้น

เขาคลานขึ้นมาอยู่ในท่าคุกเข่าแล้วเงยหน้ามองโรงแรม บริเวณเฉลียง มีแขกแน่นขนัด หลายคนสวมเสื้อคลุมอาบน้ำและยืนอยู่กลางหิมะ เขาหันมอง กลับไปยังสะพานชาร์ลส์ซึ่งดูเหมือนภาพโปสการ์ด โคมไฟตะเกียงแก๊สส่องแสง อบอุ่นเรืองรองท่ามกลางหิมะที่กำลังโปรยปราย

ฉันเชื่อในสิ่งที่ตาเห็น

แสงดอนได้ยื่นเสียงผีเท้าวิ่งมายังท่าเทียบเรืออย่างรวดเร็ว

“คุณแสงดอน!” ผู้จัดการโรงแรมตะโกนเรียก หน้าตาตื่น เขาไล่ไปบนพื้นที่ปกคลุมด้วยหิมะก่อนจะหยุดตัวเองไว้ได้ “คุณเป็นอะไรไหมครับ! เกิดอะไรขึ้นที่นี่!”

แสงดอนพยักหน้า “ผม...คิด...ว่ามี...”

“ไฟไหม้เหรอครับ!”

แสงดอนส่ายศีรษะ ตัวสั่นกระตุกด้วยความหนาว “ไม่ใช่...”

“แล้วคุณดึงสัญญาณเตือนทำไมครับ!” น้ำเสียงที่เคยสุภาพน่าฟังของชายคนนี้ก็กลายเป็นเคร่งเครียดและขุ่นเคือง

“ผมคิดว่า...มีอันตราย”

“จากอะไรครับ!”

แสงดอนพยายามประคองตัวอยู่ในท่าหนึ่ง ศีรษะเต้นตุบๆ และเขารู้สึกได้ถึงภาวะตัวเย็นจัดเริ่มคืบคลานเข้ามา

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมวิ่งมาสมทบที่ท่าเทียบเรือ ชายร่างกำยำเดินลงมาช่วยยกวางแสงดอนให้ยืนขึ้นด้วยการสอดมือซ้อนใต้รักแร้ แสงดอนไม่แน่ใจว่าเจ้าหน้าที่กำลังช่วยเหลือหรือควบคุมตัวเขาแน่

“คุณดึงสัญญาณเตือนทำไมครับ” ผู้จัดการทวนคำถามพร้อมกับจ้องเขาเขม็ง

“ผมขอโทษ...” แสงดอนตอบ พันเริ่มกระแทกกัน “ผม...สับสนไปเอง”

“เพราะตำรวจในลือบบีหรือเปล่าครับ ผมก็บอกคุณแล้วว่าไม่มีอะไร!” ผู้จัดการดูเหมือนแทบจะควบคุมอารมณ์ไม่อยู่อีกแล้ว “ผมจำเป็นต้องรู้ครับ - ว่าการกลับเข้าไปข้างในโรงแรมจะปลอดภัยหรือเปล่า”

แสงดอนมองเห็นแขกที่ยังหลับใหลออกมาจากทางออกฉุกเฉินด้านหลัง และทำได้เพียงจินตนาการถึงความโกลาหลบริเวณทางเข้าหลักของโรงแรม ฉันอธิบายเรื่องนี้ให้เขาฟังไม่ได้ พวกเขาจะคิดว่าฉันเป็นบ้าแน่สิ

“ศาสตราจารย์แสงดอนครับ” ผู้จัดการพูด น้ำเสียงเปลี่ยนจากหงุดหงิดเป็นโกรธมากขึ้น “ผมต้องการคำตอบครับ! ผมมีแขกสี่ร้อยคนยืนตากหิมะอยู่ข้างนอก อาคารของเราปลอดภัยใช่ไหมครับ ใช่หรือไม่ใช่! แขกของเรากลับเข้าไปข้างในได้ไหมครับ”

แสงดอนมองเห็นภาพนั้นอีกครั้ง ผู้หญิงที่สวมมงกุฎแสงสีดํา...ถือทองคำเงิน...และกลืนเหม็นเน่าราวกับซากศพ จะต้องมีการอธิบายอื่นสิ มันไม่มีทางเป็น

แบบนี้อยู่แล้ว! คุณสติหน้อย โรเบิร์ต

แสงดอนพยักหน้าในที่สุด “ครับ...ผมเชื่อว่าปลอดภัย ผมเสียใจมากจริงๆ
ก็อย่างที่ผมบอก...ผมลับส-”

“วิป/เนียเท อะลาร์ม! (ปิดสัญญาณเตือนภัย!)” ผู้จัดการพูดกับ รปภ.
ซึ่งปล่อยตัวแสงดอนในทันที ขณะที่แสงดอนยืนโง่งนงบนแข่งขาที่ลื่น รปภ.
จึงวิหยุกออกมา แล้วตะเบ็งเสียงออกคำสั่งขณะที่ผู้จัดการโรงแรมต่อสายจาก
โทรศัพท์มือถือ

ภายในไม่กี่วินาที เสียงสัญญาณเตือนก็เงียบลง แทนที่ด้วยเสียงไซเรน
ดังหวีดหวิวของรถฉุกเฉินที่กำลังจะมาถึง ผู้จัดการหลับตาลง สูดหายใจลึก
แล้วทอปากพร้อมกับผ่นลมหายใจออกซ่าๆ จากนั้นเขาก็ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง
แล้วบิดเศษหิมะออกจากเสื้อสูทสีเข้มด้วยอาการสงบนิ่ง

“ศาสตราจารย์แสงดอนครับ” เขากะชิบผ่านพื้นที่ขบขัน “ผมต้องไป
ต้อนรับเจ้าหน้าที่ทางการ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของผมจะช่วยพาคุณ
ไปที่ห้องพัก *อย่า*ไปไหนนะครับ เจ้าหน้าที่จำเป็นต้องพูดคุยกับคุณ”

แสงดอนพยักหน้ารับด้วยความเข้าใจ

ขณะที่ผู้จัดการรีบเดินจากไป รปภ.ก็นำตัวแสงดอนผ่านทางเข้าขนาด
เล็กกว่าสำหรับพนักงานเพื่อไปยังห้องบันไดด้านหลัง รองเท้าผ้าใบของแสงดอน
ส่งเสียงเหมือนกำลังเดินย่ำอยู่ในน้ำทุกๆ ย่างก้าวขณะที่ชายทั้งสองเดินกลับขึ้น
ไปยังห้องรอยัลสวีต ประตูเปิดออก แสงไฟสว่างเหมือนกับตอนที่แสงดอน
จากไปทุกอย่าง

“ซุสทานเท ทาดี (อยู่ในนี้นะครับ)” รปภ.ออกคำสั่งพร้อมกับชี้เข้าไป
ในห้อง

แสงดอนไม่รู้ภาษาเช็ก แต่ภาษากายของ รปภ.บอกชัดเจนอยู่แล้ว *เข้าไปแล้ว
อย่าออกมา* แสงดอนพยักหน้าแล้วเข้าไปในห้องสวีตโดยลำพัง ก่อนจะปิดประตู
ตามหลัง

หน้าต่างเบย์วินโดว์จากจุดที่เขากระโดดลงมายังคงเปิดกว้าง ซอดอกไม้
บนขอบหน้าต่างเริ่มเหี่ยวเฉาเพราะความหนาวเย็น ดอกทิวลิปสีแดง สีขาว
และสีน้ำเงินเป็นของขวัญที่เอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกามอบให้แก่เธอขึ้นเพื่อเป็นเกียรติ
แก่การบรรยายที่กำลังจะเกิดขึ้น สีเหล่านั้นเป็นสีธงชาติทั้งของอเมริกาและ
สาธารณรัฐเช็ก

แสงดอนปิดหน้าต่าง ย้อนนึกถึงเหตุบัญญัติฆาตอันน่าสยดสยอง -
หรือการจับเหยื่อโยนออกจากหน้าต่างบนอาคารสูง - อันเป็นชนวนของทั้ง

สงครามฮุสไซต์¹ และสงครามสามสิบปี² โชคดีที่หน้าต่างห้องของเลงดอน
อยู่ในระดับต่ำกว่าหอคอยปราสาทปรากมาก และแม้ว่าเขาจะก่อเรื่องวุ่นวายขึ้น
ในยามเช้า แต่เลงดอนคิดว่าเขาไม่ได้ก่อสงครามใด ๆ ขึ้นมา

ฉันต้องคุยกับแคเทอรีน...และบอกเธอว่าฉันเห็นอะไร

เหตุที่พบเจอบนสะพานชาร์ลส์ทำให้เลงดอนสับสนงงงวยอย่างไม่เคย
เป็นมาก่อน และแม้แคเทอรีนจะเปิดใจรับเรื่อง “เหนือธรรมชาติ” ทุกอย่าง
แต่เลงดอนไม่แน่ใจว่าแม้แต่เธอจะอธิบายเรื่องนี้ได้ไหม

เลงดอนหวังอยากให้เธอส่งข้อความมาบอกว่าเธอออกจากโรงแรมแล้ว
และปลอดภัยดี เขาล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกงวอร์มที่เปียกโชกเพื่อจะหยิบ
โทรศัพท์มือถือออกมา แต่มันไม่อยู่แล้ว - น่าจะอยู่ที่กันแม่น้ำวัลตาวาเสียมากกว่า

ความหนาวสะท้อนระลอกใหม่แล่นไปทั่วร่างขณะที่เขารีบกลับเข้าไปใน
ห้องนอนเพื่อจะใช้โทรศัพท์ของโรงแรมติดต่อเธอ ขณะที่เอื้อมมือไปหยิบ
หูโทรศัพท์ เขาเห็นข้อความที่เขียนด้วยลายมืออยู่บนโต๊ะข้างเตียง

ก่อนหน้านี้เขามัวแต่ตื่นตระหนกจึงไม่ได้สังเกต

อาร์ -

ตัดสินใจเดินไปห้องลับของ ดร.เกสเนอร์ตามนัด

ไม่ใช่คุณคนเดียวหรอกนะที่ได้ออกกำลังกายในวันนี้!

จะกลับมาก่อนสิบโมงเช้า เก็บสมุดที่ไว้ให้ฉันด้วยนะ! ☺

- เล

เลงดอนระบายลมหายใจ

แคเทอรีนปลอดภัยดี แค่นี้แหละที่อยากจะรู้

ด้วยความโล่งใจ เขาเดินตรงไปที่ห้องอาบน้ำ เปิดฝักบัว แล้วก้าวเข้าไป
ข้างในทั้งที่ยังสวมเสื้อผ้าครบชุด

¹ Hussite Wars (1419 - 1434) สงครามศาสนาในโบฮีเมียระหว่างฝ่ายฮุสไซต์กับฝ่ายคาทอลิก

² Thirty Years' War (1618 - 1648) สงครามใหญ่ในยุโรปกลาง เริ่มจากวิกฤตศาสนาและการเมือง
ในโบฮีเมีย

6

ช่วง เวลาของอีเทอร์ผ่านพ้นไปแล้ว และโกเลมก็นอนเปลือยเปล่าอยู่บนเตียงนอน การเดินทางของมันมาถึงจุดสุดยอดเหมือนเช่นทุกครั้ง มาพร้อมกับ คลื่นอารมณ์ปีติสุข และความรู้สึกเชื่อมโยงทางจิตวิญญาณอย่างท่วมท้น กับทุกสรรพสิ่ง การเปิดรับอีเทอร์เป็นจุดสุดยอดที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องกามารมณ์ – เป็นยอดคลื่นแห่งความสุขลึกกลับที่ช่วยเปิดทางให้มันได้มองเห็นความเป็นจริง อย่างที่เป็นจริง ๆ ช่วงขณะหนึ่ง

การเดินทางทางจิตวิญญาณเช่นนี้มักจะถูกลบหลู่ดูหมิ่นว่าเป็นความ เพ้อเจ้อหลงผิด แต่ผู้ที่เข้าถึงความจริงแท้ไม่จำเป็นต้องใส่ใจพวกที่มีความคิด คับแคบ โกเลมรู้จักประสบการณ์ว่าจักรวาลงดงามและซับซ้อนมากกว่าที่ คนส่วนใหญ่เข้าใจได้ คนสมัยใหม่ยังไม่อาจยอมรับความจริงแท้ที่คนโบราณ เข้าใจได้โดยสัญชาตญาณ...ร่างกายของมนุษย์เป็นเพียงยานพาหนะชั่วคราว ที่ใช้เพื่อรับรู้ประสบการณ์ทางโลกเท่านั้น

มันถอดลูกบอลแบบมีรูที่ใช้อุดปากตนออก แล้วลุกขึ้นยืน อยู่เพียงลำพัง ในความมืดของสวาทินญะ มันเดินไปยังฝาผนังอีกด้านทั้งที่ไม่มีแสงไฟ แล้ว คุกเข่าลงบนเบาะหน้าแท่นบูชาที่มันจัดทำไว้ตรงนั้น

มันคลำมือไปในความมืดจนเจอกล่องไม้ขีด แล้วจุดก้านหนึ่ง จุดเทียน บูชาสามเล่มที่จัดวางไว้บนโต๊ะท่ามกลางดอกไม้แห้ง

ขณะที่เปลวเทียนริบหรี่ค่อย ๆ โชนแสง ภาพบนผนังเบื้องหน้าก็ปรากฏ ต่อสายตา

มันยิ้มให้ใบหน้าของเธอด้วยความรัก

เจ้าไม่รู้จักข้า แต่ข้ามาที่นี่เพื่อจะปลดปล่อยเจ้าจากสิ่งชั่วร้าย

พลังแห่งความมืดที่คุกคามเธอทรงอำนาจและมีอำนาจกว้างไกลนัก

เวลานี้เธอเปราะบางยิ่งกว่าเก่า โดยเฉพาะเมื่อเธอมีเหตุให้ต้องว้าวุ่นใจ

เธอได้พบความรัก...

หรือไม่เธอก็เชื่อเช่นนั้น...

โกเลมรู้สึกคลื่นเหียนที่ได้รู้ว่าเธอกำลังมอบกายให้คนที่ไม่คู่ควรเอาเสียเลย

เขาไม่เข้าใจเจ้าเท่าซ้า

ไม่มีใครเข้าใจทั้งนั้น

บางครั้งเวลาที่เธอทอดกายอยู่บนเตียง กอดกายอยู่กับคนรักใหม่ใน
กรุงปราก โกเลมอนุญาตตัวเองให้เฝ้าดู...เป็นผู้เฝ้ามองเยือกเย็นในความคิดของเธอ
มองดูในความเจ็บบ ทั้งที่อยากจะตะโกนใส่หูเธอเต็มท้น “เขาไม่ได้เป็นดังเช่น
ที่เห็น!”

แต่โกเลมยังคงนิ่งเงียบ...เป็นเพียงความคิดในงามมืด

เธอจะรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าซ้าอยู่ที่นี้

7

สำนักพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในโลกอย่างเพนกวินแรนดอมเฮาส์ตีพิมพ์หนังสือเกือบสองหมื่นปกต่อปี และสร้างรายได้รวมกว่าห้าพันล้านดอลลาร์ต่อปี สำนักงานใหญ่ในอเมริกาตั้งอยู่บนถนนบรอดเวย์ในย่านมิดทาวน์แมนแฮตตัน และครอบครองพื้นที่สี่สิบสี่ชั้นของตึกสูงระฟ้าระดับกระຈจสีเทาแวววาวซึ่งรู้จักกันในชื่อแรนดอมเฮาส์ทาวเวอร์

คืนนี้สำนักงานเงียบเชียบ เวลาในเมืองนี้ล่วงเลยเที่ยงคืนไปแล้ว และแม้กระทั่งพนักงานทำความสะอาดก็ทำหน้าที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่กระนั้นบนชั้นยี่สิบสามมีไฟดวงหนึ่งส่องสว่างภายในห้องทำงานห้องมุม

บรรณาธิการโจนาส ฟอคแมน เป็นพวกชอบทำงานกลางคืน ในวัยห้าสิบห้าที่ยังดูหนุ่มแน่น เขายังคงใช้ชีวิตเหมือนวัยรุ่น ออกไปวิ่งที่เซ็นทรัลพาร์กทุกวัน สวมกางเกงยีนสีดำนับร้อยตัวไปมาทำงาน เป็นความโชคดีที่ผมสืบทอดยศของเขายังหนา แต่หนดเคราเริ่มเป็นสีเทาชัดแล้ว – ดูคล้ายๆ โจเซฟ คอนราด เขาชอบคิดอย่างนั้น

ฟอคแมนชอบความเงียบไร้สิ่งรบกวนในยามวิกาลเช่นนี้ ตี๋มด้ากับความสันโดษขณะสู้รบกับเค้าโครงเรื่องอันซับซ้อนและสำนวนอันวากวน เขียนคำแนะนำอย่างละเอียดหลายหน้าให้กับบรรดานักเขียนของเขา คืนนี้เขาเคลียร์โต๊ะทำงานเพื่อจะใช้เวลาทำสิ่งที่เขาชอบที่สุดในโลก...อ่านต้นฉบับที่เพิ่งส่งมาถึงจากนักเขียนหน้าใหม่

มีแววดี แต่ยังไม่เป็นที่รู้จัก

หนังสือส่วนใหญ่ได้รับการตีพิมพ์แล้วก็เงียบหายไป มีไม่กี่เล่มเท่านั้นที่ครองใจผู้อ่านและกลายเป็นหนังสือขายดี ฟอคแมนมีความมุ่งหวังอย่างสูงสำหรับหนังสือเล่มที่เขา กำลังจะอ่าน เขาตั้งตารอรับต้นฉบับมานานหลายเดือน

หนังสือเล่มนี้คือการสำรวจความลึกกลับของจิตสำนึกมนุษย์อย่างกล้าหาญ เขียนโดยนักวิทยาศาสตร์โนเอติกชื่อดัง แคเทอร์ริน โซโลมอน

ประมาณหนึ่งปีกว่า ๆ ก่อนหน้านั้น โรเบิร์ต แลงดอน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของฟอคแมนพาแคเทอร์รินมานิวยอร์กเพื่อนำเสนอแนวคิดในการเขียนหนังสือของเธอระหว่างรับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์คนนี้นำเสนอน่าทึ่งยิ่งนัก – เป็นการนำเสนองานเขียนหนังสือนอนฟิกชันอันน่าตื่นตะลึงที่สุดเท่าที่ฟอคแมนจำได้ ภายในเวลาไม่กี่วัน เขารับคว่ำโอกาสด้วยการเสนอสัญญาการตีพิมพ์ที่ให้ค่าตอบแทนสูงแก่แคเทอร์ริน

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา เธอทุ่มเทเขียนหนังสือเล่มนี้โดยเก็บงำทุกอย่างเป็นความลับ และเมื่อบายนี้เอง เธอโทร.มาจากกรุงปารีสเพื่อบอกว่าเธอเกลียดฉบับเสร็จแล้วและพร้อมจะส่งให้ฟอคแมนอ่าน เขาสงสัยว่าแลงดอนอาจจะมีส่วนช่วยกระตุ้นแคเทอร์รินให้เลิกปรับแต่งต้นฉบับและส่งมาให้บรรณาธิการของเธอดูเสียที ไม่ว่าตัวแรงปฏิกิริยาคืออะไร สิ่งที่ฟอคแมนรู้อย่างแน่ชัดก็คือถ้าต้นฉบับของแคเทอร์ริน โซโลมอน ดึงดูดความสนใจได้สักครั้งของแนวความคิดที่เธอนำเสนอ หนังสือเล่มนี้จะเป็นหนึ่งในผลงานชิ้นสำคัญที่สุดในอาชีพของเขา

เปิดโลกทัศน์ใหม่...สร้างความตื่นตะลึง...เข้าถึงมวลมนุษยชาติ

การพยายามทำความเข้าใจจิตสำนึกของมนุษย์ได้กลายเป็นจอกศักดิ์สิทธิ์ใบใหม่ของโลกวิทยาศาสตร์อย่างรวดเร็ว และฟอคแมนรู้สึกว้าแหว่แคเทอร์ริน โซโลมอน พร้อมจะเป็นกระบอกเสียงสำคัญในการบุกเบิกความรู้สาขานี้ ถ้าทฤษฎีของเธอถูกต้อง จิตของมนุษย์ก็ไม่ใช่สิ่งที่เราเคยนึกคิดจินตนาการไว้เลย ความจริงที่ว่านั่นจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของมุมมองที่เรามีต่อมนุษยชาติ ชีวิต และแม้กระทั่งความตาย

ฟอคแมนคิดในใจว่า นี่เขากำลังจะได้เป็นบรรณาธิการงานเขียนที่วันหนึ่งอาจจะเทียบชั้นได้กับสิ่งพิมพ์ที่เปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ของโลกอย่าง*กำเนิดสปีชีส์ (On the Origin of Species)* และ*ประวัติศาสตร์ของกาลเวลา (A Brief History of Time)* หรือไม่

ใจเย็นก่อน โจนาส...เขาเตือนสติตัวเอง นายยังไม่ได้เริ่มอ่านด้วยซ้ำ

เสียงเคาะหนัก ๆ ที่ประตูห้องดึงฟอคแมนกลับมาสู่ปัจจุบัน เขาหมุนตัวบนล้อเก้าอี้ รู้สึกประหลาดใจที่มีแขกมาหาในยามวิกาลเช่นนี้

“คุณฟอคแมนใช้ไหมครับ” ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงช่องประตูคือคนแปลกหน้า

“ครับ แล้วคุณเป็นใคร”

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจครับ” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับยกบัตรพนักงานเคลือบพลาสติกให้ดู “ผมชื่ออเล็กซ์ โคนเน - แผนกดูแลความปลอดภัยด้านข้อมูลครับ ผมทำงานกะกลางคืนเป็นหลัก เพราะเป็นช่วงที่คนใช้งานในระบบน้อย”

ผมบลอนด์ยุ่งเหยิงของชายหนุ่มกับเสียงยัดที่สกรีนว่าพิชเชอเรียปาปากโย ทำให้เขาดูเหมือนนักไต่คลิ่นมากกว่าเจ้าหน้าที่เทศ “มีเรื่องอะไรให้ผมช่วยไหม อเล็กซ์”

“อ้อ น่าจะเป็นสัญญาณเตือนที่ผิดพลาดนะครับ” เจ้าหน้าที่เทศตอบ “แต่ระบบของเราเพิ่งแจ้งเตือนว่ามีการเข้าถึงข้อมูลบางส่วน”

เข้าถึงชุดข้อมูลต่างหาก ฟอคแมนคิด พลางนึกในใจว่าเมื่อไรโลกเราจะยอมรับเสียที่ว่า “ข้อมูล” เป็นพหูพจน์

“ผมมั่นใจว่าคงไม่มีอะไรหอกครับ” ชายหนุ่มพูด “ที่ผมกังวลก็เพราะเราไม่ค่อยพบเจอการแจ้งเตือนเรื่อง ‘ผู้ใช้ที่ไม่ได้รับการยืนยันตัวตน’ นะ แต่พอผมได้มาเห็นกับตาว่าคุณอยู่ที่นั่นในตึกนี้จริง ๆ และล็อกอินอยู่ ผมก็สบายใจขึ้นแล้ว บัญชีของคุณอาจจะรวนเหว ๆ ก็ได้ครับ”

“แต่ผมไม่ได้ล็อกอิน” ฟอคแมนพูด พร้อมกับชี้ไปทางหน้าจอของเขา “คินนี่ผมยังไม่ได้เปิดคอมพิวเตอร์เลย”

ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้างกว่าเดิมเล็กน้อย “อ้อ...”

ฟอคแมนเริ่มกังวลขึ้นมาแล้ว “มีคนล็อกอินเข้าบัญชีผมหรือเปล่า”

“ไม่ะครับ ไม่มี” เจ้าหน้าที่เทศตอบ “แบบว่าไม่ได้ล็อกอินแล้วครับ จะเป็นใครก็ตามแต่ เขาออกไปแล้วละ”

“ใครก็ตามเหอ นั่นหมายความว่าไง!”

ตอนนี้เจ้าหน้าที่เทศดูเป็นกังวล “ก็หมายความว่ามีคนแอบเจาะเข้าไปในพื้นที่ข้อมูลส่วนตัวของคุณโดยไม่ใช้รหัสผ่านหรือข้อมูลยืนยันตัวตน ใครก็ตามที่ต้องการมีทักษะสูง เพราะเรามีไฟร์วอลล์ระดับเดียวกับที่ใช้ในกองทัพ”

“เดี๋ยวนะ เขาเข้าถึงอะไรกันแน่” ฟอคแมนหมุนเก้าอี้ไปหาโต๊ะทำงาน แล้วเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ ชีวิตการงานทั้งหมดของฉันอยู่ในเซิร์ฟเวอร์เวอร์นี้!

“มีคนแฮ็กเข้าไปในเอสดับเบิลยูอันหนึ่งของคุณครับ” ชายหนุ่มพูด

ฟอคแมนตัวแข็งทื่อ นั่นไม่ใช่คำตอบที่ฉันอยากได้ยิน

เอสดับเบิลยู - พื้นที่ทำงานเสมือนจริงที่มีความปลอดภัยสูง - เป็นระบบที่พีอาร์เอส¹ เพิ่งนำมาใช้ เนื่องจากมีการละเมิดลิขสิทธิ์หนังสือจากต้นฉบับ

¹ PRH ย่อมาจาก Penguin Random House

ที่ถูกขโมยเพิ่มมากขึ้น บรรณาธิการฟิอาร์เอชบางคนจึงเริ่มกระตุ้นนักเขียนที่มีผลงานยอดเยี่ยมให้ทำงานบนเวิร์ฟเวอร์ของเพนกวินแรนดอมเฮาส์เท่านั้น เพื่อเพิ่มความปลอดภัยอีกชั้นหนึ่ง ต้นฉบับล้ำค่าจำนวนมากของฟิอาร์เอชผ่านกระบวนการเขียน แก้ไข และเก็บรักษาลงในพื้นที่ปลอดภัยเพียงแห่งเดียว – นั่นคือในขอบเขตของระบบที่ต้องเข้ารหัสและป้องกันด้วยไฟร์วอลล์ของบริษัทภายในอาคารแรนดอมเฮาส์ทาวเวอร์...โดยมีระบบสำรองข้อมูลอยู่ในรัฐแมรีแลนด์

ฉันขอให้แคเทอริน โซโลมอน ใช้เอสวีดีดับเบิลยู ฟอคแมนคิดด้วยความไม่สบายใจ

เนื่องจากรู้สึกได้ว่าแนวคิดที่เธอนำเสนอมีแววจะกลายเป็นหนังสือขายดี ฟอคแมนจึงสนับสนุนให้แคเทอรินปฏิบัติตามมาตรการรักษาความปลอดภัยอันเข้มงวดระหว่างเขียนต้นฉบับ เธอเห็นด้วยเป็นอย่างดี และบอกว่าเธอชอบมากเมื่อคิดว่าจะล็อกอินเพื่อเขียนต้นฉบับของเธอจากที่ไหนในโลกก็ได้ โดยรู้ว่าทุกอย่างที่เธอเขียนจะอยู่ในที่เดียวกัน มีความปลอดภัย และมีการสำรองข้อมูลอัตโนมัติ

นักเขียนส่วนใหญ่ก็รู้สึกเช่นเดียวกัน แม้จะมีความกังวลอยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือความเป็นส่วนตัว ไม่มีนักเขียนคนไหนอยากให้บรรณาธิการจี้ร้อนมาแอบส่องดูความคืบหน้าของต้นฉบับก่อนที่จะพวกเขาพร้อมจะเปิดเผย ด้วยเหตุนี้ นักเขียนทุกคนที่ใช้เอสวีดีดับเบิลยูจึงปกป้องพื้นที่ทำงานเสมือนจริงของตนด้วยการใช้รหัสผ่าน – รหัสสำหรับเข้าใช้งานที่มีเพียงนักเขียนเท่านั้นที่รู้ – จนกว่าจะพร้อมส่งต้นฉบับ

สำหรับแคเทอริน วันนั้นก็คือวันนี้ ฟอคแมนคิด

ตอนที่เธอโทรมาจากกรุงปรากก่อนหน้านี้ เธอมอบรหัสให้ฟอคแมนด้วยความประหม่า เพื่อให้เขาได้เริ่มอ่านและตรวจแก้ต้นฉบับ ฟอคแมนเก็บงานอื่นออกจากโต๊ะทำงานในทันที เพื่อจะได้อ่านต้นฉบับของเธออย่างเพลิดเพลินในคืนนี้ และตั้งใจจะอ่านตั้งแต่ต้นจนจบภายในสุดสัปดาห์ อย่างไรก็ตาม บัดนี้คำคืนแห่งการอ่านที่เขาเฝ้ารอกลับถูกขัดจังหวะเพราะคนสายเทคโนโลยีความปลอดภัยที่ใส่เสื้อยืดผู้มาพร้อมข่าวที่ชวนให้ใจคอไม่ดี

“เอสวีดีดับเบิลยูอันไหนที่มีคนแอบเจาะเข้าไป” ฟอคแมนถาม รู้สึกคอแห้งขึ้นมา “หนังสือเล่มไหน”

ชายหนุ่มดึงแผ่นกระดาษออกมาจากกระเป๋าแล้วคลี่ออก “ผมคิดว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ครับ”

ฟอคแมนใจชื้นขึ้น รู้สึกถึงประกายแห่งความหวัง

“นี่ไงล่ะ” อเล็กซ์พูดพร้อมกับอ่านข้อความ “ชื่อเรื่องว่า...เอสยูเอ็ม (SUM)”

บรรณาธิการใจหายวูบ

หายใจก่อน โจนาส หายใจ

เอสยูเอ็มไม่ใช่หนังสือคณิตศาสตร์ มันคือตัวย่อ

ย่อมาจาก “โซโลมอน – ต้นฉบับที่ยังไม่มีชื่อเรื่อง (Solomon – Untitled Manuscript)”

8

โรเบิร์ต แลงดอน กำลังซึมซาบความอุ่นจากชุดฝักบัวในห้องอาบน้ำของโรงแรมหลับตาแล้วสูดหายใจเอาไอน้ำร้อนเข้าปอด เขาจัดการถอดเสื้อผ้าเปียกน้ำออกจากตัวได้แล้ว แต่ยังหาทางสลัดความสับสนมึนงงที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์เมื่อเช้านี้ไม่หลุด

แลงดอนคิดจะโทร.หาแคเทอรินเพื่อขัดจังหวะการชมห้องแล็บของดร.เกสเนอร์ แล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เธอฟัง แต่เขาเปลี่ยนใจ นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่จำเป็นต้องคุยแบบเห็นหน้ากันตอนเธอกลับมา แม้กระทั่งตอนนี้ ขณะที่ร่างกายของแลงดอนค่อยๆ อุ่นขึ้น ความคิดเริ่มกระจ่างชัดขึ้น เขาก็ยังหาเหตุผลมาอธิบายภาพหลอนที่เขาเจอบนสะพานชาร์ลส์ไม่ได้ รวมถึงปฏิกิริยาตอบสนองของตัวเองด้วย

โดยปกติแล้วแลงดอนมักจะแสดงออกอย่างเยือกเย็นภายใต้ความกดดัน แต่เมื่อเช้านี้เขาตื่นตระหนก กลัวจับใจอย่างประหลาด แล้วความกลัวนั้นก็เอาชนะสติสัมปชัญญะของเขา - ภาพผู้หญิงคนนั้น กลืนความตาย หอกเงิน เสียงตีระฆังอันน่าขนลุก ความทรงจำดูภาพหลอนวนเวียนกลับไปกลับมาอยู่ในหัวของเขา

เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร

เขาย้อนนึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ เมื่อคืนนี้ ซึ่งผ่านมาก็ไม่ถึงห้าชั่วโมงตอนที่แคเทอรินร้องเรียกชื่อเขาและสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายอันแจ่มชัดเหมือนจริง เขาคอยพลบใจขณะที่เธอเล่าภาพความฝันอันน่าสะพรึงกลัวด้วยความหวาดหวั่น

มันน่ากลัวมากเลย โรเบิร์ต...มีร่างเป็นเงามีดยืนอยู่ตรงปลายเตียงของเรา เป็นผู้หญิงแต่งชุดดำ...บนหัวของเธอมีร์ศมีแผ่ออกมาเป็นแหก ๆ... แล้วเธอก็กำหอกสีเงิน ตัวเธอส่งกลิ่นเหม็นเหมือนซากศพ ฉันทะโกนเรียกคุณ

แต่คุณไม่อยู่ที่นั่น! ผู้หญิงคนนั้นกระซิบซู่ฉัน “โรเบิร์ตช่วยแกไม่ได้หรอก แกจะต้องตาย” จากนั้นก็มีเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แล้วก็มีแสงสว่างวาบ แล้วโรงแรมก็ระเบิดลูกเป็นไฟ ฉันรู้สึกได้ว่าตัวฉันกำลังมอดไหม้...

ในตอนนั้นแม้ว่าความฝันของแคเทอรินจะน่ากลัวอย่างเด่นชัด แต่ในความคิดของเลงดอน องค์กรประกอบต่างๆ ล้วนมีที่มาที่ไป รัศมีเป็นแหกแหลมหรือมงกุฎแสงเป็นหัวข้อสำคัญในการบรรยายของแคเทอรินเมื่อคืนนี้ หอกเงินก็เป็นหัวข้อหนึ่งในบทสนทนาระหว่างที่พวกเขาได้พบกับบริจิตา เกสเนอร์ หลังจากนั้นกลิ่นกำมะถันอาจจะติดค้างมาจากตอนที่พวกเขาไปเที่ยวอาบน้ำพุร้อนใกล้ๆ ในเมืองคาร์โลวารี ส่วนเหตุระเบิดที่โรงแรมก็เป็นความบังเอิญจากการเห็นภาพข่าวการวางระเบิดอันน่ากลัวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อวานนี้

เลงดอนปลอบแคเทอริน เตือนสติเธอว่าเหล่ากลิ่นสมุนไพรเป็นสารหลอนประสาทที่มีฤทธิ์แรง - แล้วเธอก็น่าจะวิตกกังวลเพราะบรรณาธิการกำลังจะอ่านต้นฉบับที่เธอเขียน ผมเข้าใจความรู้สึกนั้นดี เลงดอนคิด ไม่แปลกเลยที่คุณจะนอนไม่หลับ

อย่างไรก็ตาม หลายชั่วโมงผ่านไป ขณะยืนอยู่ในห้องอาบน้ำนี้ เลงดอนยังคิดหาคำอธิบายที่มีเหตุผลให้กับสิ่งที่เขาเพิ่งพบเจอไม่ได้อยู่ดี...อย่างน้อยก็อธิบายไม่ได้ในโลกความเป็นจริงแบบที่เขาเข้าใจอยู่ ณ เวลานี้

ไอน์สไตน์มีคำกล่าวอันโด่งดังว่า ความบังเอิญคือวิธีที่พระเจ้าใช้เพื่อยังคงปกปิดตัวตนของพระองค์ไว้ได้

สิ่งที่ฉันเห็นไม่ใช่เหตุบังเอิญ สัญชาตญาณของเลงดอนย้ำซ้ำ มันทบแทเป็นไปไม่ได้เลยในทางสถิติ

ถ้าฝันร้ายของแคเทอรินไม่ได้เป็นการทำนายอนาคต...จันอนาคตก็เป็นจริงตามความฝันของเธอ ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร เลงดอนก็ยังสับสนงุนงงอยู่ดี

ที่น่าขนลุกไปกว่านั้น ในการบรรยายเมื่อคืนนี้ แคเทอรินกล่าวถึงปรากฏการณ์ที่วุ่นวาย

การหยั่งรู้อนาคต

ความสามารถในการรับรู้หรือมองเห็นเหตุการณ์ในอนาคตก่อนที่จะมันจะเกิดจากเวทีที่ลาติสลาฟฮอลล์ แคเทอรินเล่าตัวอย่างของการหยั่งรู้อนาคตอันโด่งดังที่สุดในประวัติศาสตร์ รวมทั้งความฝันทำนายอนาคตของคาร์ล ยุง, มาร์ก ทเวน และโยนออฟอาร์ก เธออธิบายว่าสามวันก่อนที่อับราฮัม ลิงคอล์น จะถูกลอบสังหาร เขาได้เล่าความฝันให้บอดี้การ์ดที่ชื่อเวอร์ด ฮิลล์ ลามอน ฟัง

ในฝันเขาเห็นศพที่ถูกคลุมเอาไว้ และทหารที่เฝ้าอยู่ก็ร้องบอกว่า “ท่าน
ประธานาธิบดี ท่านถูกลอบสังหาร”

จากนั้นแคเทอรินเล่าต่อถึงกรณีแปลกประหลาดที่สุด - มอร์แกน
โรเบิร์ตสัน - นักเขียนชาวอเมริกันซึ่งตีพิมพ์นวนิยายเรื่อง *สูญเปล่า* (*Futility*)
ในปี 1998 เขาเขียนเรื่องนี้จากฝันร้ายอันแจ่มชัดสมจริงเกี่ยวกับเรือเดินสมุทร
ที่ไม่มีทางจม - *เรือไททัน* - ซึ่งชนภูเขาน้ำแข็งและอับปางระหว่างการเดินทาง
ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเที่ยวแรกๆ เหลือเชื่อว่าหนังสือเล่มนั้นตีพิมพ์
สิบสี่ปีก่อนเกิดเหตุหายนะเรือไททานิก มีการบรรยายถึงโครงสร้างเรือลำนั้น
เส้นทางการเดินเรือ และการอับปางด้วยรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงมาก
จนไม่มีใครอธิบายความบังเอิญเหล่านั้นได้เลย

“ฉันรู้ว่ามีคนที่ยังไม่เชื่ออยู่ในกลุ่มผู้ฟัง” แคเทอรินพูด พร้อมกับ
เหลือบมองมาทางเลงดอนเหมือนจะแก้ง “ฉันก็เลยอยากจะขอเล่าการทดลอง
หนึ่ง ซึ่งเพื่อนร่วมงานของฉันที่สถาบันวิทยาศาสตร์โนเอดิกเป็นผู้คิดค้น
และทดลองเป็นครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน นับจากนั้นมาห้องแล็บทั่วโลกก็นำไป
ทดลองซ้ำและคิดต่อยอด มันเป็นอย่างนี้ค่ะ...”

แคเทอรินชี้รีโมตไปที่หน้าจอข้างหลัง แล้วภาพก็ปรากฏขึ้น - ผู้เข้าร่วม
การทดลองสวมเครื่องตรวจวัดคลื่นสมอง และนั่งอยู่ในความมืดข้างหน้าจอ
ภาพยนตร์ขนาดเล็ก

“ขณะตรวจวัดคลื่นสมองของอาสาสมัครด้วยอุปกรณ์พิเศษ” เธอเริ่ม
อธิบาย “เราให้เขาดูภาพแบบสุมซุดหนึ่ง ภาพเหล่านั้นแบ่งออกเป็นสามหมวด
ใหญ่ๆ - ความรุนแรงที่น่ากลัว ความสงบผ่อนคลาย หรือเนื้อหาทางเพศ
อันโจ่งแจ้ง เนื่องจากภาพแต่ละหมวดกระตุ้นสมองคนละส่วน เราจึงสังเกตได้
ณ ขณะนั้นเลยว่าจิตสำนึกของเขารับรู้ภาพนั้นเมื่อใด”

เธอคลิกรีโมตอีกครั้งเพื่อแสดงภาพกราฟคลื่นสมองที่มีเส้นพุ่งขึ้นเป็นช่วงๆ -
แต่ละสื่อบอกให้รู้ว่าขณะนั้นกำลังฉายภาพหมวดใด “เป็นไปตามคาดค่ะ สมองส่วน
ที่เกี่ยวข้องจะสว่างขึ้นทันทีที่ภาพในแต่ละหมวดปรากฏ ยังตามทันอยู่ใช่ไหมคะ”

ผู้ฟังพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“เยี่ยมค่ะ” เธอพูดพร้อมกับซูมภาพไปที่แกนแนวนอนของกราฟ
“โหม้ไลน์นี้เป็นการบันทึกเวลาที่แม่นยำอย่างยิ่ง เพื่อชี้ให้เห็นช่วงเวลาที่เหมาะสม
คอมพิวเตอร์ฉายแต่ละภาพแบบสุม และช่วงเวลาที่เหมาะสมคลื่นสมองพุ่งขึ้น”

เลงดอนสงสัยว่าแล้วยังไงต่อ

“ถ้าเราซูมเข้าไปอีก” เธอพูดพร้อมกับกดรีโมตเพื่อแสดงช่วงเวลาที่สั้นลง

ไปอีก “เรามาดูระดับมิลลิวนาที่...แล้วเราก็พบปัญหาใหญ่ตรงนี้”

เธอไม่พูดอะไรอีก แต่ในเวลาไม่กี่วินาที เสียงพิมพ์ด้วยความมุงนงกระจายไปทั่วห้องโถงใหญ่ แสงดอนกึ่งงเซ่นกัน จากกราฟพวกนี้ คลื่นสมองของผู้เข้าร่วมการทดลองพุ่งขึ้นก่อนที่คอมพิวเตอร์จะฉายภาพเสียอีก

“อย่างที่คุณได้เห็นกันชัดๆ” แคเทอรินพูด “ผู้ชายคนนี้รับรู้แต่ละภาพล่วงหน้าเกินไป สมองส่วนที่เกี่ยวข้องเริ่มทำงานก่อนที่ภาพจะปรากฏถึงสิริ้อยมิลลิวนาที่ ด้วยเหตุใดไม่อาจรู้ จิตสำนึกของเขารู้ล่วงหน้าว่าเขากำลังจะได้เห็นภาพประเภทไหน” เธอพูด “และนั่นไม่ใช่ส่วนที่น่าประหลาดใจที่สุดด้วยซ้ำ...”

หอประชุมเงียบลง

“ผลปรากฏว่า” แคเทอรินพูด “สมองไม่ได้ตอบสนองก่อนที่ภาพจะปรากฏเท่านั้น...แต่ก่อนที่ระบบสุ่มตัวเลขของคอมพิวเตอร์จะเลือกที่จะฉายภาพไหนเสียอีก! ราวกับว่าสมองไม่ได้ทำนายความเป็นจริง...มากเท่ากับที่มันสร้างความเป็นจริงขึ้นมา”

แสงดอนอึ้งไปเลย เช่นเดียวกับคนอื่นๆ รอบตัว เขารู้ด้วยว่าแนวคิดนี้ - แนวคิดที่ว่าความคิดของมนุษย์สร้าง ความเป็นจริง - เป็นหัวใจของคำสอนทางจิตวิญญาณที่สำคัญส่วนใหญ่

พระพุทธเจ้า : โลกย่อมเป็นไปตามจิต

พระเยซู : สิ่งใดที่เจ้าอธิษฐานขอ สิ่งนั้นจะเป็นของเจ้า

ศาสนาฮินดู : เจ้ามีพลังของพระเจ้าอยู่ในตัว

แสงดอนรู้ว่าแนวคิดนี้สะท้อนอยู่ในคำพูดของบรรดานักคิดหัวก้าวหน้าและอัจฉริยะด้านศิลปะอีกด้วย โรบิน ชาร์มา กูรูด้านธุรกิจประกาศว่า ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นสองครั้ง ครั้งแรกในความคิด และครั้งที่สองในความเป็นจริง ปาโบล ปิกัสโซ มีคำกล่าวอันโด่งดังว่า ทุกสิ่งที่คุณจินตนาการได้คือความจริง

เสียงเคาะทำให้แสงดอนสะดุ้ง แล้วลวดลายสลัฟฮอลล์ก็เลื่อนหายไปจากความคิด เขากลับมาอยู่ในห้องอาบน้ำและได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำ แสงดอนมองผ่านกระจกกันใส เห็นเค้าโครงร่างของใครคนหนึ่งเดินเข้ามา และเขาถอนหายใจด้วยความโล่งอก ขอขอบคุณพระเจ้าที่เธอกลับมาก่อนเวลา แคเทอรินต้องได้ยินข่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงแรมก็เลยรีบกลับมาเป็นแน่

“เสร็จพอดี” แสงดอนส่งเสียงบอกพร้อมกับปิดน้ำร้อนและข้ามชั้นตอนอาบน้ำเย็นจัดตามปกติ ฉันท่อน้ำเย็นมากเกินไปแล้วสำหรับยามเช้าวันเดียว เขาหยิบผ้าขนหนูที่พาดอยู่ด้านในประตูกันแล้วก้าวออกมาจากห้องน้ำ

“แคเทอริน-”

เขาหยุดชะงัก

ไม่ใช่แคเทอริน

แสงดอนกำลังยืนประจันหน้ากับชายร่างผอมบางสวมเสื้อโค้ตหนัง

“คุณเป็นใครไม่ทราบ!” แสงดอนถาม *คุณเข้ามาในนี้ได้อย่างไร!*

ผู้บุกรุกเดินเข้ามาใกล้อีกนิด สีหน้าจริงจัง “คุณโรเบิร์ต แสงดอนใช้ไหม” เขาพูดด้วยสำเนียงเช็กเด่นชัด “อรุณสวัสดิ์ ผมคือผู้กองยานาเช็กจากอูซรัต โปร ชาร์วานชี สติกิ อา อินฟอร์มาซี ผมถือวิสาสะยึดพาสปอร์ตมาจากห้องนอนของคุณ ผมเชื่อว่าคุณคงไม่ถือสา”

คุณเอาพาสปอร์ตผมไปเนี่ยนะ แสงดอนรู้สึกเหมือนตัวล่อนจ้อนขณะยืนสวมผ้าขนหนูผืนเดียวต่อหน้าชายแปลกหน้าผู้นี้ “ขอโทษนะ คุณเป็นใคร”

ชายคนนั้นให้ดูบัตรประจำตัวแวบหนึ่ง แต่ในห้องที่เต็มไปด้วยไอน้ำ แสงดอนแทบไม่เห็นอะไรนอกจากตราสัญลักษณ์โดดเด่นขององค์กร - สิงโตยืนบนขาหลัง *สิงโตผดุงดั้นเทรอส* สัญลักษณ์นี้พบเห็นโดยทั่วไป และบังเอิญว่ามันคือตราสัญลักษณ์ประจำโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาที่แสงดอนเคยเรียนด้วย แต่เขาค่อนข้างมั่นใจว่าชายคนนี้ได้มาจากโรงเรียนฟิลลิปส์เอกซีเตอร์อะคาเดมี

“ผมอยู่หน่วยอูซซี” ชายคนนั้นพูดเสียงกร้าว “หน่วยข่าวกรองแห่งชาติของสาธารณรัฐเช็ก”

คุณดูไม่เหมือนเจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรองเลย แสงดอนคิด ดวงตาชายคนนั้นแดงจัดและมีน้ำตาคลอ ผมที่เริ่มบางยุ่งเหยิง เสื้อเชิ้ตใต้แจ็กเก็ตหนังก็ยับยู่ยี่

“ผมจะพูดแค่ครั้งเดียวนะ คุณแสงดอน” เจ้าหน้าที่เช็กก้าวมาหาเขาราวกับกำลังจะก้าวข้ามเส้นกันที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น “คุณเพิ่งสั่งอพยพคนออกจากโรงแรมระดับห้าดาว ถ้าคุณไม่มีเหตุผลที่ดีมากพอ ผมคงต้องจับกุมคุณในทันที”

แสงดอนพูดอะไรไม่ออก “ผม...ผมเสียใจจริงๆ” เขาพูดตะกุกตะกัก “เป็นเรื่องที่อธิบายยากอยู่ครับ ผู้กอง ผมทำผิดพลาด”

“ผมก็ว่านั่น” ชายคนนั้นได้กลับ สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ “ผิดพลาดใหญ่หลวงเสียวละ คุณดึงสัญญาณเตือนภัยทำไม”

แสงดอนแทบไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากบอกความจริง “ผมนึกว่าจะมีเหตุระเบิด”

เจ้าหน้าที่เพียงกระตุกคิ้วหนานิดหนึ่ง “น่าสนใจนะ แล้วอะไรที่นั่นจะทำให้เกิดเหตุระเบิดที่นั่น”

“ผมก็...ไม่รู้...อาจจะเป็นลูกระเบิด”

“เข้าใจละ อาจจะ...เป็นลูกระเบิด...นั่นคุณก็กลัวว่าจะมีลูกระเบิดอยู่ในโรงแรมนี้...แต่คุณกลับวิ่งเข้าข้างในอาคารแล้วขึ้นมาที่ห้องสวีตเนี่ยละ”

“เพื่อจะเตือน...เพื่อนของผมครับ”

ชายคนนั้นหยิบสมุดบันทึกออกมาจากแจ็กเก็ตแล้วอ่าน “เพื่อนของคุณคือคุณแคเทอริน โซโลมอน ใช่ไหม”

แสงดอนรู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมาเมื่อได้ยินชื่อแคเทอรินบนริมฝีปากของเจ้าหน้าที่ข่าวกรองชาวเช็ก สถานการณ์เริ่มตึงเครียดมากขึ้นทุกที “ถูกต้องครับ แต่เธอออกไปแล้ว”

“เข้าใจละ เข้าใจละ...นั่นพอรู้ว่าเพื่อนของคุณปลอดภัย แทนที่จะลงบันไดเพื่อเดินออกไปข้างนอก คุณกลับยอมเสี่ยงจมน้ำด้วยการกระโดดจากหน้าต่างลงไปในแม่น้ำที่เย็นจัดนั้นหรือ”

แสงดอนต้องยอมรับว่าตัวเองยังแปลกใจกับการกระทำนั้น “ผมตกใจมาก...จู่ๆ ระหว่างที่โบสถ์ก็เริ่มติดยา...ฟังแล้วเหมือนลางร้าย”

“ลางร้ายหรือ” เขาทำหน้าขำใจ “เราเรียกว่าการสวดภาวนาต่อทูตสวรรค์ ศาสตราจารย์ ที่นี่ระงับโบสถ์ติดยาทุกชั่วโมงเพื่อเรียกคนให้สวดมนต์ยามเช้า ผมนึกว่าคุณรู้เรื่องนั้นแล้วเสียอีก”

“ครับ...แน่นอน แต่ตอนนั้นผมไม่ได้คิดให้ดี...เสียงระงับทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับว่า...ไม่รู้สิ...ไม่มีเวลาแล้ว ก่อนหน้านั้นผมเห็นตำรวจที่ลือบบี้ด้วย...”

“ไม่มีเวลาหรือ...นั่น...ลูกระเบิดของคุณก็เป็นแบบตั้งเวลาสินะ...ตั้งไว้ตอนเจ็ดโมงเช้าหรือเปล่า”

มันไม่ใช่ลูกระเบิดของผม! แสงดอนพยายามควบคุมอารมณ์ “ไม่ใช่...ตอนนั้นผมสับสนมาก...แล้วก็ทำทุกอย่างไปตามสัญชาตญาณ...เอาเป็นว่าผมจะชดใช้...”

“ไม่จำเป็นต้องชดใช้หรอกครับ” ชายคนนั้นพูด เสียงอ่อนลง “คนเราสับสนกันได้...เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา...ผมแค่พยายามทำความเข้าใจว่าทำไม...คุณจึงคิดว่าจะมีลูกระเบิด...คุณไปได้ข้อมูลนั้นมาจากไหน”

ฉันไม่น่าจะบอกเขาได้... แสงดอนรู้...ความจริงคือสิ่งที่ไม่น่าเป็นไป...ได้เลย...เหลือเชื่อเกินไป...และการสารภาพตามตรงก็เสี่ยงจะเป็นผลเสียต่อตัวเขาอย่างร้ายแรง...เขาไม่มีทางจะเชื่อฉันอยู่แล้ว... แสงดอนคิดได้ในทันทีว่าเขาอาจจำเป็นต้องมีหนายความ

“คุณแสงดอน” เจ้าหน้าที่ตำรวจเค้นต่อ

แสงดอนขยับตัว จับผ้าขนหนูที่พันอยู่รอบเอว “ก็อย่างที่ผมบอก
ผมลับสน ผมได้รับข้อมูลที่ไม่ค่อยดี”

ผู้กองหรีตพร้อมกับก้าวมาใกล้ขึ้นอีก แล้วลดเสียงลง “อันที่จริงนะ
ศาสตราจารย์ เรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาหรอก ปัญหาก็คือคุณมีข้อมูลที่ดีต่างหาก
ข้อมูลที่ดีมากด้วย”

“ผมไม่เข้าใจ”

เจ้าหน้าที่จ้องเขม็ง ดวงตามองสำรวจ “ไม่เหรอ”

แสงดอนส่ายศีรษะ

“ศาสตราจารย์” ผู้กองพูดด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “เมื่อเช้าตรู่ของวันนี้
ในโรงแรมแห่งนี้แหละ ทีมของผมพบและปลดชนวน...ระเบิดลูกหนึ่ง มีคน
ตั้งเวลาให้มันระเบิดตอนเจ็ดโมงตรง”

9

ในแสงเทียนวูวาบ โกลেমเหลือบมองรูปของเรอบนผนังอีกครั้ง จากนั้นดับเทียน แล้วออกจากพื้นที่บูชาของมัน

ข้าได้เกิดใหม่แล้ว

มันเข้าไปในห้องแต่งตัว อาบแสงระเรื่อภายในแฟลตเพียงชั่วขณะ เลือคลুমมีผู้ติดกับรองเท้าบูตพื้นหนาวางกองอยู่บนพื้น หลังจากถูกถอดทิ้งไว้ด้วยความรีบร้อนเพื่อให้มันได้เปิดรับอีเทอร์ – การเดินทางที่มันต้องไปโดยปราศจากเสื้อผ้า ปราศจากเครื่องประดับ และอยู่ในความมืดมิดเสมอ

โกลেমค่อยๆ แขนงเลื้อยผ้านกลับเข้าที่ บัดเศษดินเหนียวแห้งที่เกาะบนปกเสื้อออก พวกนักท่องเที่ยวมักจะตกใจเมื่อเห็นรูปร่างภายนอกของมัน แต่คนท้องถิ่นแทบไม่เหลือบมองด้วยซ้ำ ปรากฏเป็นเมืองแห่งละครและจินตนาการ ผู้คนที่รักความสนุกสนานมักเดินไปตามท้องถนน แต่งกายเลียนแบบตัวละครจากเรื่องเล่าในประวัติศาสตร์ – มีทั้งภูตผี แม่มด คู่รักอาภัพ นักบุญผู้สละชีพ... และอสูรร่างยักษ์ที่ทำขึ้นมาจากดินเหนียวตอนนี้

ตำนานเก่าแก่ที่สุดของกรุงปราก

ผู้พิทักษ์ลึกลับ...เหมือนกับข้า

โกลেমรู้จักนิทานเรื่องอสูรดินเหนียวเป็นอย่างดี เพราะเป็นเรื่องราวของมันเอง – วิญญาณผู้พิทักษ์...ถูกส่งเข้าไปอยู่ในร่างหนึ่ง...มีหน้าที่เสียสละความสุขสบายของตนเพื่อแบกรับความเจ็บปวดของผู้อื่น

จากตำนานในศตวรรษที่ 16 แรบไบผู้ทรงพลังนามว่าจูดาส โลว์ ชูดินเหนียวเปียกขึ้นมาจากริมฝั่งแม่น้ำวัลตาวา แล้วปั้นอสูรกายที่เขาหวังจะให้ช่วยปกป้องประชาชนของตน แรบไบใช้เวทมนตร์คัมภีร์ที่จารึกคำในภาษาฮีบรู ตรงกลางศีรษะของผู้พิทักษ์ไร้ชีวิต แล้วอสูรกายดินเหนียวก็พลันมีชีวิตขึ้นมา

หลังจากได้รับวิญญานจากอีกโลกหนึ่ง

คำที่อยู่บนหน้าผากของมันคือ **ภมข** - *เอเมต* ความจริง

แรบไบเรียกสิ่งที่เขาเสกสร้างขึ้นว่า *โกเลม* - มีความหมายในภาษาฮีบรูว่า “สารดิบ” - ซึ่งก็คือดินจากพื้นโลกที่ใช้ปั้นเจ้าสุรกายตนนี้ขึ้นมา หลังจากนั้น *โกเลม* ก็ลาดตระเวนไปตามถนนสายต่างๆ ในย่านชุมชนชาวยิว คอยปกป้องผู้ที่ตกอยู่ในอันตราย ฆ่าพวกที่ทำชั่ว และดูแลความปลอดภัยให้แก่ชุมชน

แต่มาถึงตรงนี้ ตำนานแปรเปลี่ยนเป็นความน่ากลัว

เจ้าสุรกายเริ่มโศกเศร้าและสับสนจากการใช้ความรุนแรงของตัวเอง ทำย่ำที่สุดมันหันกลับไปทำร้ายผู้ที่สร้างมันขึ้นมา แรบไบรอดชีวิตจากการถูกเจ้าสุรกายทำร้ายมาได้อย่างหวุดหวิดด้วยการเอื้อมมือขึ้นไปลบอักขรฮีบรูตัวหนึ่งออกจากหน้าผากของมัน

เมื่อลบตัวอักษร *อาเลฟ* **א** คำในภาษาฮีบรูที่หมายถึงความจริง - *เอเมต* (*emet*) - ก็กลายเป็นคำที่น่ากลัวยิ่งกว่าเดิมมาก - *เมต* (*met*) - คำนี้ในภาษาฮีบรูแปลว่าตาย

ภมข กลายเป็น **ภม**

ความจริงกลายเป็น...ความตาย

เจ้าสุรกายล้มลงไปกับกองในสภาพไร้ชีวิต

ขณะยืนอยู่เหนือร่างที่ตนสร้างขึ้นมา แรบไบไม่ขอเสียงอีกแล้ว เขารีบแยกร่างดินเหนียวออกเป็นชิ้นๆ แล้วนำชิ้นส่วนเหล่านั้นไปซ่อนไว้ในห้องใต้หลังคาของโบสถ์ยิวเก่า-ใหม่แห่งกรุงปราก ว่ากันว่าเศษดินเหล่านั้นยังอยู่มาจนทุกวันนี้ จ้องมองออกไปยังสุสานโบราณอันเป็นที่ฝังศพของแรบไบโลว์ในปัจจุบัน

สุสานคือจุดเริ่มต้นการเดินทางของข้า *โกเลม* คิดขณะมองเสื้อผ้าสีเข้มของมันที่แขวนอยู่หนึ่งๆ ข้าคือ *โกเลม* ในอีกหนึ่งภพชาติ...ในวัฏจักรแห่งวิญญาน

มันถูกเรียกวิญญานมาเพื่อให้เป็นผู้ปกป้องเช่นกัน - ผู้พิทักษ์สตรีที่มีรูปแขวนอยู่บนผนังใน *สวาตินญะ* ของมัน เธอไม่มีทางรู้ได้โดยเด็ดขาดว่า มันมีตัวตนหรือมันทำอะไรเพื่อเธอไปบ้าง และยังไมรู้อะไรถึงสิ่งที่ข้าจะทำในไม่ช้า

มันได้คนชั่วช้าที่ทรยศเธอไปคนหนึ่ง บริจิตา เกสเนอร์ มันยังได้ยินเสียงพูดก้องอยู่ในหูขณะที่เธอเปิดเผยทุกอย่างที่เธอเก็บเหล่าผู้สมรู้ร่วมคิดทำลงไป

เพื่อนผู้ร่วมทรยศบางคนของเธออยู่ที่กรุงปรากนี้แหละ อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมมือของ *โกเลม* คนอื่นๆ อยู่ห่างไปหลายพันไมล์ - พวกทรงอำนาจที่เคลื่อนไหวอยู่เบื้องหลัง

ข้าจะไม่ยอมหยุดพักจนกว่าพวกมันจะโดนลงทัณฑ์กันถ้วนหน้า
โกเลมรู้วิธีเดียวที่จะทำให้สำเร็จได้ดังว่า
ข้าจะทำลายทุกสิ่งที่พวกมันสร้างขึ้น

10

พวกIVA ปลดชนวนระเบิดนั้นเถอะ!

ความคิดของโรเบิร์ต แลงดอน หมุนวนปั่นป่วนขณะที่เขาแต่งตัวภายในห้องนอนของโรงแรม เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามีภัยร้ายยังเหตูวางระเบิดเมื่อเช้านี้จริงๆ ยิ่งเหตุการณ์เกี่ยวกับหญิงผู้นั้นบนสะพานยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ไม่กี่นาทีก่อน แลงดอนขอดูบัตรประจำตัวของเจ้าหน้าที่เช็กให้ชัดเจน ชายคนนั้นยอมให้ดูทั้งที่ไม่เต็มใจ และยืนยันว่าเขาคือโอลด์ฟิลด์ ยานาเช็กผู้กองวัยหกสิบเอ็ดปีแห่งอูซซี ตามที่เขาบอกแลงดอน ชื่อย่อ้นั้นมาจากชื่อเต็มว่า อูซรัต โปร ซาร์รานชี สตีกี อา อินฟอร์มาซี - สำนักงานด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและข้อมูลข่าวสาร - ออกเสียง “เหมือนเป๊ะกับคำว่าป็นกลมือ - อูซซี”

ตราสัญลักษณ์ของหน่วยงานรูปสิงโตผงาดมีคำขวัญกำกับว่า ซีเน อีรา เอต สตุดีโอ ความหมายก็คือ “ปราศจากความโกรธหรืออคติ” แม้ว่าท่าทีของผู้กองคนนี้ดูจะมีพร้อมทั้งสองสิ่งนั้น

ยานาเช็กยืนอยู่ตรงช่องประตูห้องนอนของแลงดอนประมาณสามนาทีแล้ว กำลังได้เถียงเป็นภาษาเช็กทางโทรศัพท์พร้อมกับจับตาดูแลงดอน

เขาคิดว่าฉันจะหนีหรือไง

แลงดอนแต่งตัวเสร็จแล้ว ในที่สุดก็รู้สึกตัวอ่อนขึ้นเมื่อสวมกางเกงลำลอง เนื้อผ้าหนัก เสื้อคอเต่า และเสื้อเวดเตอร์ลายฉลุตัวหนาเย็บห่อเดอ เขาหยิบนาฬิกามาก็มีเมาส์โบราณมาจากตู้ลิ้นชักแล้วสวมที่ข้อมือ รู้สึกว่าวันนี้เขาอาจต้องการลึ่ลึ่คอยเตือนใจให้ทำตัวร่าเริงเบิกบาน

“เน! (ไม่!)” ยานาเช็กตะโกนใส่โทรศัพท์ด้วยความโกรธ “ฮาดี เวลิม ยา! (ผมเป็นคนสั่งการที่นี่!)”

เขาวางสายแล้วหันไปหาแลงดอน “ฮูวของคุณนะ เขากำลังจะขึ้นมาที่ห้อง”

ฮูวของนันเธอ แลงดอนเดาความหมายคำนั้นไม่ออก แต่เห็นชัดว่ายานาเช็กไม่พอใจที่ใครคนนั้นมา

ยานาเช็กมีร่างผอมสูงเกินปกติ ตัวค้อมข้างหน้าจนดูราวกับว่าเขาอาจจะล้มคว่ำได้ทุกเมื่อ แลงดอนตามเขาเข้าไปในห้องนั่งเล่น ที่ซึ่งชายคนนั้นทำตัวราวกับเป็นเจ้าของห้องเสียเอง จุดเตาผิงแก๊ส นั่งเอนกายบนเก้าอี้นุ่มหุ้มหนังยกขายาวแก้งก้างขึ้นมาไขว่ห้าง

ขณะที่เขานั่งเอนท่าสบาย กริ่งประตูห้องสวีทก็ดังขึ้น

ยานาเช็กขึ้นไปยังโถงทางเข้า “ให้เขาเข้ามา”

ฮูวของนันเธอ แลงดอนนึกสงสัยอีกรอบขณะเดินไปตามโถง แล้วเปิดประตู

ผู้ที่ยืนอยู่ตรงโถงทางเข้าเป็นชายผิวดำหล่อเหลา วัยประมาณสามสิบ สูงหกฟุตกว่าๆ ใกล้เคียงกับแลงดอน ศีรษะโกนเกลี้ยง รอยยิ้มสดใส และไบหนัคมั่น เขาแต่งกายเนียบไร้ที่ติ เสื้อเบลเซอร์สีน้ำเงิน เสื้อเชิ้ตสีชมพู เนกไทผ้าไหมเนื้อบางทอลาย เขาดูเหมือนนายแบบมากกว่าจะเป็นคนที่ผู้กองยานาเช็กเพิ่งเจียงด้วยในภาษาเช็ก

“ไมเคิล แฮร์ริส ครับ” ชายคนนั้นพูดพร้อมกับยื่นมือมา “ยินดีที่ได้พบคุณครับ ศาสตราจารย์แลงดอน” เขามีสำเนียงอเมริกัน น่าจะมาจากครอบครัวมีฐานะในฟิลาเดลเฟีย

“ขอบคุณครับ” แลงดอนพูดขณะจับมือทักทายชายคนนั้น *ไม่ว่าคุณจะเป็นใครก็เถอะ*

“อันดับแรก ผมอยากจะขอภัย ผู้กองยานาเช็กควรจะโทร.หาสำนักงานของผมก่อนจะมาซักถามคุณ”

“เข้าใจครับ” แลงดอนพูด ทั้งที่จริงไม่เข้าใจอะไรเลย “แล้วสำนักงานของคุณคือ...”

แฮร์ริสทำหน้าประหลาดใจ “เขาไม่ได้บอกคุณหรือครับ”

“ไม่ครับ เขาบอกว่าคุณคือฮูวของผม”

แฮร์ริสโน้มหน้า ไม่แสดงอาการว่าจะเดินเข้ามาในห้องสวีท “ยานาเช็ก ล้อเล่นนะครับ ฮูวแปลว่าพี่เลี้ยงเด็ก ผมคือผู้ช่วยทูตด้านกฎหมายจากสถานทูตสหรัฐฯ ผมมาที่นี่เพื่อช่วยคุณ”

แลงดอนรู้สึกโล่งใจอย่างมากที่ได้รับความช่วยเหลือด้านกฎหมาย แต่

ในใจหวังว่าผู้ช่วยทูตจะไม่สังเกตว่าแสงดอนทำข้อทวิลปราคาแพงที่สถานทูต
ส่งมาให้ เป็นของขวัญต้อนรับเที่ยวเขาไปแล้ว

“หน้าที่ของผม” ผู้ช่วยทูตพูดเสียงเบา “คือการปกป้องสิทธิของคุณ
ในฐานะพลเมืองอเมริกันที่อยู่ต่างประเทศ ซึ่งจากที่ผมได้ยินมาจนถึงตอนนี้
เข้านี้คุณถูกละเมิดสิทธินั้น”

แสงดอนยกไหล่ “ผู้กองยานาเช็กทำตัวแข็งแกร่งก็จริง แต่เมื่อพิจารณา
สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ผมเข้าใจการกระทำของเขาครับ”

“คุณใจกว้างมากครับ” แฮร์ริสกระซิบ “แต่ผมขอเตือนให้คุณระวัง
ความใจดีของคุณด้วย ผู้กองยานาเช็กถนัดมากเรื่องใช้ความมีมารยาทของคนอื่น
เป็นจุดอ่อน และดูเหมือนว่าสถานการณ์นี้...ไม่ปกติด้วยใช่ไหมครับ”

คุณเดาไม่ออกหรอก แสงดอนคิด ยังงุนงงกับสิ่งที่เขาเห็นบนสะพาน

“ผมขอแนะนำอย่างหนึ่ง” แฮร์ริสเสริม “โรงแรมแห่งนี้และสะพาน
ชาร์ลส์มีกล้องรักษาความปลอดภัยส่องดูอยู่มากมาย ซึ่งหมายความว่ายานาเช็ก
รายละเอียดทุกอย่างที่เกิดขึ้นแล้ว ฉะนั้นคุณต้องพูดความจริงนะครับ อย่าโกหก”

“แฮร์ริส!” เสียงของยานาเช็กดังก้องมาจากในห้อง “เซคาม! (รออยู่นะ!)”

“อูชเยเม! (กำลังไป!)” แฮร์ริสตะโกนกลับด้วยภาษาเช็กที่ฟังเหมือนเจ้าของ
ภาษา จากนั้นก็มองมาที่แสงดอนด้วยสายตาให้ความมั่นใจ “เราไปกันไหม”

พวกเขาเจอยานาเช็กนั่งอยู่หน้าเตาผิง กำลังพ่นควันบุหรี่ที่ถือง่ายห่อ
เพชรอย่างเยือกเย็น ทอดศีรษะไปข้างหลังแล้วพ่นควันสู่อากาศ

หมดกันห้องสวีตห้ามฐานุหรีของเรา

“ทุกคนนั่งสิ” ยานาเช็กสั่งพร้อมกับเคาะบุหรี่ในกระถางต้นไม้บนพื้น
“ศาสตราจารย์ ก่อนที่เราจะเริ่ม ผมอยากขอโทรศัพท์ของคุณ” เขายื่นมือ
ผอมแห้งออกมา

“ไม่ ผู้กอง” แฮร์ริสพูดชัด “ในทางกฎหมายคุณไม่--”

“โทรศัพท์ของผมไม่อยู่แล้ว” แสงดอนพูด “ผมทำตกในแม่น้ำ”

“นั่นสินะ” ยานาเช็กทำเสียงครางพร้อมระบายกลุ่มควันออกมากับ
ลมหายใจ “เข้าทางคุณเลยสินะ นั่งสิ”

แสงดอนกับแฮร์ริสนั่งลงตรงหน้ายานาเช็ก

“ศาสตราจารย์” ผู้กองเอ่ย “ระหว่างที่คุณแต่งตัว คุณถามถึงวิธีรับมือ
สถานการณ์นี้ของผม คุณบอกผมว่าคุณตกใจที่ผมไม่สั่งอพยพคนออกจาก
โรงแรมทันทีที่เราเจอระเบิด”

“ผมแปลกใจ แต่ผมยังไม่ได้ถาม--”

“คุณแฮร์ริส” ยานาเช็กเรียกพร้อมกับหันไปทางผู้ช่วยทูต แล้วดูบุญศรีอีกครั้ง “คุณน่าจะให้ความกระจ่างแก่ศาสตราจารย์ของเราได้ใช่ไหม”

“แน่นอน” แฮร์ริสพูดอย่างนิ่งสงบ “คำถามนั้นมีเหตุผล และถึงแม้ว่าผมจะอธิบายวิธีการของผู้ออกยานาเช็กไม่ได้โดยตรง แต่ผมยืนยันได้อย่างแน่นอนว่าการกระทำของเขาสอดคล้องกับยุทธวิธีต่อต้านการก่อการร้ายโดยทั่วไป การเผยแพร่ข่าวการโจมตีเป็นวงกว้าง แม้จะเป็นการโจมตีที่ล้มเหลว มีแต่จะสร้างความอึดหิมให้ผู้ก่อการร้าย วิธีตอบสนองที่ถูกต้องหากว่าเป็นไปได้คือจัดการภัยคุกคามนั้น ทำเหมือนกับว่ามันไม่เคยเกิดขึ้น และไม่ยอมให้พวกก่อการร้ายได้ออกสื่อใดๆก็ตาม”

“โอเค” แลงดอนสงสัยว่าในแต่ละวันมีการยับยั้งเหตุก่อการร้ายกี่ครั้งที่สังคมไม่รับรู้

ยานาเช็กโน้มตัวมาทางแลงดอน แท้ตอกไว้บนเขา “มีคำถามอื่นอีกไหม”
“ไม่มีครับ”

“ดี” จากนั้นเรามาที่คำถามของผมบ้าง... เพราะผมมีแค่คำถามเดียว และเป็นคำถามที่ทราบถึงตอนนี้คุณยังไม่ยอมตอบ” ยานาเช็กดูบุญศรีอีกรอบ แล้วเอ่ยคำถามซ้ำๆ ราวกับกำลังพูดกับเด็ก “ศาสตราจารย์... คุณรู้เรื่องระเบิดได้ยังไง”

“ผมไม่รู้” แลงดอนตอบ “ผมแค่—”

“คุณตั้งสัญญาณเตือนภัย!” ยานาเช็กระเบิดอารมณ์ “คุณรู้บางอย่าง! อีกอย่างนะ ศาสตราจารย์ อย่าพูดอีกเชื่อว่า ‘เรื่องมันซับซ้อน’ ผมรู้ดีว่าคุณเป็นนักวิชาการชื่อดัง แต่ผมก็เป็นคนฉลาดคนหนึ่งเหมือนกัน ผมเชื่อว่าคุณจะทำความเข้าใจเรื่องซับซ้อนของคุณได้”

“คุณแลงดอนครับ” แฮร์ริสพูดอย่างนิ่งสงบ “นี่เป็นโอกาสของคุณบอกความจริงเถอะครับ”

แลงดอนสูดหายใจลึก และนึกหวังว่านักบุญยอห์นผู้ถวายบัพติศมาจะพูดถูกตอนที่เขาให้สัญญาว่า “ลัทธิจะทำให้เราเป็นไท”

11

บรรณาธิการ โจนาส ฟอคแมน กดเมาส์คอมพิวเตอร์ซ้ำ ๆ หวังจะให้เทอร์มินัลบูตเครื่องไวขึ้น มีเพียงสองคนในโลกเท่านั้นที่ควรจะสามารถเข้าถึงเอส-ดับเบิลยูส่วนตัวของแคเทอริน โซโลมอน ได้ - แคเทอรินเอง แล้วก็นับตั้งแต่ช่วงบ่ายวันนี้ก็มีฟอคแมน

คนนอกหาทางเข้าถึงมันได้ยังไง!

ฟอคแมนรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาขณะนึกภาพว่าข้อมูลอะไรบ้างที่อาจจะถูกเจาะไป - งานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดของแคเทอริน บันทึก และที่สำคัญยิ่งคือตัวต้นฉบับ *เร็วเข้าสิ!* เขาเร่งจนระอให้คอมพิวเตอร์เปิดเครื่อง

ข้างหลังเขา เจ้าหน้าที่เทคนิคหนุ่มกำลังเขม่นมองผ่านไหล่ของฟอคแมน และฮัมเพลงด้วยความร้อใจ ซึ่งแทบไม่ช่วยให้ฟอคแมนรู้สึกสงบลงเลย เมื่อคอมพิวเตอร์เปิดทำงานในที่สุด ฟอคแมนก็เข้าไปยังโพลเดอร์ที่เก็บข้อมูลต้นฉบับ แล้วกดที่ชื่อย่อของพาร์ทิชันในเซิร์ฟเวอร์ “เอสยูเอ็ม” : โซโลมอน - ต้นฉบับที่ยังไม่มีชื่อเรื่อง

ฟอคแมนเขียนรหัสพาสเวิร์ดของแคเทอรินไว้บนกระดาษบันทึกข้อมูล และเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยในลิ้นชัก แต่ก่อนที่เขาจะขยับตัวไปหยิบสิ่งนั้น คอมพิวเตอร์ก็ส่งเสียงประหลาด - เสียงบี๊บสั้น ๆ สามครั้ง ฟอคแมนจึงหันกลับไปหาหน้าจอ คาดว่าจะเห็นหน้าต่างล็อกอินของแคเทอริน แต่กลับกลายเป็นว่าเขากำลังมองข้อความแจ้งเตือนข้อผิดพลาดสีแดงจ้า

ไม่พบพาร์ทิชัน

“นี่มัน...” ฟอคแมนคลิกที่ไอคอนเอสยูเอ็มอีกครั้ง มีเสียงบี๊บสั้น ๆ ดังสามครั้งพร้อมกับข้อความแจ้งเตือนข้อผิดพลาดเช่นเดิม *ไม่พบพาร์ทิชันนั้นหรือ* ฟอคแมนหมุนตัวไปหาอเล็กซ์ “พาร์ทิชันทั้งหมด...หายไปรี!” พาร์ทิชันยังอยู่

ตรึงนั้นเมื่อช่วงบ่ายตอนที่ฟอคแมนทดสอบรหัสผ่านของแคเทอริน มันหายไปไหน!

เจ้าหน้าที่เทคเบิกตาโต คุณเขาลงข้างฟอคแมนแล้วยึดคีย์บอร์ดกับเมาส์ไป ฟอคแมนกลืนลมหายใจขณะที่เจ้าหน้าที่เทคทำงาน นิ้วมือเคลื่อนไหวรวดเร็ว หลังจากพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า เจ้าหน้าที่เทคก็ได้ผลลัพธ์เช่นเดิม เสียบบัตรสามครั้ง

ไมปูพวาร์ทิกซ์

“อย่าตกใจไปครับ” ชายหนุ่มพูด สัมผัสเสียงดีนตระหนกอย่างเด่นชัด “อาจจะหมายความว่าตอนที่พยายามจะป้อนบัตรรูดของตัวเอง พวกเขาได้ล้างพาร์ทิชันทิ้งไปแล้ว”

“ล้างเหรอ”

“ใช่ครับ หมายถึงลบทิ้งนะครับ ข้อมูลของคุณ—”

“ขอบคุณ ผมคุ้นเคยความหมายของคำว่า ‘ล้าง’ ดี คุณกำลังจะบอกว่ามีคนลบงานวิจัยและงานเขียนต้นฉบับทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับชื่อเรื่องนี้ใช่ไหม”

“ใช่ครับ การล้างข้อมูลเป็นขั้นตอนปกติทั่วไปหลังการแฮ็ก ทำให้การตามรอยแฮ็กเกอร์ทำได้ยากขึ้น” เขาเริ่มพิมพ์อีกครั้ง “แต่อย่ากังวลไปเลยครับ คุณฟอคแมน เรามีระบบสำรองข้อมูล แล้วข้อมูลทั้งหมดของคุณก็จะยังอยู่ในแบ็กอัปนอกสถานที่ของฟิออร์เอช มันอยู่ที่คลังกระจายสินค้าของเราในรัฐแมรีแลนด์ ผมกำลังล็อกอินเพื่อจะกู้มันกลับมาครับ”

ปลายนิ้วของอเล็กซ์เป็นภาพพรมัว “เราต้องเข้าถึงพาร์ทิชันจากระยะไกลแล้วย้าย—”

คอมพิวเตอร์ส่งเสียงแหลมอีกสามครั้ง กล้องข้อความค้นหาแวบขึ้นมาบนหน้าจอ

ไมปูพวาร์ทิกซ์

ดวงตาของเจ้าหน้าที่เทคเบิกกว้างกว่าเดิมขณะที่เขาพยายามเข้าเซิร์ฟเวอร์สำรองอีกครั้ง

ไมปูพวาร์ทิกซ์

“โอ...ไม่นะ” ชายหนุ่มพูด

ฟอคแมนรู้สึกอ่อนแรงในทันใด พาร์ทิชันเก็บต้นฉบับของแคเทอรินถูกลบไปจากทั้งสองเซิร์ฟเวอร์เลยเหรอ! รวมทั้งต้นฉบับและบันทึกต่าง ๆ ด้วยนี่เยนะ

อเล็กซ์ โคนเนน ลูกพรวดแล้วตรงไปที่ประตู “ผมต้องไปใช้เครื่องของผมครับ ผมไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน - นี่เป็นการเจาะระบบที่ร้ายแรง”

บ้าน!

พอคแมนนั่งตัวชาอยู่บนเก้าอี้ขณะที่เสียงฝีเท้าของชายหนุ่มค่อย ๆ หายไป
ตามโถงทางเดินว่างเปล่า “ผมต้องได้ไฟล์ข้อมูลพวกนั้นนะ อเล็กซ์!” เขาตะโกน
ไล่หลัง “นักเขียนของผมเชื่อใจฝากงานที่เธอหุ้มเทเขียนมาหนึ่งปีไว้กับผม!”

ตลอดคำคืนนั้นในกรุงลอนดอน ฟินช์เฝ้าติดตามรูปการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

เรื่องแรกก็บริจิตา เกสเนอร์ นักประสาทวิทยาส่งข้อความน่ากังวลใจ
มาหาฟินช์เกี่ยวกับต้นฉบับของแคเทอริน โซโลมอน จากนั้นก็ดูเหมือนจะหายตัว
ไปเลย *ขาดการติดต่อโดยสิ้นเชิง*

เรื่องที่สองก็คือแคเทอริน โซโลมอน นั่นแหละ สามสิบห้าปีก่อน
ในกรุงปราก โซโลมอนทำสิ่งที่เกินความคาดหมายเกินกว่าจะมองข้ามได้ และ
จำเป็นต้องดำเนินการบางอย่างทันที

ฟินช์คิดจะแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของเขาในสหรัฐอเมริกาทราบ แต่ที่นั่นเป็น
เวลากลางดึก อีกทั้งพวกเขาก็มอบ “อำนาจสั่งการเบ็ดเสร็จ” ให้เขาตัดสินใจ
ในเชิงยุทธศาสตร์ เนื่องจากตำแหน่งระดับสูงของผู้บังคับบัญชาจำเป็นจะต้อง
ปฏิเสธความรับผิดชอบได้ทุกเมื่อว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการที่มีความ
คลุมเครือในเชิงจริยธรรม

ปฏิบัติการเหมือนเช่นครั้งนี้ ฟินช์คิด และรู้ว่าเพื่อนร่วมงานของเขา
ไม่ชอบรับรู้จะดีกว่าฟินช์บรรลุผลลัพธ์ทั้งหลายอย่างไร

ดังนั้นภายในไม่กี่นาทีหลังจากได้ล่วงรู้ถึงสิ่งที่โซโลมอนทำ เขาก็ทำตาม
สัญชาตญาณและตัดสินใจขั้นเด็ดขาด ส่งข้อความสองคำไปสู่ภาคสนาม

ลงมือเลย

คำสั่งนั้นได้รับการตอบรับจากผู้ที่เขาติดต่อกับด้วยซึ่งเตรียมพร้อมอยู่ใน
กรุงปรากและมหานครนิวยอร์ก

12

“ผู้หญิง คนนี้ใช้ใหม่ที่คุณเจอ” ผู้กองยานาเช็กถามพร้อมกับยกแท็บเล็ตขึ้นมา หน้าจอแสดงภาพหายาๆ ที่ตัดมาจากวิดีโอ ผู้หญิงสวมมงกุฎเป็นແກແລມສີดำ รอบคิริระและถือดอก

ยานาเช็กกับผู้ช่วยทูตแฮร์ริสนั่งอยู่หน้าเตาผิง ตรงข้ามกับแสงตอน

“ครับ คนนั้นแหละ” แสงตอนตอบขณะย่อนึกถึงความตื่นตระหนกในตอนนั้น

“จากวิดีโอของกล้องวงจรปิด” ยานาเช็กพูด “คุณอยู่บนสะพาน เดินสวนกับผู้หญิงคนนั้นช่วงกลางสะพาน หยุดพูดกับเธอ แล้วจู่ๆ ก็วิ่งกลับมาที่นี่สั่งให้อพยพคนในโรงแรม ผู้หญิงคนนี้พูดอะไรกับคุณ”

“ไม่เลย” แสงตอนตอบ “เธอไม่สนใจผม แค่เดินไปเรื่อยๆ”

“เธอไม่พูดอะไรเลยจ้ะหรือ” ยานาเช็กหัวเราะ “ศาสตราจารย์ ถ้าเธอไม่พูดอะไรเลย...แล้วอะไรทำให้คุณตื่นตระหนก”

แฮร์ริสดูสับสนพอกัน

“เธอสวมเครื่องประดับคิริระเป็นແກແລມแปลกประหลาด...แล้วก็ถือดอกด้วย” แสงตอนพูด “แถมยังส่ง...กลิ่น...รุนแรงมาก” แสงตอนตระหนักในทันใดว่าทั้งหมดนี้ฟังดูพิลึกแค่ไหน

ผู้กองเลิกคิ้ว “คุณไม่ชอบกลิ่นตัวเธอว่ะจ้ะ คุณก็เลยวิ่งหนีหรือ”

“เธอส่งกลิ่น...ความตาย”

ยานาเช็กจ้องหน้าเขา “ความตายหรือ แล้วความตายนี่ส่งกลิ่นยังไงไม่ทราบ”

“ผมก็ไม่รู้...กลิ่นเน่าเหม็น กลิ่นกำมะถัน กลิ่นผุพัง...ก็อธิบายยากอยู่-”

“ศาสตราจารย์แสงตอน!” ยานาเช็กตะคอกเสียง “คุณรู้ได้ยังไงว่าจำเป็น

ต้องอพยพคนออกจากตึกนี้!”

“ผู้กอง” แฮร์ริสพูดแทรก “เราน่าจะให้เวลาคุณเลงตอนได้อธิบายสักครู่ดีไหม”

ยานาเช็กเคาะปากกากับสมุดบันทึกเป็นจังหวะ ยังคงจับจ้องเขาไม่วางตาลงตอนสุดท้ายใจลึก เป็นไงเป็นกัน

“เมื่อคืนนี้” เขาเริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยเท่าที่จะเป็นไปได้ “แคเทอริน โสโลมอน เพื่อนร่วมงานของผมไปบรรยายที่ปราสาทปราก หลังจากนั้นเธอกับผมกลับมาที่โรงแรมและดื่มกันที่บาร์ชั้นล่าง เราได้เจอกับนักประสาทวิทยาชาวเช็กที่มีชื่อเสียง - ดร.บริจิตา เกสเนอร์ - ซึ่งเป็นคนเชิญแคเทอรินมากรุงปราก ดร.เกสเนอร์ยื่นกรานให้แคเทอรินลองดื่มเหล้ากลั่นสมุนไพรฮีเมียของที่นี่ ซึ่งเธอก็ดื่ม แล้วมันก็ทำให้เธอนอนกระสับกระส่ายทั้งคืน”

ยานาเช็กจดบันทึก “เล่าต่อสิ”

“ช่วงเวลาหนึ่ง ประมาดตีหนึ่งครึ่ง” เลงตอนพูดต่อ “แคเทอรินตกใจตื่นขึ้นมาจากฝันร้าย เธอหวาดกลัวสุดๆ ผมพาเธอออกมาที่ห้องนี้ ให้เธอนั่งลงหน้าเตาผิง ชงชา แล้วก็ให้เวลาเธอตั้งสติ จากนั้นพอเธอสงบลงแล้วเราทั้งคู่ก็กลับไปนอน”

“คุณช่างแสนดี” ยานาเช็กพูดจึ่งมั่ง “แล้วเรื่องนี้เกี่ยวกับการอพยพคนยังไหม”

เลงตอนเงยไป กำลังคิดหาวิธีอธิบายที่ดีที่สุด จากนั้นเมื่อเตรียมใจรับปฏิกิริยาตอบสนองของพวกเขาได้แล้ว เขาก็พูดความจริง “ฝันร้ายของแคเทอริน” เขาพูดด้วยความสงบนิ่งเท่าที่พอจะทำได้ “เธอฝันว่าเกิดเหตุระเบิดรุนแรง...ในโรงแรมนี้”

เลงตอนดูออกว่าทั้งยานาเช็กและแฮร์ริสไม่ได้คาดคิดว่าจะได้ยินคำตอบนี้

“เรื่องนั้นน่าตกใจอย่างแน่นอน...” แฮร์ริสพูดเสียงเบา “แต่ผู้หญิง...บนสะพานคนนั้นล่ะ ทำไมคุณวิ่งหนีเมื่อเห็นเธอ”

เลงตอนถอนหายใจแล้วพูดซ้ำๆ ว่า “เพราะในความฝันของแคเทอริน มีผู้หญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างเตียงของเราในห้องสวีทห้องนี้ เธอแต่งชุดดำแล้วก็สวม...” เลงตอนชี้ไปที่ภาพในไอแพด “สิ่งเดียวกันเลย - เครื่องประดับศีรษะเป็นແກແหลมสีด้า แล้วเธอก็ถือหอกเงินด้วย ผู้หญิงคนนั้นส่งกลิ่นความตายและบอกว่าแคเทอรินกำลังจะตาย” เลงตอนเว้นจังหวะ “จากนั้นในความฝันของเธอ โรงแรมระเบิดวาวอด คนตายกันหมด”

“โฮวดีนา!” ยานาเช็กโพล่งออกมา “เหลวไหลสิ้นดี! อย่างที่คนอเมริกัน

อย่างคุณชอบพูด! ผมไม่เชื่อเลยสักคำเดียว!”

สีหน้าของแฮร์ริสดูไม่เชื่อพอกัน

“ผมเข้าใจปฏิกิริยาของคุณ” แลงดอนพูด “ผมเองก็ยิ่งพยายามทำความเข้าใจอยู่ แต่สิ่งที่ผมบอกเป็นความจริง เมื่อเข้านี้ ตอนผมเห็นผู้หญิงคนเดียวกับที่อยู่ในความฝันของแคเทอรินแบบตัวเป็นๆ ผมตกใจมาก ผมกลัวว่าความฝันนั้นอาจจะเป็นเหมือนกับ...ไม่รู้สิ...คำเตือนก็ได้”

“ฝันเป็นलगนะเธอ!” ยานาเช็กสว่นกลับ ลำเนียงเช็กอันเด่นชัดของเขาทำให้เรื่องนี้ยิ่งฟังดูไม่น่าเชื่อ “ฉันบอกผมที ในความฝันมหัศจรรย์ของคุณโซโลมอน เหตุระเบิดเกิดขึ้นเวลาไหน”

แลงดอนคิดเรื่องนั้น “ผมไม่รู้ เธอไม่ได้บอกเวลา”

“แต่คุณก็ยังกระโดดหนีออกจากหน้าต่างตอนเจ็ดโมงเช้า เวลาเดียวกับที่ตั้งระเบิดเอาไว้ปะ คุณรู้ได้ยังไงว่าเจ็ดโมงเช้า!”

“ผมไม่รู้” แลงดอนพูด “ระฆังโบสถ์เริ่มตียา และด้วยเหตุผลบางอย่างทั้งหมดนั้นประกอบกันอยู่ในความคิดของผม—”

“เยซเซ เวียตซี ไฮวาทินา!” ยานาเช็กพ่นวาจาพร้อมกับลูกพรวด ทำท่าจะพุ่งตัวไปหาแลงดอน “เหลวไหลไปกันใหญ่! คุณกำลังโกหกผมอยู่!”

แฮร์ริสรีบลุกขึ้นขวาง เผชิญหน้ากับยานาเช็ก “ผู้กอง พอได้แล้ว”

“นั่นเธอ” ยานาเช็กได้กลับพร้อมกับหันไปหาผู้ช่วยพูด “ตอนเจ็ดโมงเช้าวันนี้ - เวลาเดียวกับที่ระเบิดถูกตั้งเอาไว้ปะ - ทั้งโรเบิร์ต แลงดอน และแคเทอริน โซโลมอน อยู่นอกโรงแรมพอดิ ชัดเลยว่าพวกเขากลับตาย”

“เหลวไหลสิ้นดี!” แลงดอนอุทานออกมา ควบคุมความโกรธไม่อยู่

“บ้าพอๆ กับความฝันกลืนกามะถันหรือเปล่าล่ะ!”

“ผู้กองยานาเช็ก” แฮร์ริสเตือนด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “คุณกำลังล้าเส้นไปไกลแล้วนะ”

“เส้นอะไร!” ผู้กองขึ้นเสียง “เราเลี้ยงเหตุก่อการร้ายมาได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด ส่วนหลักฐานก็เห็นกันอยู่ว่าชาวอเมริกันสองคนนี่รู้เรื่องระเบิดล่วงหน้า ผมไม่รับความฝันมหัศจรรย์เป็นหลักฐานยืนยันหรอกนะ!”

แฮร์ริสจ้องยานาเช็กและไม่ถอยหนีแม้แต่นิดเดียว “ทั้งคุณและผมต่างก็รู้ว่าเป็นไปได้โดยสิ้นเชิงที่โรเบิร์ต แลงดอน หรือแคเทอริน โซโลมอน จะวางแผนระเบิดโรงแรม ฟังดูไม่มีเหตุผลเลย”

“มีเหตุผลแน่เมื่อคุณพิจารณาว่าแคเทอรินมีแรงจูงใจอย่างชัดเจน”

“แรงจูงใจที่จะระเบิดโรงแรมนี่แหละ!” แลงดอนถามด้วยความไม่เชื่อ

“แน่นอน” ยานาเช็กตอบ “ในการสืบสวนเหตุอาชญากรรม ผมถามตัวเองด้วยหนึ่งคำถามง่าย ๆ เสมอว่าใครได้ประโยชน์จากการก่อเหตุนี้ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นใคร ไม่ว่าจะมีความเป็นไปไม่ได้สักแค่ไหนก็ตาม เขาหรือเธอก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับแรกของผม”

“ผู้กอง” แฮร์ริสพูดแทรก “แคเทอริน โซโลมอน จะได้ประโยชน์อะไรจาก—”

“ขอผมถามอะไรสักอย่างนะ ศาสตราจารย์” ยานาเช็กพูดตัดบทพร้อมกับหันกลับไปหาเลงดอน “ตามที่ผมเข้าใจ คุณโซโลมอนกำลังเขียนหนังสืออยู่ไม่ใช่เหรอ”

“ใช่แล้ว” แม้ว่าแคเทอรินจะเอ่ยถึงหนังสือของเธอในการบรรยายเมื่อคืนนี้ แต่เลงดอนยังรู้สึกอึดอัดใจที่ชายคนนี้รู้เรื่องนั้น

“ยิ่งไปกว่านั้น” ยานาเช็กพูด “ผมเข้าใจว่าหนังสือเล่มนี้สนับสนุนแนวคิดที่ว่าพลังเหนือธรรมชาติมีอยู่จริง อย่างเช่น เรื่องการรับรู้เหนือประสาทสัมผัส การมองเห็นอนาคต อะไรทำนองนั้นนะ - ก็เรื่องที่คุณโซโลมอนเชี่ยวชาญนั้นแหละ ในความคิดของผม ชาวทำนองว่าความฝันกลับช่วยชีวิตคนทั้งโรงแรมไว้ได้ น่าจะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือ...และเพิ่มยอดขายให้หนังสือของเธอได้อย่างมากใช่ไหมล่ะ”

เลงดอนจ้องเจ้าหน้าที่คนนั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“ผู้กอง” แฮร์ริสพูด สัมผัสถึงตกตะลึงไม่แพ้กัน “คำพูดเป็นนัยของคุณช่าง—”

“เป็นคำอธิบายเดียวที่มีความเป็นไปได้” ยานาเช็กพูด

“นี่คุณ” เลงดอนพูดเสียงเบา “คุณกำลังจะถือว่าสัญญาณเตือนไฟไหม้และฝันร้าย...เป็นการสร้างกระแสประชาสัมพันธ์หรือ”

ยานาเช็กยิ้มเยาะ แล้วดูดูบุหรีเข้าปอด “หลังจากทำงานสืบสวนมาสืบแปดปีนะ ศาสตราจารย์ ผมคิดว่าผมเห็นมาหมดทุกอย่างแล้ว แต่เดี๋ยวนั้น ในโลกโซเซียลมีเดียของคุณ ผมตกใจอยู่เสมอว่าคนเรายอมทำอะไบบ้างเพื่อแลกกับการได้ออกสื่อ...เพื่อให้เกิด ‘กระแสไวรัล’ อย่างที่คนอเมริกันอย่างคุณชอบพูดกัน อันที่จริงแผนการของคุณฉลาดแยบยลมาก ปลอดภัยอย่างไม่น่าเชื่อ แล้วก็ทำได้ง่ายเสียด้วย”

“คุณพูดออกมาได้ยังไงว่าการวางระเบิดเป็นเรื่องปลอดภัย!” เลงดอนถาม แฮร์ริสเงิบไปเลย

“ก็คุณจัดการจนแน่ใจว่ามันปลอดภัยยังงั้นละ” ยานาเช็กย้ำ “ระเบิด

ที่เราพบเป็นลูกเล็กมาก มีคนนำไปวางเอาไว้ที่ชั้นใต้ดิน ซึ่งคงจะก่อความเสียหายเพียงน้อยนิด คุณโทร.แจ้งเบาะแสโดยไม่เปิดเผยตัว เพื่อให้แน่ใจว่าจะพบระเบิดก่อนจะมีคนได้รับบาดเจ็บ”

สุนัขตำรวจในลอบบี้...

“พูดก็พูดเถอะ” ยานาเช็กเสริม “มงกุฎแฉกแหลมๆ นั้นเป็นลูกเล่นที่ดีเยี่ยมละ - น่าจดจำและเห็นได้ชัดในภาพจากกล้องวงจรปิด”

เลงดอนรู้สึกคลื่นไส้เล็กน้อย “นี่คุณครับ สิ่งที่คุณพูดไม่มีเค้าความจริงเลยสักนิด”

“ถ้าคุณเชื่ออย่างนั้นละ” ผู้กองพูด “งั้นคุณก็อาจจะไม่รู้ความจริง คุณอาจจะไม่รู้จักแคเทอริน โซโลมอน ตัวอย่างที่คุณคิด เธออาจจะทำเรื่องทั้งหมดนี้ลับหลังคุณ แล้วก็ใช้คุณเป็นเครื่องมือโดยที่คุณไม่รู้ตัว”

เลงดอนปฏิเสธจะให้คำพูดของอีกฝ่ายด้วยการตอบกลับ

“ผมเชี่ยวชาญเรื่องการค้นความจริงมาก ศาสตราจารย์” ยานาเช็กพูดเสียงเรียบ “ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผมกระตือรือร้นจะฟังเรื่องราวจากฝั่งของคุณโซโลมอน อันที่จริงถ้าเธอฝันในเรื่องที่กลายเป็นความจริง งั้นเธอก็อาจจะเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่แบบนั้นก็หมายความว่าแคเทอริน โซโลมอน มองเห็นอนาคต ซึ่งจะทำให้เธอมีความพิเศษจริงๆ เธอพิเศษขนาดนั้นเลยเหรอ คุณเลงดอน”

แววประศดประชันในน้ำเสียงของชายผู้นี้บ่งบอกชัดเจนว่าตอนนี้เลงดอนกับแคเทอรินกำลังสู้ศึกหนัก ถูกตัดสินไปแล้วว่ามีความผิดจนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์

“ซึ่งนำไปสู่คำถามสุดท้ายของผม” ยานาเช็กพูด “ตอนนี้คุณโซโลมอนอยู่ที่ไหน”

“ไปพบเพื่อนร่วมงาน” เลงดอนตอบห้วนๆ

“ใครกัน”

“นักประสาทวิทยาชาวเช็กที่ผมพูดถึง - ดร.เกสเนอร์”

“แล้วตอนนี้ผู้หญิงสองคนไปพบกันที่ห้องแล็บของ ดร.เกสเนอร์ใช่ไหม”

เลงดอนประหลาดใจที่เจ้าหน้าที่รู้เรื่องนั้น

“ใจเย็น” ยานาเช็กพูด เขาชูกระดาดไนต์ให้ดู “ผมได้สิ่งนี้มาจากห้องนอนของคุณ รวมทั้งพาสปอร์ตของคุณ”

มันคือกระดาดไนต์ที่แคเทอรินเขียนทิ้งไว้ ยานาเช็กกำลังทดสอบเขาเท่านั้น

“นัดพบกันตอนกี่โมง”

“แปดโมงเช้า” เลงดอนตอบ

ยานาเช็กดูนาฬิกาข้อมือ “ก็อีกไม่กี่นาที ห้องแล็บนี้อยู่ที่ไหน”

แสงดอนเพิ่งรู้เมื่อคืนนี้เองว่าห้องแล็บของเกสเนอร์ตั้งอยู่ในสถานที่สำคัญที่มีระบบรักษาความปลอดภัยในกรุงปราก - บ้อมไม้กางเขน¹ - บ้อมปราการยุคกลางขนาดเล็กที่ได้รับการปรับปรุงใหม่ให้กลายเป็นศูนย์วิจัยล้ำสมัย อยู่ห่างจากใจกลางเมืองสี่กิโลเมตร “ผมจะโทร.หาแคเทอริน” เขาเสนอ คิดว่าเธอก็คงไม่อยากโดนสอบสวนต่อหน้าเกสเนอร์ “ผมมั่นใจว่าเธอจะกลับมาทัน-”

“ห้องแล็บอยู่ที่ไหน!” ยานาเช็กกระเปิดอารมณ์ พร้อมกับแทรกตัวผ่านแฮร์ริสมาหยุดห่างจากใบหน้าของแสงดอนเพียงไม่กี่นิ้ว “ผมจะจับคุณเดี๋ยวนี้เลย ศาสตราจารย์ แล้วสถานกงสุลของคุณจะต้องใช้เวลาหลายสัปดาห์กว่าจะดำเนินการผ่านระบบราชการที่ซับซ้อนได้”

แสงดอนไม่ถอยหนี “ผมอยากพูดกับคุณแฮร์ริสเป็นการส่วนตัว”

“โอกาสสุดท้ายนะ” ยานาเช็กสวนกลับ “ห้องแล็บอยู่ที่ไหน”

มีความเงียบอยู่นาน แล้วเสียงที่พูดต่อจากนั้นให้ความรู้สึกเหมือนมีดที่ปักเข้ากลางหลังของแสงดอน

“บ้อมไม้กางเขน” แฮร์ริสพูดเสียงเรียบ “อยู่ห่างจากที่นี่สี่กิโลเมตร”

¹ Crucifix Bastion หรือ Bastion XXXI - U Božích muk บ้อมบาสเตียนเก่าในกรุงปราก เป็นส่วนหนึ่งของแนวบ้อมปราการนิเวศน์ของเมือง

13

โรเบิร์ต แลงดอน รู้สึกราวกับเป็นอาชญากรขณะที่ผู้กองยานาเช็กพาตัวเขา เดินทะลุลิอบบี้โรงแรม เมื่อพวกเขาผ่านเคาน์เตอร์พนักงานต้อนรับ โทรศัพท์ของยานาเช็กดังขึ้น แล้วผู้กองก็แยกตัวไปคุยโทรศัพท์เพื่อไม่ให้ใครได้ยิน

“ศาสตราจารย์ครับ” แฮร์ริสพูดกระซิบข้างตัวเขา นวยโอกาสจังหวะที่อยู่กันตามลำพัง “ขอให้เข้าใจนะครับ - ผู้กองยานาเช็กรู้ที่ตั้งของห้องแล็บ อยู่แล้ว เขากำลังขอให้คุณกระทำความผิดฐานขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ ผมบอกที่ตั้งของห้องแล็บเพื่อให้ผู้กองยานาเช็กไม่มีข้ออ้างว่าคุณขัดขวางการสอบสวนของเขา ไม่งั้นคุณจะถูกจับในทันที”

ผมต้องขอบคุณ...สินะ

“ดอสต์ เรซี!” ผู้กองยานาเช็กตะโกนขณะวางสาย แล้วเดินฉับ ๆ ตัดลิอบบี้มาหาแลงดอน “เลิกคุยกันได้แล้ว! เราจะไปกันเดี๋ยวนี้!”

แลงดอนจำต้องเดินตามยานาเช็กกับแฮร์ริสออกจากโรงแรมไปสู่หิมะที่กำลังตกโปรยปราย ยามเช้าในเดือนกุมภาพันธ์จะสว่างจ้า แต่ในที่มืดดวงอาทิตย์ก็ปรากฏตัว สาดแสงสีเทาเรือ่ไปทั่วเมือง ขณะที่พวกเขาเดินไปยังทางเท้า แฮร์ริสเหลือบตาขึ้นมาจากโทรศัพท์แล้วพูดว่า “ผู้กอง ผมติดต่อกานทูตแล้ว”

“มาตามเอกอัครราชทูตนะเธอ” ยานาเช็กทำเสียงต่ำหยาบ “คุณไม่ไว้ใจวิจารณ์งานของตัวเองละสิ”

“ผมไม่ไว้ใจวิจารณ์งานของคุณต่างหาก” แฮร์ริสตอบอย่างไม่กลัวเกรง “เมื่อพิจารณาความร้ายแรงของข้อกล่าวหาของคุณและความสำคัญของบุคคลที่ถูกกล่าวหา ผมมีหน้าที่ต้องให้สถานทูตเข้ามาเกี่ยวข้องในระดับสูงสุด”

“อยากทำอะไรก็เชิญ” ยานาเช็กยิ้มเยาะพร้อมกับโบกมือปิด “ผมมั่นใจว่า

คุณเลงดอนกับผมจะไปกันได้โดยไม่มีคุณ”

“ผิดแล้ว” แฮร์ริสแย้ง “ผมจะพาคุณเลงดอนไปสถานทูตกับผม เขารออยู่ที่นั่นสบายกว่าระหว่างที่คุณไปรับตัว ดร.โซโลมอน”

เลงดอนไม่มีเจตนาจะปล่อยแคเทอรินให้อยู่กับยานาเช็กตามลำพัง และกำลังจะเอ่ยปากค้าน เมื่อผู้กองหัวเราะออกมาดังๆ “คุณแฮร์ริส คุณกลับไปได้นั่นเอง แต่ผู้ต้องสงสัยของผม คุณเลงดอนคนนี้จะไปห้องเล็บกับผม”

“ผู้ต้องสงสัยเหรอ” แฮร์ริสถาม “คุณยังไม่ได้ตั้งข้อหาอะไรเขา แล้วเขาก็มีสิทธิ์ทุกประการที่จะ—”

“ผมยินดีจะตั้งข้อหาเขา ถ้าคุณอยากได้แบบนั้นมากกว่า ไม่ใช่เรื่องยาก ในเมื่อเขาสั่งอพยพคนออกจากโรงแรมหรูแห่งหนึ่งในกรุงปราก แล้วข้ออ้างของเขา ก็เป็นเรื่องความผันผวนสุดอัศจรรย์”

แฮร์ริสเจียบไปขณะซึ่งนำหนทางเลือกของตัวเอง ผ่านไปอีดีใจหนึ่ง แฮร์ริสหันไปหาเลงดอน สีหน้าเป็นกังวลอย่างหนัก “ศาสตราจารย์ครับ ผมขอพบท่านทูตเป็นการฉุกเฉินไว้แล้ว คุณอยู่กับเขาสักครึ่งชั่วโมงจะได้ไหม”

“แน่นอนครับ” เลงดอนพูด

“ดีครับ ผมจะไปสรุปสถานการณ์ให้ท่านทูตฟัง จากนั้นค่อยไปเจอคุณที่ห้องเล็บ - ท่านทูตอาจจะไปด้วยก็ได้”

“ขอบคุณครับ” เลงดอนพูด “ผมมั่นใจว่าเราจะจัดการเรื่องนี้ได้ทันทีที่ผมได้คุยกับแคเทอริน”

แฮร์ริสหันกลับไปหายานาเช็ก อีกฝ่ายกำลังจิบนูห์อีกมวน “ผู้กอง รู้เอาไว้นะว่าสถานทูตกำลังจับตาดูคุณอยู่ เราห้ามคุณทำตัวหยาบคายไม่ได้ แต่ถ้าขึ้นคุณทำอะไรที่เป็นการละเมิดจริยธรรมหรือกฎหมาย—”

“รู้แล้วนะ” ยานาเช็กตัดบท นูห์ห้อยลงมาจากริมฝีปากบาง เขาหันไปอีกทาง แล้วส่งสัญญาณเรียกรถที่จอดอยู่ใกล้ๆ ซึ่งติดเครื่องยนต์พร้อมกับเร่งความเร็วมาหาพวกเขา ก่อนจะโกลมาหยุดห่างออกไปเพียงไม่กี่นิ้ว

เลงดอนกระโดดไปข้างหลัง ระวังหน่อย!

รถเก๋งสีดำยี่ห้อสโกดามีตราสัญลักษณ์อุซซีทั้งสองด้าน ยานาเช็กเปิดประตูด้านหลัง แล้วเรียกเลงดอนให้เข้าไปนั่งข้างใน

ขณะที่เลงดอนมุดตัวเข้าไปในรถ ยานาเช็กหันไปหาแฮร์ริส “ขอเตือนไว้ก่อนนะ ผู้ช่วยทูต คุณควรระวังหน่อย ผมไม่มีเจตนาจะเลื่อนการสอบปากคำคุณโซโลมอนออกไป”

รถแท็กซี่ของไมเคิล แฮร์ริส ขับออกจากโรงแรมโพร์ชีซันส์ คนขับเปิดไฟเลี้ยวขวา ด้วยเข้าใจผิดคิดว่าแฮร์ริสเป็นนักท่องเที่ยวชาวอเมริกันที่ไม่รู้เรื่องราว และไม่รู้ทางไปสถานทูตอเมริกา - เขื่อยชั้นดีสำหรับโกงค่าโดยสาร

“เยตเท เพรส มาเนซูฟ โมสตร์, ซาครา! (ขับไปทางสะพานมานาซูฟลี บ้าจริง!)” แฮร์ริสตะโกนเป็นภาษาเช็กปนคำสบถ “สเปคัม! (เร็วเข้า!)”

ดวงตาของคนขับเบิกกว้าง เขารีบหักพวงมาลัยเลี้ยวซ้าย คนท้องถิ่นประหลาดใจเสมอเมื่อชาวอเมริกันพูดภาษาเช็กได้คล่อง โดยเฉพาะเมื่อชาวอเมริกันคนนั้นเป็นชายผิวดำสูงหกฟุตสองนิ้วในชุดสูทสั่งตัด

ไมเคิล โอคู แฮร์ริส เติบโตมาในครอบครัวมีฐานะจากเมืองฟิลาเดลเฟีย ผู้ที่เลี้ยงดูเขาเป็นหลักคือพี่เลี้ยงซึ่งเป็นผู้อพยพจากเมืองเบอร์โน ตามคำแนะนำของผู้เป็นพ่อแม่ พี่เลี้ยงจะต้องพูดภาษาเช็กกับเด็กชายเท่านั้น พออายุสิบห้า ไมเคิลก็พูดคล่องทั้งสองภาษา หลังจากเรียนจบกฎหมายจากยูซีแอลเอ แฮร์ริสตัดสินใจใช้ความสามารถด้านภาษาในการทำงาน โดยสมัครเข้ารับตำแหน่งที่สถานทูตอเมริกาในกรุงปราก - เมืองสวยแปลกตา อาหารชั้นเลิศ หญิงงาม และงานที่ท้าทายความสามารถ

อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา งานที่ว่่านั้นเริ่มมีความน่าสนใจเกินกว่าที่เขาต้องการ และเมื่อเขานี้ “น่าสนใจ” เกินความคาดหมายไปมาก

เหตุการณ์บนสะพานชาร์ลส์ยังเป็นเรื่องที่แฮร์ริสไม่อาจเข้าใจ คำกล่าวอ้างของยานาเช็กที่ว่าเป็นการสร้างกระแสประชาสัมพันธ์หนังสือที่กำลังจะตีพิมพ์ของแคเทอริน โซโลมอน ก็ฟังดูผิดเพี้ยน ถึงอย่างนั้นแฮร์ริสก็ต้องยอมรับว่ามีตรรกะแปลกประหลาดอยู่ในนั้นด้วย เขารู้สึกทึ่งเสมอที่ได้รู้ว่าบรรดาคนที่ประสบความสำเร็จต้องยอมเสี่ยงอะไรบ้างเพื่อแลกกับความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

รวมทั้งตัวฉันด้วย แฮร์ริสเตือนตัวเอง

หลายเดือนมานี้แฮร์ริสได้ทำงาน “นอกระบบ” ให้เอกอัครราชทูต และแม้ว่าโดยหลักการงานนั้นจะถูกกฎหมาย แต่มันก็มีความหมิ่นเหม่...และเป็นเรื่องน่ารังเกียจอย่างยิ่ง ถึงอย่างนั้นคำตอบแทนได้ไต่ะรวมทั้งอำนาจต่อรองส่วนตัวที่เอกอัครราชทูตมีเหนือเขาก็ทำให้แฮร์ริสไม่มีทางเลือกได้ หวังว่ามันจะไม่ย้อนกลับมาหลอกหลอนฉันก็แล้วกัน แฮร์ริสคิด

แต่เขาสังหรณใจว่ามันอาจจะไม่เป็นดังหวัง

14

ใน ย่านเมืองเก่า โกเลมเดินลัดเลาะออกจากตรอกแคบๆ เหมือนเขาวงกตที่อยู่รอบแฟลตของมัน ทางเดินลึกลับซับซ้อนเหล่านั้น บางช่วงกว้างเพียงสองเมตร ทอดตัวคดเคี้ยวผ่านย่านชุมชนเก่าแก่ราวกับแถววัลย์ที่พันเกี่ยวกัน

ขณะเดินไปโกเลมสูดหายใจลึก รับอากาศเย็นเข้าไปเต็มปอด และพยายามปรับจนความคิด การเผชิญหน้ากับอีเทอร์มักทำให้มันรู้สึกหลุดลอยไปจากโลกแห่งความเป็นจริงเสมอ แต่ขณะเดียวกันก็ปลุกเร้าประสาทสัมผัสของมันด้วย

แกต้องตื่นตัวอยู่เสมอ มึงงานที่จะต้องทำ

แผนการแก้แค้นของโกเลมจำเป็นต้องใช้ข้อมูลเฉพาะบางอย่าง ซึ่งมันยังไม่ได้มาครอบครอง มันต้องลงมือด้วยความระวังอย่างสูง หากทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้ว่ามันกำลังค้นหาอะไร ก็เท่ากับเป็นการเสี่ยงเปิดเผยตัวเอง ด้วยเหตุผลนี้ มันจึงเลือกจุดหมายต่อไปอย่างรอบคอบ - สถานที่เงียบสงบซึ่งมันจะหาคำตอบได้โดยไม่ต้องเปิดเผยตัว

เข้านี้มันแต่งตัวเรียบๆ - กางเกงขาวาว เสื้อเชิ้ต เสื้อแจ็กเก็ตกันหนาว หมวกทรงฟักทองจับจีบ และสวมแว่นตาสีเข้มเพื่อปกปิดใบหน้าส่วนใหญ่ ปกติแล้วมันใส่เสื้อผ้าแบบนี้มากกว่าชุดประจำตัวของมันเสียอีก ถึงแม้มันจะชอบช่วงเวลาที่ได้เดินไปตามถนนในฐานะโกเลมก็ตาม รูปลักษณ์ภายนอกของมันสะท้อนจิตวิญญาณภายใน - ผู้พิทักษ์ผู้ทรงพลังจากอีกโลกหนึ่ง

ชุดประจำตัวของมันมีข้อดีในโลกแห่งความจริงด้วย ปรากฏเป็นเมืองแห่งการเฝ้าระวัง กล้องที่มีซอฟต์แวร์จดจำใบหน้าปรากฏอยู่ทั่วไปในที่สาธารณะ มีคำกล่าวที่ได้ยินกันอยู่บ่อยๆว่า ความหลงใหลในการแต่งตัวแฟนซีและการใส่หน้ากากของชาวปราก แท้จริงแล้วเป็นเพียงความพยายามของผู้คนในการดักดวง

ช่วงเวลาไร้ตัวตนอันแสนสั้น ดังนั้นเวลาที่โกเลมต้องการปกปิดตัวตนอย่างแท้จริง มันก็จะอำพรางตัวภายใต้ชั้นดินเหนียวหนา ซึ่งมอบอิสระให้มันไปไหนมาไหนในโลกแห่งความเป็นจริงได้

เมื่อคืนนี้มันแต่งตัวเป็นโกเลมไม่ใช่เพื่อปกปิดรูปลักษณะของตัวเอง แต่เพื่อจะซ่อนใบหน้าไม่ให้ ดร.เกสเนอร์เห็น และเพื่อให้เธอหวาดกลัว ความตกใจที่เห็นรูปลักษณะของมันทำให้เธอยอมเปิดเผยสุดยอดความลับออกมาอย่างไม่ต้องสงสัย โกเลมยังคงประมวลผลข้อมูลทั้งหมดที่มันได้รู้มาจากเธอ...

ความโหดร้ายที่คนพวกนั้นสร้างขึ้นได้ดิน...

ตัวตนของพวกที่ร่วมมือกับเธอ...

และโดยไม่ให้อั้วตัว...วิธีอันชาญฉลาดที่มันจะทำให้ทุกอย่างพังถล่มใส่คนพวกนั้น

ตอนนี้โกเลมเดินเข้าไปในตรอกกว้างขึ้นซึ่งรู้จักกันในชื่อเมลันทริโควา แต่ก็ยังแคบเกินกว่ารถหนึ่งคันจะผ่านได้ มีร้านค้าและร้านกาแฟเรียงรายอยู่ไม่กี่แห่ง ตอนนี้ร้านเริ่มเปิดกันแล้ว นักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งเริ่มเดินเตร็ดเตร่ไปตามตรอกซอกซอย จิบกาแฟและถ่ายรูปทางเดินเหมือนเขาวงกตอันเป็นเอกลักษณ์

โกเลมเลี้ยวขวา ผ่านพิพิธภัณฑ์เชิร์ชแมซีนส์ มีการจัดแสดงอุปกรณ์ที่ออกแบบมาเพื่อมอบความสุขทางกายให้มนุษย์ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ยั่วใจโกเลม อิเทอร์มอบจุดสุดยอดที่เติมเต็มความสุขทางใจได้ดียิ่งกว่าความสุขทางกาย

ถึงอย่างนั้นภาพยั่วชวนบนหน้าต่างพิพิธภัณฑ์ก็ทำให้มันนึกถึงภาพของเธอ...กำลังนอนอยู่ในอ้อมแขนของคนรัก ความคิดนั้นทำให้มันรู้สึกคลื่นไส้ โกเลมตัดสินใจแล้วว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่มันทำเพื่อเธอได้ก็คือกำจัดผู้ชายคนนี้ออกไปโดยเร็วเท่าที่จะทำได้ จริงอยู่ว่าความตายของเขาจะนำพาความเศร้ามาให้เธอ แต่โกเลมจะรับเอาความเจ็บปวดของเธอไว้ทั้งหมดและช่วยทำให้เธอลืม

หน้าที่ของโกเลมคือแบกรับความทุกข์ของวิญญาณที่อ่อนแอกว่า

เมื่อมาถึงจัตุรัสประจำเมือง กลิ่นเกาลัดคั่วลอยอบอวลอยู่ในอากาศปะปนไปกับเสียงดนตรีจากปีป็อก - ปีโปฮีมียขนาดเล็กซึ่งเป็นที่นิยมของนักดนตรีเปิดหมวกของที่นี่ ลานปูหินที่เงอะแฉะจากหิมะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเข้ากลุ่มใหญ่กว่าอยู่เป็นหย่อมๆ บางคนรวมตัวกันได้หอนาฬิกาตาราศาสตร์เพื่อรอดูขบวนตุ๊กตานักบุญที่จะเดินวนเวียนกันออกมาตอนแปดโมงเช้า

ใกล้กันมีคนมากมายในชุดแฟนซีกำลังโพสท่าให้ถ่ายรูปแลกกับเงินเล็กๆ น้อยๆ พวกผู้ชายสวมชุดคลุมสีดำนาวา หมวกทรงสูง และแต่งหน้าเข้ม

เหมือนตัวตลกฮาร์เลควิน - ทาหน้าขาวเว้นแต่เข้าตาที่ทาสีดำ

พวกฉวยโอกาส มั่นคิดและนึกสงสัยว่าคนพวกนี้เป็นสมาชิกที่แท้จริงของลัทธิฉาว ซีร์เคฟซาตาโนวา แห่งกรุงปราก - หรือโบสถ์แห่งชาตานหรือไม่ นับตั้งแต่หนังสือพิมพ์เดลีเมล ลงบทความเรื่อง “เจาะลึกพิธีกรรมบูชาชาตานของ ‘ตัวตลกฮาร์เลควินสายมืด’ แห่งกรุงปราก” พร้อมภาพถ่ายลับ ดูเหมือนว่านักท่องเที่ยวในกรุงปรากจะยอมจ่ายเงินอย่างงามเพื่อถ่ายรูปกับผู้นับถือลัทธิชาตานตัวจริง

ศาสนากับเรื่องลึกลับถูกถักทอเข้ากันจนกลายเป็นสายใยของเมืองนี้ บรรดาผู้มาเยือนจึงพบเห็นทั้งเวทดา นักบุญ ปีศาจ และตัวละครในตำนาน เก้าแก่ที่เดินท่องไปตามถนนสายต่างๆ ไม่เคยขาด นักแสดงหญิงคนหนึ่ง ในชุดนางฟ้าสีดำมักจะยืนอยู่ที่จัตุรัส สยายปีกสีดำอยู่หน้าไฮเต็ลยูพรีนซ์ และเชื้อเชิญแขกเข้าไปในถ้ำใต้ดินอันโด่งดังของโรงแรม - บาร์แบล็กแองเจิล

ช่วงเวลานี้นางฟ้ามีปีกกลับบ้านไปนอนแล้ว และทางเข้าอันทรูหราของโรงแรมก็ร้างผู้คน อย่างที่มันคาดการณ์ไว้ โกเลมแอบเดินเข้าไปข้างใน ลงบันไดคดเคี้ยวไปยังบาร์ มันวางแผนจะหาคำตอบของมันที่นั่น

บาร์แบล็กแองเจิลตั้งอยู่ในถ้ำหินสโตร์กอกทิกจากศตวรรษที่ 12 ลึกลงไปข้างใต้โรงแรมหลายชั้น จากเรื่องเล่าระหว่างการบูรณะซ่อมแซม คนงานบังเอิญเจอห้องลับที่มีหีบสมบัติใส่สมุดบันทึกโบราณของชายผู้มีนามว่าอาโลอิส เคอร์ชา สมุดบันทึกเหล่านั้นมีสูตรค็อกเทลแปลกๆ และยาอายุวัฒนะลึกลับจากอดีตกาล บางสูตรเล่าลือกันว่ามีคุณสมบัติวิเศษ พวกนักท่องเที่ยวนิยมไปบาร์แบล็กแองเจิล ด้วยหวังว่าจะมีความจริงซ่อนอยู่ในคำขวัญอันโด่งดังของบาร์ที่ว่า **สิ่งเป็นไปไม่ได้ เป็นไปได้ที่นี่**

ขอให้มันเป็นจริงเช่นนั้นเถิด โกเลมหวัง ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผน ข้อมูลที่มันต้องการเพื่อจะทำสิ่งที่เป็นไปได้ไม่น่าจะอยู่ในห้องใต้ดินแห่งนี้

อภิธานนาการจากยมทูต มั่นคิด